

Chronologische ontwikkelingen

Joegoslavië

Map 10 A

Despotovic, Ruza

Van: Despotovic Ruza [despot@wishmail.net]
Verzonden: donderdag 20 januari 2000 0:41
Aan: Annamiek Vermeulen; Dolf Loth; Globalreflexion; Herman TI; Ruza Despotovic
Onderwerp: Borba English daily - 19.01.2000 (<http://www.borba.co.yu/daily.html>)

Hallo collega's, er staat een stukje ove **Dutch KFOR troops in ORAHOVAC !!!**
map.gif (7766 bytes) <<http://www.borba.co.yu/images/map.gif>>

www.gif (1949 bytes) <<http://www.borba.co.yu/images/www.gif>>

**BORBA YESTERDAY
AND TODAY**

Borba is a political daily, whose founder is the government of the Federal Republic of Yugoslavia. The first issue of the daily appeared on February 19, 1922, but a newspaper under this title has occasionally been printed in Yugoslavia since January 1, 1881.

Borba was the only newspaper published in the occupied part of Europe during the World War II.

On the pages of Borba dominate information, analytical articles, comments, photographs and caricatures and we are the only newspaper in Yugoslavia with a daily supplement in English.

We would appreciate it if you would write us, sending suggestions and comments, because your opinion is highly valued.

We will be with you every day except Saturday and Sunday.

head.jpg (27780 bytes) <<http://www.borba.co.yu/images/head.jpg>>
anim.jpg (5761 bytes) <<http://www.borba.co.yu/images/anim.jpg>>

YUGOSLAV PRESIDENT MILOSEVIC RECEIVES CHINESE DELEGATION

Yugoslav President Slobodan Milosevic received on Wednesday the delegation of the Chinese Association for International Understanding, headed by its President Li Guixian, who is also the vice-president of the Pan Chinese National Political Consultative Conference.

Milosevic said that the people of Yugoslavia and China are linked by strong friendship, mutual understanding and joint efforts for equal relations and progress in the world. The impressive results achieved by the Chinese people in their development are to be admired and are a great stimulation for the people of Yugoslavia to implement their own program of reconstruction and reforms.

The experiences we are exchanging are mutually useful and confirm the great prospects of our bilateral cooperation, Milosevic set out.

Li Guixian conveyed the warmest regards from President Jiang Zemin to President Milosevic and expressed satisfaction that, during the visit to the Federal Republic of Yugoslavia, the delegation was able to see for itself the great successes achieved by the people of Yugoslavia in the reconstruction following the NATO aggression.

Also discussed were current international trends and other mutually interesting topics. It was concluded that opposition to the policy of force, dictate and hegemony represent a joint characteristic of the two countries' policy in the interest of peace, stability and security for all countries and nations in the world.

Present were the speakers of the Yugoslav parliament's Chambers of Citizens and Republics - Milomir Minic and Srdja Bozovic, Federal Foreign Minister Zivadin Jovanovic, China's ambassador to Yugoslavia Pan Zhanlin and Yugoslavia's ambassador to China Slobodan Unkovic.

CHINESE DELEGATION VISITS YUGOSLAV GOVERNMENT

Yugoslav ministers for foreign trade and for cooperation with international financial-economic organizations, Borisav Vukovic and Borka Vucic, received on Tuesday a delegation of the Chinese Association for International Understanding, headed by Association President Li Guixian, who is also the vice president of the Pan Chinese National Political Consultative Conference, the federal Information Ministry has said.

Vukovic said that, since the two countries' economies are complementary and in view of China's support to the reconstruction of Yugoslav economic facilities, the best prospects for future cooperation are in the sphere of the power industry, electronics, telecommunications, the food, petrochemical, pharmaceutical and machine building industries.

Speaking about the financial and banking cooperation between China and Yugoslavia, Vucic set out that the further promotion of ties between the two economies, based on a commercial basis, would represent important support to the promotion of economic and foreign trade relations.

Li Guixian spoke about concrete financial economic relations underscoring that China is open to foreign trade cooperation with the world and that Yugoslavia plays an important role in this.

Li pointed out the readiness of Chinese banks and companies to take part in the reconstruction of Yugoslavia.

YUGOSLAVIA DEMANDS FROM SECURITY COUNCIL RESPECT FOR RESOLUTION 1244

Yugoslavia persists in its principled demand that the UN Security Council must honor its own Resolution 1244 on Kosovo-Metohija, i.e., make sure that it is fully and consistently implemented and prevent its violation.

In a 17-point document, Yugoslavia offers specific arguments and key positions to prove gross violations of the Resolution, and demands from the Council to take resolute steps to unclog the process of implementing the document on a political settlement for Kosovo-Metohija.

The well-substantiated Yugoslav positions and principles were published in the UN Security Council as an official document on Tuesday.

The key point on which Yugoslavia insists and which is also the basis of Resolution 1244 is respect for the country's sovereignty and territorial integrity.

This provision is clearly affirmed in the Council's document, the Yugoslav document says.

The Resolution, it adds, restricts the mandate of the international KFOR force and the UN civilian mission (UNMIK) to creating conditions for the return of refugees and displaced people, creating a safe environment, safeguarding Kosovo-Metohija's multi-ethnic, multi-religious and multi-

cultural character, and creating conditions for a political settlement, i.e. autonomy inside Yugoslavia.

The Yugoslav government notes with concern that the KFOR and UNMIK missions have not met their obligations of guaranteeing security to all people in Kosovo-Metohija, and of creating a safe environment for the return of all refugees and displaced people.

The Yugoslav document criticises the functioning of the international presence in that province of the Yugoslav republic of Serbia to date.

Neglecting their mandate and grossly violating the UN Security Council Resolution, both missions, and especially the UN Secretary General's special representative, are directly responsible for lawlessness and chaos prevalent in the province, for organized crime, usurpation of state and private property, terrorism, murders, abductions, the document adds.

Yugoslavia makes it clear that what is happening in Kosovo- Metohija is genocide and ethnic cleansing directed against the local Serbs and other non-Albanians.

This situation has been made possible owing to the inefficacy of the international missions and their leniency towards ethnic Albanian terrorists.

Because of their impermissibly tolerant attitude to those who carry out a systematic campaign of ethnic cleansing and genocide against Serbs and other non-Albanians, KFOR and UNMIK are directly responsible for the violations of the Resolution.

Their failure to meet their obligations is the source of the lawlessness and chaos in Kosovo-Metohija, the Yugoslav document says.

Quoting a series of irrefutable facts, the document draws attention to gross errors committed by the UN Secretary General's special representative, who heads UNMIK.

None of the 25 decisions taken by him has a basis in UN Resolution 1244, the Yugoslav government insists.

This kind of behavior by the key figure of the civilian mission has helped create the lawlessness and chaos in Kosovo-Metohija and has blocked the process of a political settlement.

This is evident also from the refusal of the UNMIK chief to allow dialogue and cooperation to be established with the governments of Yugoslavia and its republic of Serbia (of which Kosovo-Metohija is a province) on all matters of interest to stabilizing the situation, security and achieving an economic and political solution.

The Yugoslav document lists instances of an impermissible practice of non-securing the state border, which has led to some 200,000 foreign nationals, including a huge number of terrorists, criminals and drug traffickers entering Kosovo-Metohija.

It goes on sharply to criticize the non-implementation of the decision on returning the Yugoslav army and the Serbian police to Kosovo-Metohija.

This has encouraged the ethnic Albanian terrorists to continue with their daily crimes against and terrorizing of the local Serbs and other non-Albanians, the document says.

Special criticism is leveled against the practice of setting up quasi-diplomatic missions, which UNMIK and its chief are trying to promote in Kosovo-Metohija.

This, together with the impermissible practice of foreign officials paying visits without prior notification of the competent Yugoslav authorities, is sharply at variance with Resolution 1244, as well as with the Vienna Conventions on diplomatic and consular relations, and the Yugoslav visa regimen, the document says.

YUGOSLAV FOREIGN MINISTER SENDS MESSAGE TO GUINEA COLLEAGUE

Guinea Foreign Minister Zainil Abidin Sanusi has received in Conakry Ambassador in the Yugoslav Foreign Ministry Danilo Milic, who brought a message from Foreign Minister Zivadin Jovanovic, the Yugoslav government said on Tuesday.

The message, in written form, related to bilateral relations, some foreign political questions and Yugoslavia's international position, and stressed the importance Yugoslavia attaches to relations with Guinea and other African countries.

The Guinea minister reaffirmed an interest in further developing bilateral relations, and upheld Yugoslavia's sovereignty and territorial integrity, as being in the interest of the non-aligned countries.

He said it was necessary that Yugoslavia return as soon as possible to the non-aligned movement and to all international organisations, and stressed Guinea's readiness to help actively towards this end.

In this connection, Guinea Prime Minister Lamine Sudimo, and a number of foreign ambassadors, visited the Yugoslav embassy in Conakry.

Meeting with Milic and with Yugoslavia's Ambassador to Guinea Slobodan Rakovic, Sudimo stressed the need for expanding bilateral political and economic cooperation.

He stressed especially the importance of the role played by Yugoslav companies, primarily Energoprojekt, in Guinea's economic development, the government statement said.

YUGOSLAV OFFICIAL SAYS KOSOVO AND METOHILJA'S SERBS TARGET OF GENOCIDE

Crimes committed against Serbs and other non-Albanians in the Yugoslav republic of Serbia's Kosovo and Metohija province have all characteristics of genocide, according to Rodoljub Etinski, chief Yugoslav Foreign Ministry legal adviser.

Etinski told Radio Belgrade on Tuesday, that the charges that Yugoslavia had filed with the International Court of Justice in The Hague on January 4 against eight NATO member states that had participated in the alliance's aggression on the country were more comprehensive than those filed on April 29, 1999, because these countries had made a series of errors since the deployment of their troops and personnel in Kosovo and Metohija under UN Security Council Resolution 1244.

Under the resolution, it has been these countries' obligation to restore order, peace and security for all in the province, he said adding that they had not done so for Serbs and members of other ethnic groups.

Consequently, they have violated the mandate given them by the UN Security Council.

Etinski said that Yugoslavia had filed charges against Belgium, Canada, the Netherlands, Great Britain, France, Italy, Germany and Portugal.

Commenting on the reparations issue that has been included in the charges, Etinski said that the charges for the largest part dealt with the damage caused by the NATO bombing.

He said that the basic document had 350 pages, saying that the damage caused by NATO was described on some 180 pages.

The eight countries are to respond to the charges and raise possible objections to the Court's dealing with the charges or to the validity of the charges by July 5, he said.

STRONG PROTEST OVER GENOCIDE IN KOSOVO AND METOHIIJA

The organizations of Yugoslav war veterans and patriots strongly protested in a joint letter sent on Wednesday to the UN Security Council over the genocide against the non-Albanian population of Kosovo and Metohija carried out by the terrorist so-called KLA, which is sponsored by NATO.

The Patriotic Alliance of Yugoslavia, the Alliance of the Societies of the Veterans of the Liberation Wars of Serbia from 1912 - 1920 and Their Descendants, the Federation of the Veterans of the National Liberation War of Belgrade and the veterans of 1990 said in the joint letter that since the arrival of KFOR in Kosovo and Metohija the KLA criminals have killed 600 Serbs, Montenegrins and ethnic Albanians who do not support the barbarism of their compatriots in Serbia's southern province.

These organizations demanded from the Security Council and the Organization for Security and Cooperation in Europe (OSCE) to take firm steps to ensure the consistent implementation of Resolution 1244 and secure the return of the expelled non-Albanian population to Kosovo and Metohija, as well as the Yugoslav Army and the security organs.

DUTCH KFOR TROOPS' RESPONSIBILITY FOR SERB WOMAN'S DEATH TO BE DETERMINED

The Dutch Defence Ministry has admitted that Dutch troops participating in the UN peacekeeping force KFOR made a mistake recently when they did not help transport a Serb woman in Orahovac, Kosovo and Metohija, to hospital because of which the woman died.

Dutch military police is to investigate the case and estimate whether proceedings will be instigated against the Dutch KFOR troops, Brussels media quoted Tuesday the Dutch Defence Ministry as saying in a statement.

The deceased woman's family and a doctor urged the Dutch troops in Orahovac, in the southwest of the Yugoslav republic of Serbia's province, to help transport the woman to hospital in Kosovo Polje at Pristina but the troops refused to do so, the statement said.

The woman died of a heart attack in the outpatient clinic in Orahovac on January 16 after waiting more than five and a half hours for the Dutch troops to help her.

ARMED ATTACK ON POLICE CHECKPOINT IN SERBIAN TOWN OF VRANJE

Mortar fire was opened on Monday night at a police checkpoint in the village of Konculj, near Bujanovac, close to Vranje in southern Serbia, Vranje district public prosecutor Milan Bozilovic said on Tuesday.

Several mortars were fired from the direction of the village of Dobrosin but, luckily, no one was hurt.

The investigation was conducted by the Vranje investigating judge and deputy district public prosecutor.

The police said that it is believed the attack was carried out by ethnic Albanian bandits and terrorists.

BRITISH, U.S. SPIES IN SERBIA PREPARED AIR STRIKES - GERMAN PAPER

A German newspaper said on Tuesday that U.S. and British agents had fed deliberate lies to Organisation for Security and Cooperation in Europe (OSCE) ambassadors so as to lay the groundwork for NATO's aggression on Serbia (Yugoslavia).

In a lengthy article on the role of western intelligence services in preparing and executing the NATO aggression in early 1999, the Junge Welt newspaper said there had been U.S. and British agents in the OSCE mission to Serbia's Kosovo-Metohija province.

The authors, an authority on secret services and a journalist, stress the important role played in this by U.S. State Department army veteran William Walker, who in the mid-1980's had done similar dirty work for Washington in Latin America.

"Walker deliberately published a totally false account of the alleged massacre (of ethnic Albanians) in the village of Racak," the authors stress.

Complaints about Walker, they add, come also from Serbs in Croatia, since he had, as provisional administration chief in East Slavonia in 1996/97, "strongly supported Croatia's policy of ethnic cleansing."

During the "Kosovo war," which is the western euphemism for the NATO aggression on Yugoslavia, NATO formed a "militant brotherhood" with the ethnic Albanian terrorist Kosovo Liberation Army (KLA).

The crucial role in this was played by western intelligence services, notably the American CIA and the British Secret Service as well as the German BND, which assisted the opposition in Belgrade, and by the Austrian HNA, the authors stress.

Meanwhile, writes the Berlin leftist newspaper, the Israeli Mossad secret service warned its government in a report of a growing threat of the KLA turning Kosovo into another Afghanistan, and of the KLA being a serious threat to peace in the Balkans.

The authors set down their views on the NATO aggression on Serbia in a 280-page book which is due to be released later in January and from which the Junge Welt newspaper carried excerpts

Despotovic, Ruza

Van: Despotovic Ruza [despot@wishmail.net]
Verzonden: donderdag 20 januari 2000 0:28
Aan: Ruza Despotovic; Herman TI; Globalreflexion; Dolf Loth; Annamiek Vermeulen
Onderwerp: 8 (http://news.suc.org/bydate/Jan_19/8.html)

[<http://news.suc.org/>](http://news.suc.org/)

Search suc.org:

[<http://news.suc.org/images/black1px.gif>](http://news.suc.org/images/black1px.gif) [Choose S.U.C. Page About S.U.C. S.U.C. Activities News from Serbia Kosovo Crisis Bosnia, Croatia Help children BLAGO Fund Serbian History Serbian Art Book Library Become a member](#)
[<http://news.suc.org/images/black1px.gif>](http://news.suc.org/images/black1px.gif) [<http://news.suc.org/images/suc_grb.gif>](http://news.suc.org/images/suc_grb.gif)

[<http://news.suc.org/images/1px.gif>](http://news.suc.org/images/1px.gif)

The KLA: gangsters, terrorists and the CIA, Michel Chossudovsky, Jan 19

Commentary by Michel Chossudovsky
Michel Chossudovsky
Professor of Economics
at the University of Ottawa

Heralded by the global media as a humanitarian peace-keeping mission, NATO's ruthless bombing of Belgrade and Pristina goes far beyond the breach of international law. While Slobodan Milosevic is demonised, portrayed as a remorseless dictator, the Kosovo Liberation Army (KLA) is upheld as a self-respecting nationalist movement struggling for the rights of ethnic Albanians. The truth of the matter is that the KLA is sustained by organised crime with the tacit approval of the United States and its allies. 'Following a pattern set during the War in Bosnia, public opinion has been carefully misled. The multibillion dollar Balkans narcotics trade has played a crucial role in "financing the conflict" in Kosovo in accordance with Western economic, strategic and military objectives. Amply documented by European police files, acknowledged by numerous studies, the links of the Kosovo Liberation Army (KLA) to criminal syndicates in Albania, Turkey and the European Union have been known to Western governments and intelligence agencies since the mid-1990s.

"... The financing of the Kosovo guerilla war poses critical questions and it sorely test claims of an "ethical" foreign policy. Should the West back a guerilla army that appears to partly financed by organised crime." 1

While KLA leaders were shaking hands with US Secretary of State Madeleine Albright at Rambouillet, Europol (the European Police Organization based in the Hague) was "preparing a report for European interior and justice ministers on a connection between the KLA and Albanian drug gangs."2 In the meantime, the rebel army has been skilfully heralded by the global media (in the months preceding the NATO bombings) as broadly representative of the interests of ethnic Albanians in Kosovo.

With KLA leader Hashim Thaci (a 29 year "freedom fighter") appointed as chief negotiator at Rambouillet, the KLA has become the de facto helmsman of the peace process on behalf of the ethnic Albanian majority and this despite its links to the drug trade. The West was relying on its

KLA puppets to rubber-stamp an agreement which would have transformed Kosovo into an occupied territory under Western Administration.

Ironically Robert Gelbard, America's special envoy to Bosnia, had described the KLA last year as "terrorists". Christopher Hill, America's chief negotiator and architect of the Rambouillet agreement "has also been a strong critic of the KLA for its alleged dealings in drugs."³ Moreover, barely a few two months before Rambouillet, the US State Department had acknowledged (based on reports from the US Observer Mission) the role of the KLA in terrorising and uprooting ethnic Albanians:

"...the KLA harass or kidnap anyone who comes to the police, ... KLA representatives had threatened to kill villagers and burn their homes if they did not join the KLA [a process which has continued since the NATO bombings]... [T]he KLA harassment has reached such intensity that residents of six villages in the Stimlje region are "ready to flee." ⁴

While backing a "freedom movement" with links to the drug trade, the West seems also intent in bypassing the civilian Kosovo Democratic League and its leader Ibrahim Rugova who has called for an end to the bombings and expressed his desire to negotiate a peaceful settlement with the Yugoslav authorities.⁵ It is worth recalling that a few days before his March 31st Press Conference, Rugova had been reported by the KLA (alongside three other leaders including Fehmi Agani) to have been killed by the Serbs.

Covert Financing of "Freedom Fighters"

Remember Oliver North and the Contras? The pattern in Kosovo is similar to other CIA covert operations in Central America, Haiti and Afghanistan where "freedom fighters" were financed through the laundering of drug money. Since the onslaught of the Cold War, Western intelligence agencies have developed a complex relationship to the illegal narcotics trade. In case after case, drug money laundered in the international banking system has financed covert operations.

According to author Alfred McCoy, the pattern of covert financing was established in the Indochina war. In the 1960s, the Meo army in Laos was funded by the narcotics trade as part of Washington's military strategy against the combined forces of the neutralist government of Prince Souvanna Phouma and the Pathet Lao.⁶

The pattern of drug politics set in Indochina has since been replicated in Central America and the Caribbean. "The rising curve of cocaine imports to the US", wrote journalist John Dinges "followed almost exactly the flow of US arms and military advisers to Central America".⁷

The military in Guatemala and Haiti, to which the CIA provided covert support, were known to be involved in the trade of narcotics into Southern Florida. And as revealed in the Iran-Contra and Bank of Commerce and Credit International (BCCI) scandals, there was strong evidence that covert operations were funded through the laundering of drug money. "Dirty money" recycled through the banking system--often through an anonymous shell company-- became "covert money," used to finance various rebel groups and guerilla movements including the Nicaraguan Contras and the Afghan Mujahadeen. According to a 1991 Time Magazine report:

"Because the US wanted to supply the mujahadeen rebels in Afghanistan with stinger missiles and other military hardware it needed the full cooperation of Pakistan. By the mid-1980s, the CIA operation in Islamabad was one of the largest US intelligence stations in the World. 'If BCCI is such an embarrassment to the US that forthright investigations are not being pursued it has a lot to do with the blind eye the US turned to the heroin trafficking in Pakistan', said a US intelligence officer.⁸

America and Germany join Hands

Since the early 1990s, Bonn and Washington have joined hands in establishing their respective spheres of influence in the Balkans. Their intelligence agencies have also collaborated. According to intelligence analyst John Whitley, covert support to the Kosovo rebel army was established as a joint endeavour between the CIA and Germany's Bundes Nachrichten Dienst (BND) (which previously played a key role in installing a right wing nationalist government under Franjo Tudjman in Croatia).⁹ The task to create and finance the KLA was initially given to Germany: "They used German uniforms, East German weapons and were financed, in part, with drug money".¹⁰ According to Whitley, the CIA was, subsequently instrumental in training and equipping the KLA in Albania.¹¹

The covert activities of Germany's BND were consistent with Bonn's intent to expand its "Lebensraum" into the Balkans. Prior to the onset of the civil war in Bosnia, Germany and its Foreign Minister Hans Dietrich Genscher had actively supported secession; it had "forced the pace of international diplomacy" and pressured its Western allies to recognize Slovenia and Croatia. According to the Geopolitical Drug Watch, both Germany and the US favoured (although not officially) the formation of a "Greater Albania" encompassing Albania, Kosovo and parts of Macedonia.¹² According to Sean Gervasi, Germany was seeking a free hand among its allies "to pursue economic dominance in the whole of Mitteleuropa."¹³

Islamic Fundamentalism in Support of the KLA

Bonn and Washington's "hidden agenda" consisted in triggering nationalist liberation movements in Bosnia and Kosovo with the ultimate purpose of destabilising Yugoslavia. The latter objective was also carried out "by turning a blind eye" to the influx of mercenaries and financial support from Islamic fundamentalist organisations.¹⁴ Mercenaries financed by Saudi Arabia and Koweit had been fighting in Bosnia.¹⁵ And the Bosnian pattern was replicated in Kosovo: Mujahadeen mercenaries from various Islamic countries are reported to be fighting alongside the KLA in Kosovo. German, Turkish and Afghan instructors were reported to be training the KLA in guerilla and diversion tactics.¹⁶ According to a Deutsche Press-Agentur report, financial support from Islamic countries to the KLA had been channelled through the former Albanian chief of the National Information Service (NIS), Bashkim Gazidede.¹⁷ "Gazidede, reportedly a devout Moslem who fled Albania in March of last year [1997], is presently [1998] being investigated for his contacts with Islamic terrorist organizations."¹⁸

The supply route for arming KLA "freedom fighters" are the rugged mountainous borders of Albania with Kosovo and Macedonia. Albania is also a key point of transit of the Balkans drug route which supplies Western Europe with grade four heroin. 75% of the heroin entering Western Europe is from Turkey. And a large part of drug shipments originating in Turkey transits through the Balkans. According to the US Drug Enforcement Administration (DEA), "it is estimated that 4-6 metric tons of heroin leave each month from Turkey having [through the Balkans] as destination Western Europe."¹⁹ A recent intelligence report by Germany's Federal Criminal Agency suggests that: "Ethnic Albanians are now the most prominent group in the distribution of heroin in Western consumer countries."²⁰

The Laundering of Dirty Money

In order to thrive, the criminal syndicates involved in the Balkans narcotics trade need friends in high places. Smuggling rings with alleged links to the Turkish State are said to control the trafficking of heroin through the Balkans "cooperating closely with other groups with which they have political or religious ties" including criminal groups in Albanian and Kosovo.²¹ In this new global financial environment, powerful undercover political lobbies connected to organized crime cultivate links to prominent political figures and officials of the military and intelligence establishment.

ne narcotics trade nonetheless uses respectable banks to launder large amounts of dirty money. While comfortably removed from the smuggling operations per se, powerful banking interests in Turkey but mainly those in financial centres in Western Europe discretely collect fat commissions in a multibillion dollar money laundering operation. These interests have high stakes in ensuring a safe passage of drug shipments into Western European markets.

The Albanian Connection

Arms smuggling from Albania into Kosovo and Macedonia started at the beginning of 1992, when the Democratic Party came to power, headed by President Sali Berisha. An expansive underground economy and cross border trade had unfolded. A triangular trade in oil, arms and narcotics had developed largely as a result of the embargo imposed by the international community on Serbia and Montenegro and the blockade enforced by Greece against Macedonia.

Industry and agriculture in Kosovo were spearheaded into bankruptcy following the IMF's lethal "economic medicine" imposed on Belgrade in 1990. The embargo was imposed on Yugoslavia. Ethnic Albanians and Serbs were driven into abysmal poverty. Economic collapse created an environment which fostered the progress of illicit trade. In Kosovo, the rate of unemployment increased to a staggering 70 percent (according to Western sources).

Poverty and economic collapse served to exacerbate simmering ethnic tensions. Thousands of unemployed youths "barely out of their Teens" from an impoverished population, were drafted into the ranks of the KLA...22

In neighbouring Albania, the free market reforms adopted since 1992 had created conditions which favoured the criminalisation of State institutions. Drug money was also laundered in the Albanian pyramids (ponzi schemes) which mushroomed during the government of former President Sali Berisha (1992-1997).²³ These shady investment funds were an integral part of the economic reforms inflicted by Western creditors on Albania.

Drug barons in Kosovo, Albania and Macedonia (with links to the Italian mafia) had become the new economic elites, often associated with Western business interests. In turn the financial proceeds of the trade in drugs and arms were recycled towards other illicit activities (and vice versa) including a vast prostitution racket between Albania and Italy. Albanian criminal groups operating in Milan, "have become so powerful running prostitution rackets that they have even taken over the Calabrians in strength and influence."²⁴

The application of "strong economic medicine" under the guidance of the Washington based Bretton Woods institutions had contributed to wrecking Albania's banking system and precipitating the collapse of the Albanian economy. The resulting chaos enabled American and European transnationals to carefully position themselves. Several Western oil companies including Occidental, Shell and British Petroleum had their eyes rivetted on Albania's abundant and unexplored oil-deposits. Western investors were also gawking Albania's extensive reserves of chrome, copper, gold, nickel and platinum... The Adenauer Foundation had been lobbying in the background on behalf of German mining interests. ²⁵

Berisha's Minister of Defence Safet Zoulali (alleged to have been involved in the illegal oil and narcotics trade) was the architect of the agreement with Germany's Preussag (handing over control over Albania's chrome mines) against the competing bid of the US led consortium of Macalloy Inc. in association with Rio Tinto Zimbabwe (RTZ).²⁶

Large amounts of narco-dollars had also been recycled into the privatisation programmes leading to the acquisition of State assets by the mafias. In Albania, the privatisation programme had led virtually overnight to the development of a property owning class firmly committed to the "free market". In Northern Albania, this class was associated with the Guegue "families" linked to the

Democratic Party.

Controlled by the Democratic Party under the presidency of Sali Berisha (1992-97), Albania's largest financial "pyramid" VEFA Holdings had been set up by the Guegue "families" of Northern Albania with the support of Western banking interests. VEFA was under investigation in Italy in 1997 for its ties to the Mafia which allegedly used VEFA to launder large amounts of dirty money.²⁷

According to one press report (based on intelligence sources), senior members of the Albanian government during the Presidency of Sali Berisha including cabinet members and members of the secret police SHIK were alleged to be involved in drugs trafficking and illegal arms trading into Kosovo:

"(...) The allegations are very serious. Drugs, arms, contraband cigarettes all are believed to have been handled by a company run openly by Albania's ruling Democratic Party, Shqiponja (...). In the course of 1996 Defence Minister, Safet Zhulali [was alleged] to have used his office to facilitate the transport of arms, oil and contraband cigarettes. (...) Drugs barons from Kosovo (...) operate in Albania with impunity, and much of the transportation of heroin and other drugs across Albania, from Macedonia and Greece en route to Italy, is believed to be organised by Shik, the state security police (...). Intelligence agents are convinced the chain of command in the rackets goes all the way to the top and have had no hesitation in naming ministers in their reports." ²⁸

The trade in narcotics and weapons was allowed to prosper despite the presence since 1993 of a large contingent of American troops at the Albanian-Macedonian border with a mandate to enforce the embargo. The West had turned a blind eye. The revenues from oil and narcotics were used to finance the purchase of arms (often in terms of direct barter): "Deliveries of oil to Macedonia (skirting the Greek embargo [in 1993-4] can be used to cover heroin, as do deliveries of kalachnikov rifles to Albanian 'brothers' in Kosovo".²⁹

The Northern tribal clans or "fares" had also developed links with Italy's crime syndicates.³⁰ In turn, the latter played a key role in smuggling arms across the Adriatic into the Albanian ports of Dures and Valona. At the outset in 1992, the weapons channelled into Kosovo were largely small arms including Kalashnikov AK-47 rifles, RPK and PPK machine-guns, 12.7 calibre heavy machine-guns, etc.

The proceeds of the narcotics trade has enabled the KLA to rapidly develop a force of some 30,000 men. More recently, the KLA has acquired more sophisticated weaponry including anti-aircraft and antiarmor rockets. According to Belgrade, some of the funds have come directly from the CIA "funnelled through a so-called "Government of Kosovo" based in Geneva, Switzerland. Its Washington office employs the public-relations firm of Ruder Finn--notorious for its slanders of the Belgrade government".³¹

The KLA has also acquired electronic surveillance equipment which enables it to receive NATO satellite information concerning the movement of the Yugoslav Army. The KLA training camp in Albania is said to "concentrate on heavy weapons training - rocket propelled grenades, medium caliber "marriage of convenience" with the mafia. "Freedom fighters" were put in place, the narcotics trade enabled Washington and Bonn to "finance the Kosovo conflict" with the ultimate objective of destabilising the Belgrade government and fully recolonising the Balkans. The destruction of an entire country is the outcome. Western governments which participated in the NATO operation bear a heavy burden of responsibility in the deaths of civilians, the impoverishment of both the ethnic Albanian and Serbian populations and the plight of those who were brutally uprooted from towns and villages in Kosovo as a result of the bombings.

NOTES

1. Roger Boyes and Eske Wright, Drugs Money Linked to the Kosovo Rebels The Times, London, Monday, March 24, 1999.
2. Ibid.
3. Philip Smucker and Tim Butcher, "Shifting stance over KLA has betrayed' Albanians", Daily Telegraph, London, 6 April 1999
4. KDOM Daily Report, released by the Bureau of European and Canadian Affairs, Office of South Central European Affairs, U.S. Department of State, Washington, DC, December 21, 1998; Compiled by EUR/SCE (202-647-4850) from daily reports of the U.S. element of the Kosovo diplomatic Observer Mission, December 21, 1998.
5. "Rugova, sous protection serbe appelle a l'arret des raides", Le Devoir, Montreal, 1 April 1999.
6. See Alfred W. McCoy, The Politics of Heroin in Southeast Asia Harper and Row, New York, 1972.
7. See John Dinges, Our Man in Panama, The Shrewd Rise and Brutal Fall of Manuel Noriega, Times Books, New York, 1991.
8. "The Dirtiest Bank of All," Time, July 29, 1991, p. 22.
9. Truth in Media, Phoenix, 2 April, 1999; see also Michel Collon, Poker menteur, editions EPO, Brussels, 1997.
10. Quoted in Truth in Media, Phoenix, 2 April, 1999).
11. Ibid.
12. Geopolitical Drug Watch, No 32, June 1994, p. 4
13. Sean Gervasi, "Germany, US and the Yugoslav Crisis", Covert Action Quarterly, No. 43, Winter 1992-93).
14. See Daily Telegraph, 29 December 1993
15. For further details see Michel Collon, Poker menteur, editions EPO, Brussels, 1997, p. 288.
16. Truth in Media, Kosovo in Crisis, Phoenix, 2 April 1999.
17. Deutsche Presse-Agentur, March 13, 1998.
18. Ibid.
19. Daily News, Ankara, 5 March 1997.
20. Quoted in Boyes and Wright, op cit.
21. ANA, Athens, 28 January 1997, see also Turkish Daily News, 29 January 1997.
22. Brian Murphy, KLA Volunteers Lack Experience, The Associated Press, 5 April 1999.
23. See Geopolitical Drug Watch, No. 35, 1994, p. 3, see also Barry James, In Balkans, Arms for Drugs, The International Herald Tribune Paris, June 6, 1994.

24. The Guardian, 25 March 1997.
25. For further details see Michel Chossudovsky, *La crisi albanese*, Edizioni Gruppo Abele, Torino, 1998. 26. Ibid.
27. Andrew Gumbel, *The Gangster Regime We Fund*, The Independent, February 14, 1997, p. 15.
28. Ibid.
29. Geopolitical Drug Watch, No. 35, 1994, p. 3.
30. Geopolitical Drug Watch, No 66, p. 4.
31. Quoted in *Workers' World*, May 7, 1998.
32. See Government of Yugoslavia at
33. Geopolitical Drug Watch, No 32, June 1994, p. 4.

Michel Chossudovsky
Department of Economics,
University of Ottawa,
Ottawa, K1N6N5

home <<http://news.suc.org/>> | suc home <<http://www.suc.org/>> | suc info
<<http://www.suc.org/sucinfo/>> | site map <<http://www.suc.org/sitemap.html>> | membership
<<http://www.suc.org/membership.html>> | contact <<http://news.suc.org/comments.html>>
© 1996-99 Serbian Unity Congress.

Servische oppositie wil hulp EU

Vandaag beslissen ministers Unie over verzachting sancties

door Abe de Vries
BELGRADO - Vandaag beslist de ministerraad van de EU in Brussel over nieuwe maatregelen om de Servische oppositie te steunen. De democratische krachten in Servië hopen op een dramatisch gebaar, iets waarmee ze thuis kunnen komen.

De afgelopen maanden heeft de oppositie hard geprobeerd de traditionele verdeeldheid in de eigen gelederen te overwinnen, en niet helemaal zonder succes. Na het debat van de demonstraties vorig jaar ligt nu in ieder geval een gezamenlijke strategie op tafel. De Servische Verzuimingsbeweging, de Alliantie voor Verandering en een aantal kleinere co-

alities eisen eensgezind verzoek tot de verkiezingen. Blijft Milosevic de verkiezingen, dan komen er in maart nieuwe, grote demonstraties. Servië is 2000 een verkiezingsjaar in Joegoslavië. In november zijn er lokale en federale verkiezingen. Ook als de oppositie er niet in slaagt eerder een gang naar de stembus af te dwingen, zijn de komende maanden voor hen een cruciale periode. Nog dingsdender dan vorig jaar heeft het anti-Milosevic kamp om grootser, concrete hulp gevraagd. Op een bijeenkomst in Montenegro werd eerder deze maand bij de EU en de VS een minimum-pakket aan steunmaatregelen voorgesteld, dat de kar-

sen op verkiezingswinst van de oppositie moet vergroten. Het aantal steden dat van de EU brandstofhulp ontvangt, moet uitpropagandistisch oogpunt worden vergroot tot minstens zestien. Het verbod op vluchten van en naar Belgrado moet worden opgeheven. Onder leiding van de embaasce grise van de Alliantie voor Verandering, de econoom Dragoslav Avramovic, is bovendien een plan opgesteld om 450.000 gepensioneerde Serviërs (de allerarmste groep) een toelage te geven van vijftig mark.

Sommige landen van de EU, vooral Frankrijk, Italië en Griekenland, zijn bereid de sancties verder te ontdergraven. Ze zijn gesen op verkiezingswinst van de oppositie moet vergroten. Het aantal steden dat van de EU brandstofhulp ontvangt, moet uitpropagandistisch oogpunt worden vergroot tot minstens zestien. Het verbod op vluchten van en naar Belgrado moet worden opgeheven. Onder leiding van de embaasce grise van de Alliantie voor Verandering, de econoom Dragoslav Avramovic, is bovendien een plan opgesteld om 450.000 gepensioneerde Serviërs (de allerarmste groep) een toelage te geven van vijftig mark.

Vandaag moet blijken of Den Haag en Londen toch overstag gaan. Nu de oppositie volgens velen in Servië voor een beslissende test staat, kan het besluit van de EU-ministers verstrekkende gevolgen hebben. Alle opiniepeilingen wijzen uit dat de regering-coalitie van Milosevic op de wijp zit, ondanks de keiharde propaganda-campagne van de staatsmedia tegen zijn critic. Dertig procent zou voor de regering stemmen, dertig procent voor de oppositie. De rest weet het nog niet, of is zo apathisch dat ze neigens meer in geloven.

De EU en de VS zijn nu aan zet", zei oppositieleider Vuk Draskovic vorige week. "Ze moeten laten zien of ze echt een democratisch Servië willen, of dat ze in feite het huidige bewind in het zadel willen houden."

ben geschoten, maar gewond zijn geraakt toen de twee daders bij hun vlucht door een lijfwacht van Arkan werden beschoten. Gavrić zou in het ziekenhuis worden bezouwd door de politie. Hij is buiten bewustzijn, maar zijn leven zou niet in gevaar zijn, zo meldde gisteren het avondblad *Večernje Novosti*.

Het vraaggesprek van Matić met The New York Times geeft inzicht in de vraag hoe het Joegoslavische regime nu omgaat met Arkan en zijn reputatie: het distancieert zich van de man met wie het lange carrière als bankrover, als leider van de meest beruchte Servische militia tijdens de oorlogen in Kroatië, Bosnië en Kosovo en als zakenman. Matić bestempelde Arkan als „gewoon een crimineel". Ook de informatie over „de Montenegrijse mafia" - hoewel Loznica niet in Montenegro ligt - kan veelbetekend zijn: de moord kan een instrument worden in de permanente, fel opgelopen conflicten tussen het autoritaire Servische en het hervormingsgezinde Montenegrijse bewind. (Reuters, AFP)

Belgrado 'heeft dader moord'

BELGRADO, 19 JAN. Het Joegoslavische bewind heeft bevestigd dat een van de twee daders van de moord op ex-militieleider Arkan gewond in een ziekenhuis ligt. De bevestiging kwam van minister van Informatie Goran Matić in een gesprek met *The New York Times*. Matić identificeerde de man niet en zei evenmin waar hij zich bevindt; maar hij zei wel dat de man lid is van de Montenegrijse mafia.

Volgens Joegoslavische media heeft hij Dušan Gavrić, is hij 25 jaar oud en woont hij in een dorp bij Loznica, op de grens met Bosnië. Hij zou in Loznica in het ziekenhuis liggen. Gavrić zou de medeplichtige zijn van de schutter die zaterdag in een hotel in Belgrado Arkan en twee van diens vrienden doodschoot. Hij zou zelf niet heb-

EU blijft vasthouden aan sancties tegen Servië

Van onze correspondent
BRUSSEL - De Europese Unie handhaaft de sancties tegen Servië. Groot-Brittannië en Nederland hielden gisteren in Brussel voorstellen van andere EU-landen tegen de strafmaatregelen tegen Belgrado te verlichten.

Volgens de Duitse minister Fischer is de tijd rijp om de strafmaatregelen die voor en tijdens de oorlog om Kosovo van kracht werden op te heffen, maar Nederland en Groot-Brittannië voelen daar niets voor.

De Europese Commissie steunt wel het voornemen om het programma 'energie voor democratie' met nog eens zes steden uit te breiden. De EU sponsort al twee steden waar het gemeentebestuur zich tegen het regime in Belgrado. Zij krijgen gratis stookolie om de winter door te komen.

Nederland juicht dat toe, maar is nog niet zover dat het nu ook de sancties wil opschorten. Al zei minister Van Aartsen gisteren te willen nadenken over de wijze waarop dat volgens hem wel kan. „We moeten ons bezinnen op de vraag hoe we oppositie kunnen

helpen met ons sanctiebeleid". Volgens Den Haag profiteert de Milosevic-clan zowel financieel als politiek van de opheffing van het luchtvaart- en olie-embargo. „Als we de sancties opschorten, dan moet dat de oppositie ten goede komen", vindt Van Aartsen.

Over het nut van het embargo-beleid bestaan grote twijfels. Van Aartsen gaf toe dat ook hij niet weet of het helpt en in hoeverre de maatregelen ontdoken worden. Op Radio 1 zei PvdA-europarlementariër Wiersma gisteren dat sancties een middel kunnen zijn om iets af te dwingen. „Alleen weet je niet of het helpt. Het is vooral een goedkoop politiek instrument. De mensen krijgen de indruk dat er iets gebeurt."

De EU-ministers besloten ook de hulp aan Rusland te schrappen. De maatregel is het directe gevolg van de belegering van de Tsjetsjeense hoofdstad Grozni door het Russische leger. Van het Tacis-programma voor technische aan Rusland, wordt 198 miljoen gulden opgeschort. Het geld zal deels gebruikt worden voor steun aan democratische hervormingen en humanitaire hulp.

Gao Xingjian: 'China, dat ben ik'

Door onze redacteur
PIETER STEINZ
FRANKFURT, 19 OKT. Een optreden van behoort tot de tradities van de Frankfurter Buchmesse. In voorgaande jaren leverde dat turbulente happenings op: Günter Grass die door de Duitse pers werd omarmd alsof hij nooit verketterd was; José Saramago die, achtervolgd door hordes journalisten, in een zaaltje terecht kwam waar hij overstemd werd door de midwinterhoornblazers van Schwyz, en niet te vergeten Dario Fo die zichtbaar kwaad werd toen hem gevraagd werd wat hij als theaterman eigenlijk te zoeken had op een boekenbeurs.

Op de persconferentie van Gao Xingjian, gisteren op de Buchmesse, ging het er rustiger aan toe. De congreszaal was door middel van schotten met tweederde verkleind, en nog was het er niet vol. En de eerste Chineestalige winnaar van de meest prestigieuze literatuurprijs, gekleed in een bruin jasje en een zwarte trui, leek de rust zelve. In rap Frans - de taal van zijn aangenomen vaderland - gaf de 60-jarige romancier en toneelschrijver antwoord op de vooral politiek getinte vragen die op hem afgevuurd werden.

„Politiek heeft me nooit geïnteresseerd," zei Gao bij wijze van commentaar op de vermederde reactie van Communistisch China

De winnaar van de Nobelprijs voor Literatuur, Gao Xingjian, op een persconferentie in Frankfurt. (Foto Reuters)

„Tijdens de Culturele Revolutie heb ik stapels manuscripten moeten verbranden. En toen ik na 1976 absurdistische toneelstukken ging schrijven, was ik ook meteen verdacht." De sinds 1987 in ballingschap levende Gao sprak de ver-

gesneden van zijn literaire wortels. Met een verwijzing naar het themaland van de 52ste Buchmesse citeerde hij de schrijver Witold Gombrowicz die na twintig jaar ballingschap nog zei: „La Pologne, c'est moi."

Westen. „De afgelopen dagen is mijn Franse uitgeverij gebombardeed met faxen over de vertaalrechten op mijn werk. Ik heb de tijd niet gehad om er naar te kijken." Geen wonder dat Chantal d'Aulnis, directeur van uitgeverij Meulenhoff, nog geen reactie heeft

Kroatië zet eerste stap richting NAVO

ZAGREB - Kroatië vraagt om toetreding tot het NAVO-programma Partnerschap voor Vrede. De nieuwe centrum-linkse premier Ivica Račan dient het officiële verzoek daartoe volgende week in tijdens een bezoek in Brussel. Toenadering tot het Westen is een van de belangrijkste programmapunten van het bondgenootschap van zes voormalige oppositiepartijen tegen Tudjman. Na de dood van Tudjman in december won de voormalige oppositie de parlements- en de presidentsverkiezingen. (RTR)

Tribunaal tot Navo: Arresteer Karadzic

BRUSSEL - De aanklager in het Joegoslavië-tribunaal, Carla Del Ponte, heeft een klemmend beroep gedaan op de Navo om alles in het werk te stellen om Radovan Karadzic en andere gezochte oorlogsmisdadigers daadwerkelijk op te pakken.

Del Ponte bezocht gisteren het Navo-hoofdkwartier in Brussel met een duidelijke boodschap: „Te velen zijn nog voortvluchtig." Meer dan dertig vooraanstaande verdachten zijn nog op vrije voeten, onder wie als meest gezochten Karadzic en de Bosnisch-Servische legeraanvoerder Ratko Mladic. „Als we er niet in slagen Karadzic te arresteren en andere be-

langrijke verdachten voor het gerecht te brengen, blijft dat een ernstig obstakel voor blijvende vrede in Bosnië-Herzegovina." De Navo heeft er de afgelopen jaren duidelijk niet voor gekozen aggressief te proberen de 'grote vissen' in Servisch-Bosnië te krijgen.

Maar de secretaris-generaal van de Navo, Lord Robertson, ging gisteren niet expliciet in op de impliciete kritiek van Del Ponte. Hij wees liever op de gewelddadige dood van de Servische paramilitaire leider en crimineel Arkan, een van de gezochte oorlogsmisdadigers. „Misschien dat dit anderen aanspoort een beschaafde be-rechting te verkiezen."

Britten versterken KFOR in Mitrovica

KOSOVSKA MITROVICA - Ongeveer 140 Britse militairen zijn gisteren in Kosovska Mitrovica aangekomen om de Franse KFOR-eenheden te versterken. De spanningen tussen etnische Albanezen en Serviërs in de stad zijn vorige week hoog opgelopen, nadat hij een raketaanval op een bus van de VN twee Serviërs waren gedood.

Het voorval leidde tot een reeks granaataanslagen, schiet- en vechtpartijen, waarbij zeker acht Albanezen omkwamen en tientallen Albanezen en Serviërs gewond raakten. De etnische Albanezen drongen aan op de komst van Britse militairen, omdat de Fransen te weinig zouden doen om de Albanezen in het noordelijke, door Serviërs beheerste deel van Kosovska Mitrovica te beschermen. (AP)

'Met wegstemmen HDZ is Kroatië een normaal land geworden'

24-1-2000

Verkiezingen

Nicole Lucas

ZAGREB – „We hebben op vreedzame manier een regering naar huis gestuurd die ons absoluut niet beviel. Kroatië is een normaal land geworden”.

Vandaag kiest Kroatië een nieuwe president, maar voor Ivo Pukanic (38) doet de uitslag er eigenlijk weinig meer toe. Drie weken geleden, met de parlementsverkiezingen, is de grote slag al geslagen. Kroatië heeft toen definitief afgerekend met een 'corrupt, autoritair regime dat ons in een volstrekt isolement heeft gebracht', aldus Pukanic. De HDZ, die sinds de onafhankelijkheid

van het land, van de touwtjes trok, verloor dramatisch.

Als hoofdredacteur van het populaire weekblad *Nacional* heeft Pukanic er de laatste jaren alles aan gedaan de kiezers duidelijk te maken 'dat de Kroatische bevolking gereed is voor een verenigd Europa, maar de regering van president Tudjman niet'. In talrijke artikelen deed het uit de doeken hoe leden van de HDZ goedkoop fabrieken en hotels in handen kregen, en hoe de media werden gemanipuleerd.

Net voor de verkiezingen nog onthulde Pukanic hoogstpersoonlijk – de hoofdredacteur neemt wekelijks minstens één fors artikel voor zijn rekening – hoe de HDZ van plan was te rot-

zoen met de stemmen in Bosnië, mocht de uitslag niet naar verwachting zijn.

Blij was het bewind niet met hem, constateert hij in zijn kantoor in het centrum van Zagreb met een mengeling van boosheid en trots. „Ik ben voortdurend op mijn huid gezeten door de geheime dienst. Mijn telefoon is afgetapt, mijn huis doorzocht.” Begin januari hield het op.

Groot was de winst voor de centrum-linkse oppositie, groter dan voorspeld. „We zijn er in geslaagd heel veel mensen naar de stembus te krijgen”, verklaart Jelena Berkovic (19) dat resultaat. Ze heeft daar maanden hard aan gewerkt, als voorzitter van *Revolt*, een kleine, maar uiterst ac-

tieve studentenvereniging.

„Er waren 210 000 jongeren die voor het eerst konden stemmen. We hebben ze duidelijk willen maken dat dat zin heeft, dat ze verschil uit kunnen maken.”

'De verwachtingen zijn extreem, maar hervormen kost tijd'

Makkelijk was het niet, want volgens Berkovic zijn haar leeftijdsgenoten niet geïnteresseerd in politiek. „Ze zijn ziek van de oorlog en van de afgelopen jaren waarin het hele leven van politiek doordrongen was.” Bovendien heeft, aldus de frêle studen-

tenactiviste die kantoor houdt in een spaarzaam verlichte kelder in Zagreb, de regering een bewust beleid gevoerd om studenten te vriend te houden. „Ze wonen voor bijna niks en een goede lunch in de mensa kost maar 5 kuna (1,50).”

Er is natuurlijk wél onvrede. Vooral de matige perspectieven op werk – ruim twintig procent van de beroepsbevolking leeft van een uitkering – baren zorgen. „Maar studenten zijn moeilijk in beweging te brengen.” *Revolt* heeft zich daarom, samen met andere organisaties, verenigd in Glas 99, die op allerlei ludieke manieren de Kroaten hebben aangezet hun stem niet verloren te laten gaan. Ook vandaag

niet. Maar ook voor Jerkovic is de belangrijkste stap op 3 januari gezet. „Het kan nu alleen maar beter gaan.”

Kritische kanttekeningen komen van Zarko Puhovski, hoogleraar politieke filosofie aan de Universiteit van Zagreb. „De oppositie heeft gewonnen, omdat de Kroaten meer dan genoeg hadden van de HDZ, niet omdat ze zo gecharmeerd zijn van de oppositie,” stelt Puhovski, die al vaker beloftes van een betere toekomst heeft gehoord.

De oppositie die nu geen oppositie meer is, krijgt het zwaar, voorspelt hij. „De verwachtingen zijn extreem. De mensen zijn arm, ze verwachten meteen resultaat. Maar de economie her-

vormen kost tijd.” De vraag is ook welke lijken de HDZ in de kast heeft laten liggen. „Welke schulden zijn gemaakt, wat voor contracten gesloten”.

En ongetwijfeld zullen hoge ambtenaren, allemaal HDZ-adepten, straks massaal de boel saboteren als ministeries aan nieuwe gezaghebbers worden overgedragen. En dan heeft hij het er nog niet over dat Kroatië straks een regeringscoalitie krijgt van maar liefst zes partijen. „Daar hebben we totaal geen ervaring mee.”

Uiteindelijk is zijn conclusie echter dezelfde als van zijn (veel) jongere landgenoten. „De HDZ moest gaan. De mensen hebben begrepen dat ze via de stembus de regering kunnen veranderen.”

DE ONDERKRANT

NIEUWSMAKERS / De opvolger van Franjo Tudjman

Vandaag gaan de Kroaten naar de stembus om een opvolger te kiezen voor 'Vader des Vaderlands' Franjo Tudjman, die begin december overleed. Negen kandidaten zijn er, maar daarvan tellen er slechts drie mee.

Mate Granic (52) was lange tijd het democratische, gematigde gezicht van het Tudjman-bewind. Granic is van huis uit arts, maar behandelt allang geen patiënten meer. Sinds 1993 is hij minister van buitenlandse zaken. Hij heeft goede contacten in de westerse hoofdsteden en in Zagreb ging dan ook onlangs het gerucht dat de Amerikanen hem

graag als nieuwe president zien. De vice-president van de HDZ leek na Tudjmans dood een goede kans te maken voor diens opvolging. Maar het grote verlies van de HDZ bij de parlementsverkiezingen op 3 januari hebben zijn populariteit geen goed gedaan. En de strijd die hij met haviken in de partij moest leveren om namens de HDZ kandidaat gesteld te worden, deden hem nog minder goed.

Om zijn hachje te redden, legde hij alle partijfuncties neer. Hij kondigde zelfs aan zijn HDZ-lidmaatschap op te zeggen als hij tot staatshoofd wordt gekozen,

Mate Granic

omdat hij 'president van alle Kroaten' wil zijn.

De winst van de centrum-linkse coalitie bracht Drazen Budisa (51) in beeld, de voorzitter van de sociaal-liberale HSLS. Als student werd hij in 1971, toen Zagreb tijdens de 'Kroatische lente', meer autonomie binnen Joegoslavië eiste, veroordeeld tot vier jaar cel wegens 'nationalisme en ondermijning van de communistische staatsideologie'.

De filosoof en socioloog was al eerder presidentskandidaat, in 1992. Hij werd kansloos verslagen door Tudjman. In de jaren negentig werkten hij en zijn par-

tij regelmatig samen met de HDZ. Augustus 1998 besloot hij echter tot samenwerking met de Sociaal-Democratische Partij van Ivica Racan. De samenwerking bleek succesvol. Racan wordt de nieuwe premier. Maar of Budisa president wordt, valt nog te bezien.

De laatste dagen is volgens de peilingen de aanhang van Stipe Mesic (65) namelijk enorm gestegen. Hij is leider van de kleine centrumpartij HNS, die ook aan de nieuwe regeringscoalitie deelneemt. Mesic heeft een lange politieke geschiedenis achter de rug. Hij was lid van de commu-

Drazen Budisa

nistische partij en zelfs president van het presidium van Joegoslavië, toen dat in 1991 uiteenviel.

Mesic stond, samen met Tudjman, aan de wieg van de HDZ en was lang diens naaste medewerker. In 1994 brak hij echter met hem. Mesic werd een van de belangrijkste critici van het autoritaire staatshoofd. Hij hekelde diens desastreuze economische beleid en pogingen Bosnië tussen Kroatië en Servië op te delen.

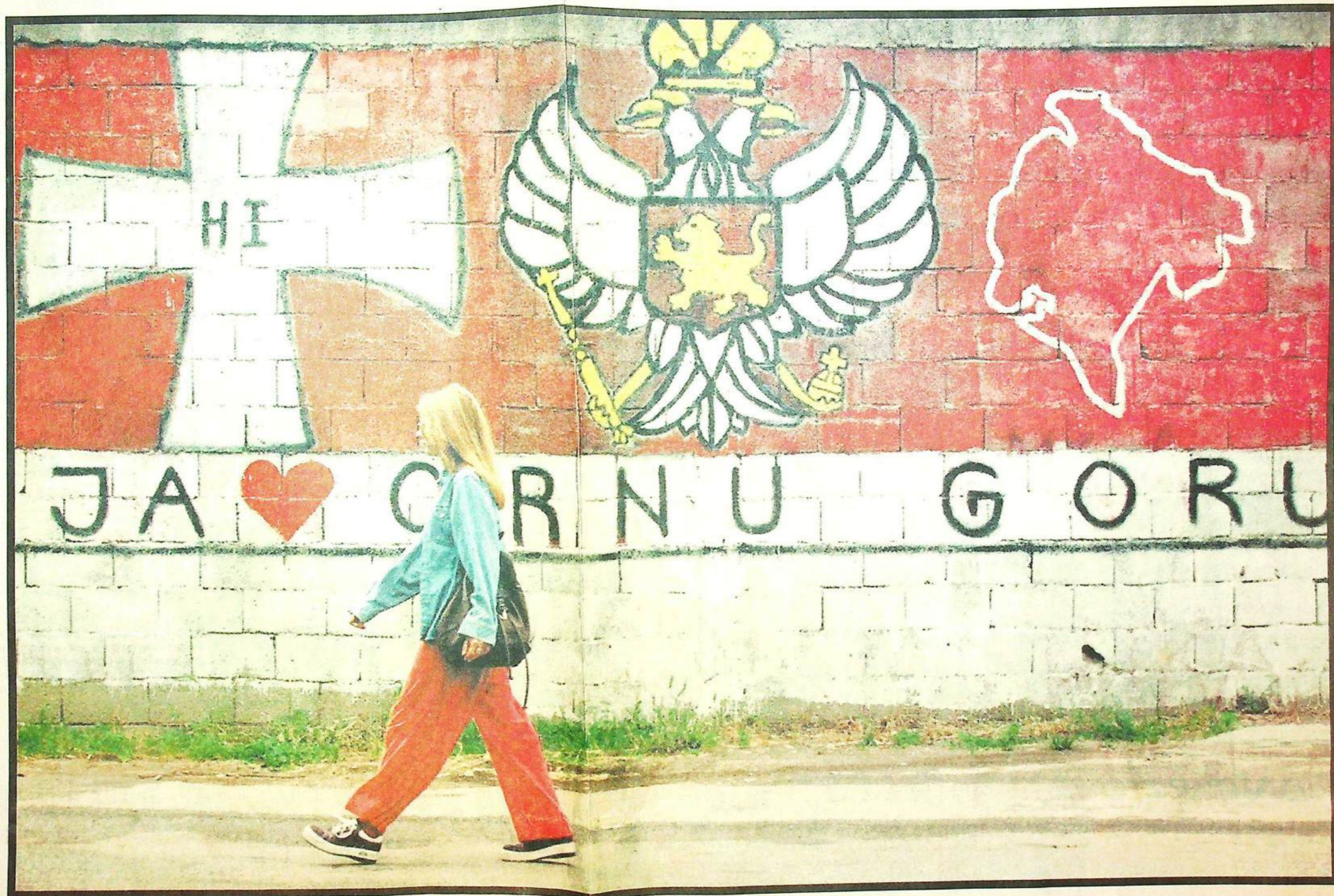
Naar verwachting haalt geen van de kandidaten meer dan de helft van de stemmen. Een tweede ronde volgt op 7 februari.

redactie buitenland

Stipe Mesic

Montenegro is het enige gebied op de Balkan dat nooit door de Ottomanen of de Habsburgers is veroverd. Ook Milosovic lukt het niet dit buurland onder de duim te houden. Het bergstaatje overweegt nu uit de Joegoslavische Federatie te stappen. De kans is groot dat het

Een inwonster van Podgorica passeert een muur met nationale Montenegrijnse symbolen.

De trotse adelaar en de vermomde kip

door Corine de Vries

W

Wat het niet in het bergstadje Cetinje in Montenegro te vragen wat het verschil is tussen Montenegro en een Serviër. Want dat is een bijzonder domme vraag, vindt de 44-jarige café-eigenaar Bogdan Bozidar, voormalig balletdanser en nu commandant van de strijders van de Montenegrijnse vrijheidsbeweging. Toch wil Bozidar, Bobo in de volksmond, het nog wel een keer uitleggen: 'Montenegrijnen zijn groot, strijdlustig en hebben zuiver bloed. Serviërs zijn lafaards, Turkse bastaarden die worstelen met een identiteitscrisis.'

Om een voorbeeld te geven, wijst Bobo naar de symbolen van de twee volkeren. 'Beide een adelaar, zou je op het eerste gezicht zeggen. Maar kijk nog eens goed. De Servische adelaar is niets meer dan een vermomde kip. En daar zit dan ook precies het verschil. Er zijn veel meer kippen dan adelaars. Maar hoe hard de kip het ook probeert, hij zal nooit trots, dapper en eerbiedwaardig worden.'

Deze nazaat van de Groenen - de monarchisten die in de Montenegrijnse burgeroorlog van 1919 tot 1924 verloren van de Witten, de communisten - verwoordt zijn mening over de Serviërs wellicht extremer dan de gemiddelde Montenegrijn dat zou doen. Maar uit opiniepeilingen blijkt dat sinds het einde van de Kosovo-oorlog 75 procent van de Montenegrijnen wil dat hun land uit de Joegoslavische Federatie stapt. En omdat het onwaarschijnlijk is dat Belgrado daar zonder slag of stoot mee akkoord zal gaan, is de kans groot dat deze kleine bergstaat met 600 duizend inwoners de volgende brandhaard op de Balkan wordt.

Dat de Montenegrijnen strijdlustig zijn, is al eeuwen bekend. Niet voor niets is Montenegro het enige gebied op de Balkan dat nooit door de Ottomanen of de Habsburgers is veroverd. In de elfde editie van *Encyclopedia Britannica* (uitgegeven in 1911) staat over Montenegro geschreven: 'De Montenegrijnen hebben alle karakteristieken van een primitief ras, onaangetaast door moderne civilisatie. De maatschappij bevindt zich nog in het vroege tijdperk, waarin persoonlijke heldenmoed

wordt beschouwd als de grootste deugd, en waar krijgshaftig gedrag de belangrijkste, zo niet de enige voorwaarde is voor superioriteit. De hoofdmannen zijn herkenbaar aan de pracht van hun wapens en de rijkdom van hun uniform; vrouwen nemen een ondergeschikte positie in; de lichamelijk gehandicapten kiezen vaak het beroep van minstrel en zingen over de heldendaden van hun landgenoten zoals de bard in de tijden van Homerus.'

De sfeer die uit deze weinig politiek correcte encyclopedietekst spreekt, is 88 jaar later nog voelbaar in Cetinje. Dit broeinest van de Montenegrijnse onafhankelijkheidsstrijd ligt aan de voet van het Zwarte Gebergte (Crna Gora), waarnaar Montenegro is vernoemd. Een opvallend groot aantal statige gebouwen herinnert aan de tijd dat dit de hoofdstad was van het koninkrijk Montenegro.

Het zijn de voormalige ambassades van de grootmachten uit de vorige eeuw, waaronder Rusland, de VS, Duitsland, Oostenrijk-Hongarije, Turkije en Frankrijk. De diplomaten vestigden zich hier na het Congres van Berlijn van 1878, toen de onafhankelijkheid van het vorstendom Montenegro werd erkend. Met een beetje fantasie is in de stoffige, verlaten straten de grandeur nog voelbaar die het bergstadje ooit moet hebben uitgestraald, ook al zijn de 18de eeuwse residenties verwaarloosd en soms zelfs vervallen na zeventig jaar communisme en een decennium van economische misère.

Hier strekt in 1484 de metropoliet Stevan Crnojevic neer en bouwde hij een klooster. Hier liet in de 17de eeuw de orthodoxe bisschop Danilo uit wraak voor de Turkse veroveringen honderden moslims vermoorden, onder wie Turken, Albanen en bekeerde Serviërs. In 1697 creëerde deze Danilo de Petrovic-dynastie, die pas in 1918, samen met de toenmalige koning Nikolas, ten onder zou gaan.

Na een nauwe samenwerking met de Serviërs in de Eerste Wereldoorlog ging Montenegro op in het tussenoerlogse Joegoslavië. Na de Tweede Wereldoorlog werd het een deelrepubliek van het communistische Joegoslavië, en bestelde partizanenleider Tito dat

niet Cetinje, maar het veel degelijkere Podgorica voortaan de hoofdstad zou zijn.

Want wat strijder en kroegbaas Bobo ook beweert, de band tussen de Serviërs en de Montenegrijnen is van oudsher hecht. Ze spreken dezelfde taal en zijn lid van dezelfde orthodoxe kerk. In 1991, toen Joegoslavië uiteenviel, was Montenegro de enige deelrepubliek die besloot bij Servië te blijven. Sterker nog: Montenegro sloot zich enthousiast aan bij Milosevic' strijd voor een Groot-Servië.

Met een ongekend bloeddorstig fanatisme beschoten en plunderden de Montenegrijnen de historische kustplaats Dubrovnik in Kroatië. Vervolgens hielden ze, samen met de Serviërs, huis in andere delen van Kroatië en Bosnië. De oorlog in Kosovo is de eerste Balkan-oorlog waarvan Montenegro zich afzijdig hield.

'Het wordt tijd dat de regering van Montenegro toegeeft dat ze door mee te strijden in vorige oorlogen, vreselijke vergissingen heeft gemaakt', vindt Milka Tadic, uitgever van het onafhankelijke tijdschrift *Monitor*. 'Het is niet makkelijk, maar we moeten die verantwoordelijkheid accepteren, toegeven dat we fout zaten en oorlogsmisdadigers straffen.'

Sinds ruim twee jaar neemt de pro-westerse Montenegrijnse regering van president Djukanovic steeds meer afstand van Belgrado. En sinds het einde van de Kosovo-oorlog klinkt overal in Montenegro luid de roep om onafhankelijkheid, maar nergens zo hard als in het nationalistische bolwerk Cetinje.

Het is dan ook nauwelijks vreemd dat tijdens de NAVO-bombardementen op Joegoslavië slechts twaalf jonge mannen uit Cetinje zich hebben aangemeld bij het Joegoslavische leger. Op één oudgediende na hadden alle postbodes van Cetinje geweigerd de oproep bij potentiële recruten in de bus te doen.

Belgrado voelde zich geprovoceerd, en in mei werd het opstandige stadje omsingeld door zesduizend manschappen van het Joegoslavische leger. De gebeurtenissen die hierop volgden, hebben van café-eigenaar Bobo een held gemaakt.

Midden juni kwam het Joegoslavische leger

naar het dorpje Ivanova Korita, vlakbij Cetinje, om twee jongeren te arresteren die hun dienstbevel genegeerd hadden. Waarschijnlijk is het toeval dat enkele strijders van Bobo's Montenegrijnse bevrijdingsbeweging juist op dat moment daar aan het oefenen waren. Toen het leger in de lucht schoot om de dorpingen schrik aan te jagen, gingen Bobo en zijn mannen tussen het leger en de dorpingen in staan. 'Maar wij schoten niet', vertelt Bobo. 'We hadden op dat moment onze uniformen niet eens aan.'

Bobo werd nog diezelfde ochtend opgepakt en meegenomen naar een militair basiskamp. Enkele uren later kwam heel Cetinje in opstand, tijdens een massademonstratie werd geroepen om de vrijlating van Bobo. Tweeduizend gewapende mannen in traditionele uniformen - voorzien van het wapen van de Petrovic-dynastie, een dubbelkoppige, gekroonde adelaar boven een leeuw - blokkeerden alle uitvalswegen, om te voorkomen dat hun leider zou worden overgebracht naar Belgrado. Bobo werd nog diezelfde avond vrijgelaten.

'Als ze mij niet hadden laten gaan, was er onherroepelijk een burgeroorlog uitgebroken', zegt Bobo nu, zittend op het terras van zijn café Gaeta, waar hij bier drinkt met enkele commandanten van de vrijheidsbeweging. Volgens Bobo bestaat die beweging uit 25 duizend bewapende mannen - volgens deskundigen zouden het er hooguit enkele duizenden zijn -, die in geval van nood in een paar uur te mobiliseren zijn. Een groot deel van de wapens hebben zij gekregen van de Montenegrijnse regering, die ze dan ook van harte steunen. 'Daarnaast hebben we een sterke Montenegrijnse lobby in het buitenland, die ons voorziet van geld en wapens.'

Slechts een paar details wil Bobo kwijt over zijn vrijheidsbeweging. 'Veel hoge officieren uit het voormalige Joegoslavische leger zijn commandanten in ons leger. En ik kan u ook zeggen dat de manschappen goed getraind zijn op het bergachtige Montenegrijnse terrein. Maar ons sterkste wapen is de liefde voor ons land. We zijn hier geboren, en we willen hier ook sterven. Dat is het grote verschil met

de Serviërs, die rennen weg als ze zich in het nauw gedreven voelen. We noemen hen de marathonmannen.'

Bobo reageert boos als zijn beweging vergeleken wordt met het Kosovo Bevrijdingsleger UCK. 'Het UCK vecht voor een Groot-Albanië, iets wat nooit van hen geweest is. Wij verdedigen een duizend jaar oude traditie.'

Montenegrijnse strijders zijn 'lui en ijdel', maar ook 'bloeddorstig en wraakzuchtig', meldt de *Britannica* van 1911. Bovendien, zo valt te lezen, zijn de mannen 'in niet geringe mate bedeed met het verheven poëtische temperament van het Servische ras'.

Deze Montenegrijnse identificatie met het Servische broedervolk begint de afgelopen twee jaar, maar in het bijzonder de laatste vier maanden, scheuren te vertonen. En niet alleen in Cetinje. De pro-westerse regering van Montenegro doet hard haar best de autoriteiten in Belgrado tegen zich in het harnas te jagen.

En zeker na de elf weken durende NAVO-bombardementen op Joegoslavië, waarbij Montenegro grotendeels gespaard bleef omdat het de NAVO steunde, heeft de relatie tussen Servië en Montenegro een dieptepunt bereikt. De Montenegrijnse regering schafte eenzijdig de visumplicht af, erkende de staat van oorlog niet en beloofde het Westen gezochte oorlogsmisdadigers te zullen arresteren, onder wie ook de Joegoslavische president Slobodan Milosevic, het formele staats-hoofd van Montenegro.

Vorige week werd de regering van Montenegro het eens over een voorstel aan Servië om de Joegoslavische Federatie op te heffen en in plaats daarvan een los samenwerkingsverband aan te gaan. Joegoslavië zou dan 'Associatie van Montenegro en Servië gaan heten'. Montenegro wil een eigen munteenheid, een eigen paspoort en een eigen legerleiding. In het nieuw te creëren parlement eist Montenegro evenveel zetels als het zestien keer grotere Servië.

Vervolg op pagina 2

Ephimenco

Eén ding is zeker: de dikke van de huid van Bram Peper overtreft in de verste verte niet die van het papier waarin een doorsnee dierenverzorger uit Blijdorp zijn shagies draait. Dikhuizen waarmee de minister van binnenlandse zaken zich doorgaans graag mee identificeert, zijn rustige mastodonten die onverstoortbaar een heel leven kunnen blijven wachten op een beloofde schuurmuur. Zo niet de onstreden oud-burgemeester van Rotterdam. Hij lijkt meer op een vliegend insect wiens hysterssch gezoem moet doen vergeten dat hij in een fles gevangen zit. Een week geleden werd bekend dat de minister grote moeilijkheden had ondervonden om voor de speciale commissie die zijn declaratiegedrag als burgemeester onderzoekt een bedrag van honderdduizend gulden te verklaren. Prompt verklaarde Peper de oorlog aan die commissie. Het is een beproefde techniek van deze deskundige in moddergevechten. Wanneer hij op één front dreigt te verliezen opent hij elders een of meerdere fronten om de aandacht af te leiden. In dit geval beschuldigt hij de COR-commissie van lekken naar de pers en eist hij inzage in dossiers waarin de beschuldigingen aan zijn adres nader worden gepreciseerd. Zoals verwacht weigert de COR deze voorkursbehandeling en is Peper vrij de zaak te laten escaleren. Over de inhoud mag niet worden gesproken, wel over de vorm. En de vorm komt Peper natuurlijk niet goed uit. De commissie lekt bewust om Peper te beschadigen, de commissie onneemt Peper de instrumenten om zich fatsoenlijk te verdedigen. Wie praat nog over die spookbonnetjes en de honderdduizend gulden? De mist die de peperiaanse rookmachines produceren is zo doorzichtig dat de minister erin opdoemt zoals hij is: als een pathetische figuur die iedere dag een nieuw complot tegen zijn persoon uit zijn mouw kan schudden. Maar de COR-commissie is geen opponent van het kaliber van hoofdcommissaris Brinkman en een minister van binnenlandse zaken die de integriteit van een onderzoekscommissie in diskrediet brengt speelt met vuur. Goedgelovige Kok, met hoofdredacteur van het Journaal Nico Haasbroek de enige in dit land die bereid is Peper op zijn woord te vertrouwen, haalde deze minister twee jaar geleden uit de Rotterdamse modderpoel. Een risikante onderneming voor wie nooit heeft willen leren baggeren.

Sylvain Ephimenco

Twee zoons van Arkan houden een kruis met zijn naam en een foto van hun vader op tijdens de begrafenis, gisteren. (Foto AP)

'Politie heeft moordenaar van Arkan gepakt'

BELGRADO, 21 JAN. De politie van Belgrado heeft volgens een Joegoslavische krant de moordenaar van ex-militieleider en onderwereldkoning Arkan gearresteerd. De melding is niet bevestigd. Arkan's begrafenis werd gisteren in Belgrado bijgewoond door tweeduizend mensen.

Volgens het blad *Dnevnik* gaat het bij de arrestant om ene Goran Jevovici. Hij zou „zonder enige twijfel” de man zijn geweest die zaterdag in een hotel in Belgrado Zeljko Raznatovic alias Arkan drie kogels in het hoofd schoot en twee van zijn meegesellen doodde. Een andere krant, *Politika*, schreef eerder dat de medeplichtige van de moordenaar was opgespoord. Hij werd geïdentificeerd als Dušan Gavric. Hij zou bij de moord aanwezig zijn geweest, zonder zelf te schieten, en gewond zijn geraakt toen het tweetal bij hun vlucht uit het hotel werden beschoten door een lijfwacht van Arkan. Gavric werd na die vlucht geopenreerd in een ziekenhuis in Loznica, op de grens met Bosnië. Hij zou vroeger lid zijn geweest van Arkan's Tigger-militie, maar zich na 1996 met de smokkel op Bosnië hebben beziggehouden. Loznica is de belangrijkste draaischijf van die smokkel. Inmiddels, zo meldde *Politika*, heeft de politie Gavric naar een andere bestemming overgebracht. Hij zou aan de beterende hand zijn, maar weigert met de politie te praten.

Of deze meldingen op waarheid berusten, is geheel onduidelijk, omdat de politie sinds zaterdag

„Kosovo-Serviërs willen zelfbestuur”

JOEGOSLAVIË De Servisch-orthodoxe bisschop Artemije heeft dit weekende verklaard dat gematigde Kosovaarse Serviërs overleg voeren met vertegenwoordigers van de Verenigde Naties over plaatselijk Servisch zelfbestuur binnen Kosovo.

Dat heeft het onafhankelijke persbureau Beta meegedeeld.

Het gaat om plaatsen waar de Servische bevolking in de meerderheid is. (AP)

Klacht van Drašković tegen minister

BELGRADO, 15 JAN. De Servische oppositieleider Vuk Drašković heeft een klacht ingediend tegen de Joegoslavische minister van Informatie, die hem onlangs beschuldigde van spionage voor Frankrijk. De minister, Goran Matić, zei dat zijn beschuldiging is gebaseerd op uitspraken van een arrestant die zou hebben bekend lid te zijn van een Frans spionagenetwerk. Drašković, zo zei Matić, heeft zich schuldig gemaakt aan „verraad”. Deze beschuldiging is sindsdien herhaaldelijk in de door het regime gecontroleerde Joegoslavische media verschenen.

Drašković, leider van de oppositionele Servische Vernieuwingsbeweging SPO, beschuldigt de minister nu van het verspreiden van valse informatie. Daarop staat een gevangenisstraf van maximaal drie jaar. Volgens de oppositieleider wil Matić met zijn beschuldiging de aandacht afleiden van de klacht van Drašković als zou het bewind hebben getracht hem te vermoorden bij een in scène gezet verkeersongeluk. (Reuters)

GI bekend moord op Kosovaars meisje

DUITSLAND Een in Kosovo gestationeerde Amerikaanse militair heeft bekend een elfjarig etnisch-Albanees meisje te hebben vermoord. Dat meldde de krant *Stars and Stripes*, een niet-officiële legierkrant. De 35-jarige sergeant werd vorig weekeinde in Kosovo gearresteerd. Kort na zijn arrestatie heeft hij bekend het meisje te hebben gedood. Gisteren werd de man overgebracht naar een militair detentiecentrum in Mannheim, waar hij voorlopig vastgehouden wordt op beschuldiging van moord en ontucht met een kind. Het lijk van het meisje werd vorige week gevonden. (AP)

Fraudeurs hulp Kosovo gepakt

Door onze correspondent ROME, 21 JAN. Vier verantwoordelijken voor de Italiaanse humanitaire hulp, vorig jaar, aan vluchtelingen uit Kosovo in Albanië zijn gearresteerd op verdenking van grootschalige fraude en diefstal. Tot hen behoort de chef van de Italiaanse missie in Albanië, Massimo Simonelli. Hij en de andere verdachten zouden in samenwerking met lokale Albanese misdadigers een groot deel van de hulpgoederen hebben laten verdwijnen. Vermoed wordt dat Italiaanse functionarissen een akkoord hebben gesloten met de Albanese misdadiger Rami Isufi. Het centrum-linkse kabinet is door deze affaire in grote verlegenheid gebracht. In Rome is onderstreept dat het bij deze fraude 'slechts' gaat om belastingcenten, niet om de hulp ter waarde van ongeveer 150 miljoen gulden die door particulieren bijeen is gebracht.

Ficties in Kosovo

17-12-99

HET AKKOORD VAN het VN-bestuur in Kosovo (UNMIK) en de Albanese gemeenschap over de nieuwe opzet van het bestuur in de provincie is door UNMIK-chef Bernard Kouchner in juchende termen begroet. „Dit”, zo zei hij gisteren bij de ondertekening van het akkoord met de leiders van de Kosovo-Albanen, „is de eerste dag van het nieuwe Kosovo (...) Een doorbraak (...) Het eerste grote succes van UNMIK.”

De nieuwe opzet voorziet in de vorming van een Gemeenschappelijke Tussentijdse Bestuursstructuur, afgekort IAS, met als belangrijkste onderdeel een Gemeenschappelijke Tussentijdse Bestuursraad, afgekort IAC. De IAS vervangt per eind januari 2000 alle bestaande bestuursstructuren, zoals de zelfbenoemde 'regering' van de eveneens zelfbenoemde 'premier' Hashim Thaçi (de vroegere leider van het Kosovo Bevrijdingsleger UCK), en de ook al zelfbenoemde 'regering' van diens rivaal Ibrahim Rugova. Rugova zal zich vanaf eind januari ook geen 'president' van Kosovo meer mogen noemen. Het enige 'oude' orgaan dat blijft is de Overgangsraad, waarin in theorie alle gemeenschappen van Kosovo zijn vertegenwoordigd en die Kouchner advies mag geven.

Aldus maakt de nieuwe structuur een eind aan de diverse parallelle besturen die de afgelopen maanden in Kosovo zijn gevormd op nationaal, regionaal en vooral gemeentelijk niveau. Het is de bedoeling dat alle etnische gemeenschappen van Kosovo in de nieuwe structuur gaan samenwerken. Het belangrijkste orgaan wordt de IAS, waarin onder voorzitterchap van Kouchner vier vertegenwoordigers van het VN-bestuur en vier vertegenwoordigers van de bevolking komen. Drie van hen zijn Albanen, de vierde post is voor een afgevaardigde van de Serviërs. Alle besluiten van de IAC zouden idealiter met consensus moeten worden genomen, maar bij onenigheid beslist Kouchner, die bovendien een veto-recht heeft op elke beslissing. Het belangrijkste doel van de nieuwe opzet is het besturen van Kosovo in afwachting van een volkstelling en verkiezingen, mogelijk in de loop van volgend jaar. De IAS krijgt daarvoor dertien afdelingen – de 'ministeries' van de 'regering' die de IAS de facto is.

DE OPZET IS MOOI. Althans op papier. De IAS versterkt immers de inspraak van de bevolking in het bestuur, een inspraak die het nu alleen door middel van de Overgangsraad heeft. Het nieuwe bestuursorgaan functioneert als regering en als een soort parlement. Dat is een duidelijke verbetering in vergelijking met de situatie tot nu toe. Maar de praktijk is taai in Kosovo. Bij de ondertekening van het akkoord waren naast de VN alleen de Albanen vertegenwoordigd. De belangrijkste minderheden, de Serviërs en de Roma (zigeners), ontbraken. Hun vertegenwoordigers hebben het overleg over de nieuwe structuur geboycot en niets wijst erop dat ze in de IAS zitting willen nemen. In Belgrado is de nieuwe structuur alvast verwoordeld als een instrument van etnische zuivering. Daarmee lijkt de IAS al vanaf het begin in elk geval niet het orgaan dat in staat moet worden geacht het grootste probleem van Kosovo, de pelloze etnische haat, te bezweren.

Kosovo is een protectoraat van het Westen waarmee dat Westen in toenemende mate in zijn maag zit. Bernard Kouchner, de flamboyante baas van het protectoraat, reageert doorgaans geprikkeld op verwijten als zou er te weinig voortgang worden gemaakt bij de normalisering van de situatie. Hij wijst dan op Bosnië („We hebben hier in vijf maanden meer gedaan dan in Bosnië in vijf jaar”) en somt de resultaten op: 60.000 gezinnen hebben hulp gekregen om de winter door te komen, er zijn vijfhonderd geprefabriceerde huizen in elkaar gezet, zes ziekenhuizen en 26 eerste hulp-posten geopend, 35.000 mensen profiteerden van speciale hulp ter waarde van 7,5 miljoen mark. 86 procent van de kinderen gaat naar school, 250 scholen zijn herbouwd en er is negen miljoen mark betaald aan salarissen voor 45.000 werknemers in onderwijs, rechtspraak en de gezondheidssector. Er is een douane opgericht, er is een begin gemaakt met de volkstelling. Straks worden er vierhonderd rechters en procureurs benoemd, en we zijn het eens dat het rechtssysteem van voor 1989 (toen Kosovo nog autonoom was en zijn eigen rechtspraak had) zal worden toegepast. En luister, zegt Kouchner dan, „in Bosnië begonnen we bij nul, in Kosovo bij min twintig”. En hij zegt: „Stop het preken!”

ALLE PRESTATIES ten spijt: Kosovo blijft een regio waar etnische haat de doorslag blijft geven. In vijf maanden zijn in Kosovo 414 moorden gepleegd en 1.258 branden gesticht. Tienduizenden Serviërs, maar ook Roma, Gorani, Turken, joden en Kroaten zijn verdreven. Van verzoening is geen sprake. Etnische gemeenschappen (deels in getto's opgesloten) bevoeren elkaar in brandhaarden als Orahovac en Kosovska Mitrovica, en bespringen elkaar als ze er de kans toe krijgen. Het gebruik van het Servisch (of een andere Slavische taal) op straat kan mensen het leven kosten. Het UCK is ontbonden, maar de opvolger, het Kosovo Beschermingskorps TMK (leider: Hashim Thaçi) bezit aanzienlijke illegale wapenvoorraden.

Daarnaast lijkt de internationale gemeenschap vijf maanden na de intocht van de vredesmacht KFOR nog geen stap verder waar het gaat om de toekomst op de wat langere termijn. Formeel wordt nog steeds vastgehouden aan de fictie dat Kosovo onderdeel is van Servië en niet onafhankelijk mag worden – terwijl een terugkeer naar Servisch bestuur (ongeacht of dat democratisch is of niet) volstrekt uitgesloten lijkt.

DE FORMING VAN de nieuwe bestuursstructuur is een stap in de goede richting. Maar voor superlatieven als doorbraak of groot succes is voorlopig geen enkele reden.

Montenegro is op zijn hoede voor Servië

door Frank van Vliet

Kosovo, het kruivak dat zo lang smeulde, vloog uiteindelijk toch in brand. In de Joegoslavische deelrepubliek Montenegro vreesst men na de kortstondige bezetting van het vliegveld door het Joegoslavische leger een zelfde lot.

De hoedschap van de Joegoslavische president Slobodan Milošević aan zijn Montenegrijnse ambtsgenoot Milo Djukanovic was duidelijk: „Tot hier en niet verder”.

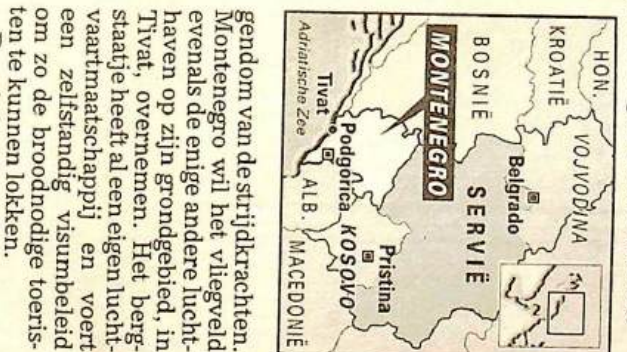
Het kleine bergstaatje met 640.000 inwoners is het zat bin nen de Joegoslavische Federatie door 'grote broer Servië' (10 miljoen inwoners) meege-sleurd te worden in een economische afgrond.

Tot nu toe wist de hervormingsgezinde en pro-Westerse president Djukanovic de banden met Servië stapje voor stapje lossert te maken. Voorlopig hoogtepunt was de invoering van de Duitse mark als lo-kaal betaalmiddel om zo onder de inflatie van de Joegoslavische dinar uit te komen. Uiteindelijk doel, zo vreesst Belgrado, is een afsplitsing. Daarmee verliest Servië zijn toegang tot de zee.

Dreigend

De reactie vanuit Belgrado bleef tot nu toe beperkt tot dreigende taal. Afgelopen woensdag greep het Joegoslavische leger (waarin Serviërs en Montenegrijnen samen dienen) in. Tanks en pantservoertuigen rolden het piepkleine vliegveld van de Montenegrijnse hoofdstad Podgorica op.

De luchthaven, die deels een burgerlijke en deels een militaire functie heeft, is ei-

gendom van de strijdkrachten. Montenegro wil het vliegveld evenals de enige andere luchthaven op zijn grondgebied, in Tivat, overnemen. Het bergstaatje heeft al een eigen luchtvaartmaatschappij en voert een zelfstandig visumbelield om zo de broodnodige toeristen te kunnen lokken.

De minicrisis is alweer voorbij maar het zou onverstandig zijn de waarschuwing vanuit Belgrado te negeren. Kroatië, Bosnië en Kosovo en in mindere mate Slovenie kunnen verhalen hoe moeilijk het is om van Belgrado af te komen.

Ook volgens Djukanovic is een nieuwe Balkanoorlog niet onmogelijk. „Milošević is er al vier begonnen, waarom dan geen vijfde?”, zo stelt hij steevast in interviews.

Ondanks die dreiging flirt Djukanovic met een referendum waarin de bevolking zich mag uitspreken over onafhankelijkheid. Recente opiniepeilingen geven aan dat daarvoor een kleine meerderheid van

de Montenegrijnen te porren is. Als het buurstaatje voor een eigen koers kiest, lijkt Milošević voor de zoveelste keer gezichtsverlies. Het land van de zwarte bergen gold lang als een trouw volgeling.

Troef

Waarnemers wijzen erop dat de van oorlogsmisdaden beschuldigde president in tijden van nood altijd naar de wapens grijpt. In spelen op het Servische nationalisme is zijn beste troef. Probleem is dat Montenegro en Servië zo met elkaar verbonden zijn dat een oorlog wel heel veel op broedermoord gaat lijken.

President Djukanovic

Daartegenover staat dat democratische hervormingen in Montenegro een regelrechte bedreiging vormen voor de machtsbasis van Milošević in Servië. Kritische Servische kranten wijzen uit naar Podgorica om vanuit daar hun boedschap ongecensureerd naar Belgrado te sturen. De Servische oppositie is eveneens kind aan huis bij Djukanovic en als de levensstandaard in Montenegro stijgt, zal de onvrede in Servië alleen maar toenemen.

Djukanovic loopt bovendien bijkans de deur plat in Brussel en Washington om steun te vergaren voor zijn politiek. In die hoofdsteden wacht men met smart op de val van Milošević en is het besef dat Montenegro daar een belangrijke rol bij kan spelen groot.

NAVO-chef George Robertson haastte zich na het incident rond de luchthaven Milošević te waarschuwen. De verdragsorganisatie zal het als bij Kosovo intern geweld niet toelateren. Grote vraag is of Milošević dat gelooft. Wanneer hij denkt dat de NAVO na Kosovo oorlogsmoe is en dus bluft, waagt hij mogelijk een gokje. In dat geval wordt Montenegro evenals Kosovo wereldnieuws.

Ficties in Kosovo

17-12-99

HET AKKOORD VAN het VN-bestuur in Kosovo (UNMIK) en de Albanese gemeenschap over de nieuwe opzet van het bestuur in de provincie is door UNMIK-chef Bernard Kouchner in juchende termen begroet. „Dit”, zo zei hij gisteren bij de ondertekening van het akkoord met de leiders van de Kosovo-Albanezers, „is de eerste dag van het nieuwe Kosovo (...). Een doorbraak (...). Het eerste grote succes van UNMIK.”

De nieuwe opzet voorziet in de vorming van een Gemeenschappelijke Tussentijdse Bestuursstructuur, afgekort IAS, met als belangrijkste onderdeel een Gemeenschappelijke Tussentijdse Bestuursraad, afgekort IAC. De IAS vervangt per eind januari 2000 alle bestaande bestuursstructuren, zoals de zelfbenoemde 'regering' van de eveneens zelfbenoemde 'premier' Hashim Thaci (de vroegere leider van het Kosovo Bevrijdingsleger UCK), en de ook al zelfbenoemde 'regering' van diens rivaal Ibrahim Rugova. Rugova zal zich vanaf eind januari ook geen 'president' van Kosovo meer mogen noemen. Het enige 'oude' orgaan dat blijft is de Overgangsraad, waarin in theorie alle gemeenschappen van Kosovo zijn vertegenwoordigd en die Kouchner advies mag geven.

Aldus maakt de nieuwe structuur een eind aan de diverse parallelle besturen die de afgelopen maanden in Kosovo zijn gevormd op nationaal, regionaal en vooral gemeentelijk niveau. Het is de bedoeling dat alle etnische gemeenschappen van Kosovo in de nieuwe structuur gaan samenwerken. Het belangrijkste orgaan wordt de IAS, waarin onder voorzitterschap van Kouchner vier vertegenwoordigers van het VN-bestuur en vier vertegenwoordigers van de bevolking komen. Drie van hen zijn Albanezers, de vierde post is voor een afgevaardigde van de Serviërs. Alle besluiten van de IAC zouden idealiter met consensus moeten worden genomen, maar bij onenigheid beslist Kouchner, die bovendien een veto-recht heeft op elke beslissing. Het belangrijkste doel van de nieuwe opzet is het besturen van Kosovo in afwachting van een volkstelling en verkiezingen, mogelijk in de loop van volgend jaar. De IAS krijgt daarvoor dertien afdelingen – de 'ministeries' van de 'regering' die de IAS de facto is.

DE OPZET IS MOOI. Althans op papier. De IAS versterkt immers de inspraak van de bevolking in het bestuur, een inspraak die het nu alleen door middel van de Overgangsraad heeft. Het nieuwe bestuursorgaan functioneert als regering en als een soort parlement. Dat is een duidelijke verbetering in vergelijking met de situatie tot nu toe. Maar de praktijk is taai in Kosovo. Bij de ondertekening van het akkoord waren naast de VN alleen de Albanezers vertegenwoordigd. De belangrijkste minderheden, de Serviërs en de Roma (zigeners), ontbraken. Hun vertegenwoordigers hebben het overleg over de nieuwe structuur geboycot en niets wijst erop dat ze in de IAS zitting willen nemen. In Belgrado is de nieuwe structuur alvast verwoordeeld als een instrument van etnische zuivering. Daarmee lijkt de IAS al vanaf het begin in elk geval niet het orgaan dat in staat moet worden geacht het grootste probleem van Kosovo, de pelloze etnische haat, te bezweren.

Kosovo is een protectoraat van het Westen waarmee dat Westen in toenemende mate in zijn maag zit. Bernard Kouchner, de flamboyante baas van het protectoraat, reageert doorgaans geprikkeld op verwijten als zou er te weinig voortgang worden gemaakt bij de normalisering van de situatie. Hij wijst dan op Bosnië („We hebben hier in vijf maanden meer gedaan dan in Bosnië in vijf jaar”) en somt de resultaten op: 60.000 gezinnen hebben hulp gekregen om de winter door te komen, er zijn vijfhonderd geprefabriceerde huizen in elkaar gezet, zes ziekenhuizen en 26 eerste hulp-posten geopend, 35.000 mensen profiteerden van speciale hulp ter waarde van 7,5 miljoen mark. 86 procent van de kinderen gaat naar school, 250 scholen zijn herbouwd en er is negen miljoen mark betaald aan salarissen voor 45.000 werknemers in onderwijs, rechtspraak en de gezondheidssector. Er is een douane opgericht, er is een begin gemaakt met de volkstelling. Straks worden er vierhonderd rechters en procureurs benoemd, en we zijn het eens dat het rechtssysteem van voor 1989 (toen Kosovo nog autonoom was en zijn eigen rechtspraak had) zal worden toegepast. En luister, zegt Kouchner dan, „in Bosnië begonnen we bij nul, in Kosovo bij min twintig”. En hij zegt: „Stop het preken!”

ALLE PRESTATIES ten spijt: Kosovo blijft een regio waar etnische haat de doorslag blijft geven. In vijf maanden zijn in Kosovo 414 moorden gepleegd en 1.258 branden gesticht. Tienduizenden Serviërs, maar ook Roma, Gorani, Turken, joden en Kroaten zijn verdreven. Van verzoening is geen sprake. Etnische gemeenschappen (deels in getto's opgesloten) bevoeren elkaar in brandhaarden als Orahovac en Kosovska Mitrovica, en bespringen elkaar als ze er de kans toe krijgen. Het gebruik van het Servisch (of een andere Slavische taal) op straat kan mensen het leven kosten. Het UCK is ontbonden, maar de opvolger, het Kosovo Beschermingskorps TMK (leider: Hashim Thaci) bezit aanzienlijke illegale wapenvoorraden.

Daarnaast lijkt de internationale gemeenschap vijf maanden na de introcht van de vredesmacht KFOR nog geen stap verder waar het gaat om de toekomst op de wat langere termijn. Formeel wordt nog steeds vastgehouden aan de fictie dat Kosovo onderdeel is van Servië en niet onafhankelijk mag worden – terwijl een terugkeer naar Servisch bestuur (ongeacht of dat democratisch is of niet) volstrekt uitgesloten lijkt.

DE FORMING VAN de nieuwe bestuursstructuur is een stap in de goede richting. Maar voor superlatieven als doorbraak of groot succes is voorlopig geen enkele reden.

Montenegro is op zijn hoede voor Servië

door Frank van Vliet

Kosovo, het kruivak dat zo lang smeulde, vloog uiteindelijk toch in brand. In de Joegoslavische deelrepubliek Montenegro vreesst men na de kortstondige bezetting van het vliegveld door het Joegoslavische leger een zelfde lot.

De hoedschap van de Joegoslavische president Slobodan Milosevic aan zijn Montenegrijnse ambtsgenoot Milo Djukanovic was duidelijk: „Tot hier en niet verder”.

Het kleine bergstaatje met 640.000 inwoners is het zat bin nen de Joegoslavische Federatie door 'grote broer Servië' (10 miljoen inwoners) meegesleurd te worden in een economische afgrond.

Tot nu toe wist de hervormingsgezinde en pro-Westerse president Djukanovic de banden met Servië stapje voor stapje losser te maken. Voorlopig hoogtepunt was de invoering van de Duitse mark als lo-kaal betaalmiddel om zo onder de inflatie van de Joegoslavische dinar uit te komen. Uiteindelijk doel, zo vreesst Belgrado, is een afsplitsing. Daarmee verliest Servië zijn toegang tot de zee.

Dreigend

De reactie vanuit Belgrado bleef tot nu toe beperkt tot dreigende taal. Afgelopen woensdag greep het Joegoslavische leger (waarin Serviërs en Montenegrijnen samen dienen) in. Tanks en pantserwagens rolden het piepkleine vliegveld van de Montenegrijnse hoofdstad Podgorica op.

De luchthaven, die deels een burgerlijke en deels een militaire functie heeft, is ei-

gendom van de strijdkrachten. Montenegro wil het vliegveld evenals de enige andere luchthaven op zijn grondgebied, in Tivat, overnemen. Het bergstaatje heeft al een eigen luchtvaartmaatschappij en voert een zelfstandig visumbelied om zo de broodnodige toeristen te kunnen lokken.

De minorisis is alweer voorbij maar het zou onverstandig zijn de waarschuwing vanuit Belgrado te negeren. Kroatië, Bosnië en Kosovo en in mindere mate Slovenië kunnen verhalen hoe moeilijk het is om van Belgrado af te komen.

Ook volgens Djukanovic is een nieuwe Balkanoorlog niet onmogelijk. „Milosevic is er al vier begonnen, waarom dan geen vijfde?”, zo stelt hij stevast in interviews.

Ondanks die dreiging flirt Djukanovic met een referendum waarin de bevolking zich mag uitspreken over onafhankelijkheid. Recente opiniepeilingen geven aan dat daarvoor een kleine meerderheid van

de Montenegrijnen te porren is. Als het huurstaatje voor een eigen koers kiest, lijkt Milosevic voor de zoveelste keer gezichtsverlies. Het land van de zwarte bergen gold lang als een trouw volgeling.

Troef

Waarnemers wijzen erop dat de van oorlogsmisdaden beschuldigde president in tijden van nood altijd naar de wapens grijpt. In spelen op het Servische nationalisme is zijn beste troef. Probleem is dat Montenegro en Servië zo met elkaar verbonden zijn dat een oorlog wel heel veel op broedermoord gaat lijken.

• President Djukanovic

Daartegenover staat dat democratische hervormingen in Montenegro een regelrechte bedreiging vormen voor de machtsbasis van Milosevic in Servië. Kritische Servische kranten wijken uit naar Podgorica om vanuit daar hun boodschap ongecensureerd naar Belgrado te sturen. De Servische oppositie is eveneens kind aan huis bij Djukanovic en als de levensstandaard in Montenegro stijgt, zal de onvrede in Servië alleen maar toenemen.

Djukanovic loopt bovendien bijkans de deur plat in Brussel en Washington om steun te vergaren voor zijn politiek. In die hoofdsteden wacht men met smart op de val van Milosevic en is het besef dat Montenegro daar een belangrijke rol bij kan spelen groot.

NAVO-chef George Robertson haastte zich na het incident rond de luchthaven Milosevic te waarschuwen. De verdragsorganisatie zal het als bij Kosovo intern geweld niet toelateren. Grote vraag is of Milosevic dat gelooft. Wanneer hij denkt dat de NAVO na Kosovo oorlogsmoe is en dus bluft, waagt hij mogelijk een gokje. In dat geval wordt Montenegro evenals Kosovo wereldnieuws.

*Dit is van de FIR.
of het te vertrouwen is? Anders is het misschien want voor.
- 4 -
Wij publiceren dit niet*

KOMMT DER KOSOVO NICHT MEHR ZUR RUHE ?

Im Kosovo ist noch immer keine endgültige Ruhe eingekehrt. So haben kürzlich in der Stadt Mitrovica, dessen Nordteil hauptsächlich von Serben bewohnt wird, blutige Auseinandersetzungen zwischen Serben und Albanern mehrere Todesopfer gefordert. Nach einem Handgranatenanschlag in einem vor allem von Serben besuchten Café kam es zu schweren Prügeleien zwischen Menschen der beiden Volksgruppen, mehrere Gebäude wurden angezündet. Die im französischen Militärssektor gelegene Stadt ist seit Übernahme der Kontrolle der KFOR und der UNO im Kosovo zum Brennpunkt der Konfrontationen zwischen Albanern und Serben geworden.

OSZE-BERICHT ÜBER MENSCHENRECHTSVERLETZUNGEN

Tausende Zeugenaussagen, die im Kosovo vor, während und nach der NATO-Intervention gesammelt wurden, haben zu zwei Berichten der OSZE-Abteilung für Menschenrechte geführt. Wir veröffentlichen Ergebnisse aus diesen Dokumenten :

"Die Abteilung für Menschenrechte im Rahmen der OSZE-KVM ist im Dezember 1998 tätig geworden und wurde ab Ende Januar 1999 auf den gesamten Kosovo ausgeweitet. Die Aufgabe dieser Abteilung bestand hauptsächlich darin, zu kontrollieren, zu untersuchen, Informationen zu sammeln und über Aussagen über Menschenrechtsverletzungen aller Kriegsbeteiligten zu berichten.

Die Entdeckungen der OSZE-KVM wurden unter drei Aspekten präsentiert. Es handelt sich erstens um eine Analyse über das Wesen der Menschenrechtsverletzungen und der Verletzungen der humanitären Rechte, die im Kosovo begangen wurden, und zwar :

- pauschale und willkürliche Exekutionen von nichtkämpfenden Zivilisten fanden in beiden Lagern bis zum 20. März statt. Von seiten der jugoslawischen und serbischen Kräfte war die Praxis der Massenexekutionen als Instrument des Terrors, des Zwanges und von Repressalien gegen die Kosovo-Albaner schon 1998 evident und die Ereignisse vom Januar 1999 (darunter das Massaker von Racak) sowie die, die folgten, haben dafür den schockierenden Beweis erbracht. Die willkürliche Exekution von Zivilisten war sowohl eine Taktik bei der Vertreibungskampagne der Albaner aus dem Kosovo als auch ein Ziel an sich.

- Die willkürlichen Verhaftungen und Festnahmen sowie die Verneinung des Rechts auf ein gerechtes Urteil wurden immer öfter von den für die Anwendung dieses Gesetzes zuständigen Organe angewandt, um die zivilen und politischen Rechte der Kosovo-Albaner zu beseitigen und - zusammen mit Folterungen und schlechter Behandlung - um die gesamte albanische Gesellschaft des Kosovo einzuschüchtern.

- Die Vergewaltigung und andere Formen der sexuellen Gewalt wurden manchmal als Kriegswaffe angewandt.

- Die Vertreibungen wurden in großem Maßstab von den jugoslawischen und serbischen Kräften als offensichtlich strategischer Zweck geführt und als offenkundiger Bruch der Gesetze und Gebräuche des Krieges.

Zweitens wird die besondere Art und Weise festgestellt, wie die Menschenrechtsverletzungen den Gemeinschaften und Gruppen im Rahmen der Kosovo-Gesellschaft aufgezwungen wurden, und zwar :

- Die jungen Kosovo-Albaner im wehrpflichtigen Alter wurden willkürlich gefangengenommen, gefoltert und hingerichtet, jeder von ihnen wurde offenkundig als ein potentieller "Terrorist" angesehen.
- Die Frauen wurden in eine Situation großer Verletzbarkeit versetzt und Gegenstand von Gewalt auf Grund ihres Geschlechts.
- Es gibt Beweise, die erschauern lassen, daß Kinder ermordet werden sollten, um die Menschen und Gemeinschaften zu terrorisieren und gegen sie Repressalien durchzuführen.
- Die serbische Gemeinde des Kosovo wurde Opfer von Menschenrechtsverletzungen, die von der UCK begangen wurden, darunter zahlreiche Verschwundene nach Entführungen. Andererseits haben zahlreiche serbische Zivilisten an der Seite der Streit- und Sicherheitskräfte gekämpft, zum Schaden der Kosovo-Albaner.
- Vor allem die einflußreichen, gebildeten, reichen, politisch oder sozial aktiven Kosovo-Albaner waren Zielscheiben. Die lokalen Mitarbeiter der OSZE-KVM wurden nach dem 20. März belästigt oder vertrieben, manche getötet.

Von Gemeindeverwaltung zu Gemeindeverwaltung präsentiert der Bericht Ereignisse, die in hunderten Gemeinschaften stattgefunden haben.

Das Ausmaß der Menschenrechtsverletzungen ist beeindruckend. Man schätzt die bis zum 9. Juni 1999 Vertriebenen auf mindestens 1,450.000, d.h. mehr als 90% der Zivilbevölkerung.

Die Kommission der Menschenrechtsverletzungen und der Verletzungen der humanitären Rechte im internen bewaffneten Konflikt im Kosovo für die Zeit, wo dieser unter Aufsicht der OSZE-KVM stand, war nicht voreingenommen. Der Bericht in seiner Gesamtheit behandelt die von beiden Kriegsparteien begangenen Verbrechen. Man muß aber unterstreichen, daß die Schlußfolgerung, die sich aufdrängt, die absolute Abwesenheit eines Gleichgewichts oder Verhältnisses in der Natur und im Ausmaß der Menschenrechtsverletzungen ist, für die das eine oder andere Lager verantwortlich ist. Die, die im Kosovo während der Aufsicht der OSZE-KVM gelitten haben, sind unwidersprochen die Kosovo-Albaner auf Grund des militärischen Apparats und der jugoslawischen und serbischen Sicherheitskräfte.

Die permanenten Menschenrechtsverletzungen im Kosovo haben die Sicherheit beendet. Die Verschlechterung der Lage, die zu einem bewaffneten Konflikt und einer humanitären Katastrophe geführt hat, hätte verhindert werden können, wenn die jugoslawischen und serbischen Behörden versucht hätten, anstelle die Menschenrechte zum Schaden der albanischen Bevölkerung im Kosovo seit 10 Jahren ununterbrochen zu verhöhnen, eine offene und geeinte Gesellschaft, die auf dem Respekt der Grundrechte und Grundfreiheiten begründet ist, zu errichten.

Es gibt keinen Zweifel darüber, daß die albanischen Kosovaren proportional mehr gelitten haben als die serbischen Kosovaren. Nichtsdestotrotz haben die Ereignisse zwischen 20. März und 9. Juni 1999 zweifellos auch die serbischen Kosovaren traumatisiert. Viele verspürten ein Gefühl der Unsicherheit und der Anarchie sowie ein allgemeines Gefühl des Abscheus und der Ungerechtigkeit angesichts der gegen die albanische Bevölkerung begangenen Taten.

Wenn die Teilnahme von zivilen serbischen Kosovaren an den in der Provinz begangenen Greuelthaten oft berichtet wurde, betonen dagegen einige Zeugenaussagen, daß "serbische Kosovaren das Risiko auf sich genommen haben, selbst Opfer von Menschenrechtsverletzungen zu werden, um Kosovo-Albaner zu schützen oder ihnen zu helfen". Es handelt sich um serbische Kosovaren, die für ihre Nachbarn eintraten, um ihre Vertreibung oder Verhaftung zu verhindern."

*

FRANKREICH

FNDIRP RUFT ZUR UNVERZÜGLICHEN EINSTELLUNG DER RUSSISCHEN
INTERVENTION IN TSCHETSCHENIEN AUF

*Nico de FNDIRP is de
rechtse
legenhanger van
de FIR, zover
ik weet.*

Der Verwaltungsrat der Nationalen Föderation der Deportierten und Internierten Widerstandskämpfer und Patrioten (FNDIRP) hat am 11. Dezember 1999 das folgende Kommuniqué veröffentlicht :

"Gemäß ihrem ständigen Eintreten für den Frieden, die Menschenrechte, die Abrüstung und die Annäherung unter den Völkern, drückt die FNDIRP angesichts der militärischen Intervention Russlands in Tschetschenien, die sie für vollkommen unannehmbar hält, ihre große Empörung aus.

Die FNDIRP verurteilt die alltäglich von Russland gegen die tschetschenische Zivilbevölkerung begangenen Verbrechen; sie bringt ihre lebhafteste Beunruhigung angesichts des Verhaltens der russischen Führung, welche der Bevölkerung von Grozny ein unzulässiges Ultimatum gestellt und damit neuerlich eine weitere Etappe in der Spirale der Gewalt überschritten hat, zum Ausdruck.

Die FNDIRP hält ebenso die von Boris Jelzin abgegebenen Erklärungen, in denen er mit der Anwendung von Nuklearwaffen droht, als äußerst schwerwiegend; man müsse diese Drohungen sehr ernst nehmen, da sie das Risiko in sich bergen, das seit dem Ende des Kalten Krieges bestehende gebrechliche Gleichgewicht zu erschüttern und die weitere Entwicklung des Friedens zu gefährden.

Die FNDIRP fordert daher von der russischen Führung den sofortigen Verzicht auf jegliches barbarische Ultimatum und die Einstellung aller Bombardements, deren erste Opfer die Zivilbevölkerung wäre, sowie die Suche nach einer politischen Lösung friedlicher Art bei voller Achtung der demokratischen Grundsätze und der Menschenrechte.

Die FNDIRP fordert von den europäischen Institutionen - insbesondere von der Organisation für Sicherheit und Zusammenarbeit in Europa (OSZE) - und von der Organisation der Vereinten Nationen dringend, alle Maßnahmen zu treffen, um entsprechend den Bestimmungen der Charta von San Francisco und der auf diesem Gebiet anzuwendenden Übereinkommen, diese barbarischen Handlungen zu beenden.

Die FNDIRP ruft in Erinnerung: wenn auch der Sicherheitsrat der Vereinten Nationen in seinen Stellungnahmen wegen des Vetorechts Russlands gelähmt werden kann, so sei doch jeder Staat durch seine Untätigkeit persönlich für die in Tschetschenien begangenen Verbrechen verantwortlich.

Die FNDIRP fordert alle Teilnehmerstaaten der Genfer Konventionen von 1949 auf, alles in die Wege zu leiten, um die Verpflichtungen zu erfüllen, zu denen er juristisch gehalten ist - insbesondere jene, die Regeln des Völkerrechts zu achten und achten zu lassen - damit diese unerträgliche Lage ein Ende nehme."

...angezündet. Die im
...militärischer Sektor gelegene Stadt ist seit Übernahme der Kontrolle
der KFOR und der UNO im Kosovo zum Brennpunkt der Konfrontationen zwischen
Albanern und Serben geworden.

OSZE-BERICHT ÜBER MENSCHENRECHTSVERLETZUNGEN

Tausende Zeugenaussagen, die im Kosovo vor, während und nach der NATO-Intervention gesammelt wurden, haben zu zwei Berichten der OSZE-Abteilung für Menschenrechte geführt. Wir veröffentlichen Ergebnisse aus diesen Dokumenten :

"Die Abteilung für Menschenrechte im Rahmen der OSZE-KVM ist im Dezember 1998 tätig geworden und wurde ab Ende Januar 1999 auf den gesamten Kosovo ausgeweitet. Die Aufgabe dieser Abteilung bestand hauptsächlich darin, zu kontrollieren, zu untersuchen, Informationen zu sammeln und über Aussagen über Menschenrechtsverletzungen aller Kriegsbeteiligten zu berichten.

Die Entdeckungen der OSZE-KVM wurden unter drei Aspekten präsentiert. Es handelt sich erstens um eine Analyse über das Wesen der Menschenrechtsverletzungen und der Verletzungen der humanitären Rechte, die im Kosovo begangen wurden, und zwar :

- pauschale und willkürliche Exekutionen von nichtkämpfenden Zivilisten fanden in beiden Lagern bis zum 20. März statt. Von seiten der jugoslawischen und serbischen Kräfte war die Praxis der Massenexekutionen als Instrument des Terrors, des Zwanges und von Repressalien gegen die Kosovo-Albaner schon 1998 evident und die Ereignisse vom Januar 1999 (darunter das Massaker von Racak) sowie die, die folgten, haben dafür den schockierenden Beweis erbracht. Die willkürliche Exekution von Zivilisten war sowohl eine Taktik bei der Vertreibungskampagne der Albaner aus dem Kosovo als auch ein Ziel an sich.

- Die willkürlichen Verhaftungen und Festnahmen sowie die Verneinung des Rechts auf ein gerechtes Urteil wurden immer öfter von den für die Anwendung dieses Gesetzes zuständigen Organe angewandt, um die zivilen und politischen Rechte der Kosovo-Albaner zu beseitigen und - zusammen mit Folterungen und schlechter Behandlung - um die gesamte albanische Gesellschaft des Kosovo einzuschüchtern.

- Die Vergewaltigung und andere Formen der sexuellen Gewalt wurden manchmal als Kriegswaffe angewandt.

- Die Vertreibungen wurden in großem Maßstab von den jugoslawischen und serbischen Kräften als offensichtlich strategischer Zweck geführt und als offenkundiger Bruch der Gesetze und Gebräuche des Krieges.

momentum and acquired a firm basis for long-term development through the December Declaration on friendship and cooperation, which was signed in November 1997 by presidents Slobodan Milosevic of Yugoslavia and Jiang Zemin of China.

Tang will host an official dinner in honour of the Yugoslav guest after the talks.

In the meetings between Jovanovic and senior Chinese officials of Shanghai on Sunday, the hosts in this economic, financial and trade center underscored the importance of friendly relations between the two countries, setting out that their mutual confidence, respect and understanding present a good basis for stable and comprehensive cooperation and relations.

FROM THE FEDERAL REPUBLIC OF YUGOSLAVIA

POSITION OF SERBS IN MACEDONIA

VRANJE, December 24 (Tanjug) - Minister for Ties with Serbs outside Serbia Milorad Mircic conferred in Vranje on Friday with representatives of ethnic Serbs from Macedonia on their position in that state.

The Serbian minister said the Democratic Party of Serbs (DPS) and Serbian Community (SZ) in Macedonia had done a lot to affirm the interests of ethnic Serbs because "there were about 20,000 Serb votes at the parliamentary elections in this country."

"In the current situation, there are attempts, with U.S. support, to remove Serbs from the Vardar valley, because they don't want our people even in Serbia, in Romania, or in other states," Mircic said.

"During the aggression on our country, we successfully opposed the aggressor and then set off into the first and second stages of renewal during which we also achieved exceptional results," Mircic said, warning that the dismembering of Serbia still remains the objective of the United States. "This means that difficult times are still in store for us," he said.

SZ President Nebojsa Tomovic and DPS President Dragisa Miletic and their associates spoke about problems and activities of ethnic Serbs in Macedonia.

KOSOVO AND METOHIJA - INTERNATIONAL REACTIONS

TSOCHADZOPOULOS: E.U., U.N. AID FOR KOSOVO LATE

ATHENS, December 24 (Tanjug) - Greek Defense Minister Akis Tsochadzopoulos has accused the European Union and United Nations of unjustifiably delaying the implementation of the aid program for Kosovo and Metohija, the Greek daily Exussia said on Friday.

Regardless of part of the activities of the international community in Kosovo, we cannot ignore existing problems and the obvious delay of the E.U. and U.N. programs for the social and economic renewal of Kosovo and Metohija, Tsochadzopoulos said during a visit to the southern Serbian province on Thursday, as quoted by the daily in a report with a characteristic heading "Europe Has Been Shamed."

During his brief visit to Kosovo and Metohija, the Greek defense minister visited Pristina and Greek troops within the international force KFOR in Kosovo Polje.

SERBIAN PROVINCE OF KOSOVO AND METOHIJA

SERBS IN KOSOVO-METOHIJA'S GNJILANE PETITION KFOR

GNJILANE, Serbia, December 26 (Tanjug) - Serbs in Gnjilane, disgruntled at being repeatedly attacked and robbed by a score of ethnic Albanian criminals seeking to drive them out of their homes, petitioned on Sunday the international KFor force for protection.

The petition, demanding that KFor stop the attacks and put away the bandits who have forcibly occupied the home of a local Serb, has been signed by 50 Serbs, all living on the same street, amateur radio operators reported, quoting the Serbian Church Council.

The Serbs ask that KFor set up an outpost in their street to protect them and the other non-Albanians.

Serbs are in the majority in the street, and the 40 or so Serb families fear that the ethnic Albanian criminals might go on another spree of plundering and violence over the coming New Year holidays.

The ethnic Albanian bandits and robbers last week occupied by force the home of a local Serb at the entrance into the Serb-populated street, according to the Council.

It said that three days ago, KFor had caught a three-man ethnic Albanian gang red handed, but their arrest has not been enough to stop the robberies, and ethnic Albanians robbed another Serb house on Saturday.

NEWLY FORMED SERB COMMITTEE MEETS IN ORAHOVAC

ORAHOVAC, December 27 (Tanjug) - The newly formed Serb Committee of Orahovac, Serbia's Kosovo and Metohija province, held a meeting on Sunday at which it set up several commissions which should contribute to the better and more serious settling of problems in this area, radio amateurs said late Sunday.

Among others, commissions were formed for cooperation with the international force KFOR and U.N. civilian mission UNMIK police, whose main task will be security in the Serb part of the town, and one for social and humanitarian

aid.

The committee especially discussed the security situation, which deteriorated after the latest terrorist actions. It was decided to exert pressure on the UNMIK and step up preventive security measures, especially because of announcements by ethnic Albanian extremists that they would launch actions during the New Year holidays and the Muslim holiday of Ramadan.

The committee considered the possibility that certain abandoned houses on the line of separation between the Serb and ethnic Albanian parts of Orahovac be used by UNMIK police members. Committee members will tour the periphery of this enclave, located in a dangerous zone, and determine houses which are suitable and have been abandoned because of the proximity of ethnic Albanian houses.

After this is accomplished, the committee will propose to UNMIK to move 26 policemen into these houses. The policemen will be in charge exclusively of ensuring security in the Serb part of Orahovac.

NATO AGGRESSION - INTERNATIONAL REACTIONS

BELGIAN PUBLICIST RELEASES VIDEO TAPE ON NATO BOMBING OF YUGOSLAVIA

BRUSSELS, December 27 (Tanjug) - "Under NATO Bombs" is the heading of a video cassette which has been released in Brussels these days and which testifies to the dramatic developments during the 11 week NATO air strikes on Yugoslavia.

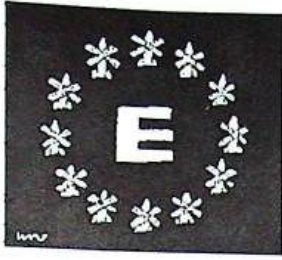
The author of this moving video is prominent Belgian intellectual and publicist Michel Collon.

A group of Belgians visited several towns in Serbia in May during the NATO aggression, in a gesture of solidarity. They managed to film characteristic details of the aggression, which was unprecedented since the end of the Second World War.

In addition to filming the devastating consequences of the NATO air strikes, killings of civilians, destruction of buildings, apartment blocks, schools, hospitals, bridges, factories, the group also managed to speak with a number of citizens who presented shattering testimonies about this action of air strikes, as NATO commanders had termed it.

Like with his books "False Poker" and "Beware the Media", the author and publisher of this documentary material uncovered manipulations used by part of the numerous western media controlled by NATO.

Collon also emphasized the double standards used in the information war against Yugoslavia.

NATO after Kosovo

Report of a seminar at the Balie

November 11th, 1999

PENN

Project on European Nuclear Non-Proliferation

Nato after Kosovo

Report of a seminar
at the TNI Festival of Ideas

11 November 1999, Amsterdam,
de Balie

This publication was made possible by
the W. Alton Jones Foundation

PENN, the project on European Nuclear
Non-proliferation has been set up

* to monitor official discussions about
the future of nuclear weapons in Europe
and to help make them more transpa-
rent

* to publish analysis of and political
commentaries on these developments

* to promote further steps of nuclear
disarmament in Europe and substantial
European contributions to nuclear arms
control, disarmament and non-prolifera-
tion

* to promote full compliance with the
Non-Proliferation Treaty by NATO, the
European Union and their member sta-
tes

* to create political hurdles against
developments which might lead to a nu-
clear armed European Union

* and to promote the European Union
and all its members finally becoming
non-nuclear members to the NPT.

January 1999

Working Group Eurobomb/PENN NL

Obrechtstraat 43

3572 EC UTRECHT

THE NETHERLANDS

TEL (+31) (0)30 271 4376

(+31) (0)30 272 2594

FAX (+31) (0)30 271 4759

e-mail: k.koster@inter.nl.net

logo: Len Munnik

Contents

0. General introduction	4
1. The abolition of war	6
2. Three arenas of discussion	
2.1 NATO out of area operations and Kosovo	7
2.2 NATO enlargement to the East	8
2.3 NATO's nuclear policy	9
3. NATO out of area operations	
3.1 A security umbrella: a Kosovar's view	10
3.2 Crime and Punishment: a Russian's view	11
3.3 Question time: Sovereignty and human rights	12
3.4 Alternatives to NATO: concluding remarks	14
4. NATO expansion: a Russian perspective	15
5. NATO's nuclear policy	
5.1 Turning the tide: an introduction	17
5.2 South Africa: Eroding the comfort zone	17
5.3 US: Counteract the complacency	18
5.4 India: A grotesque form of immorality	19
5.5 Nuclear disarmament: question time	20
6. A new job for NATO: a dream	23
7. List of participants	26

Photography: Dick Naber (copyright)

Introduction

The war in Kosovo marked a very important change in international affairs. Before it, the United Nations were acknowledged to be the sole arbitrator of national conflicts. A Security Council resolution was judged by all to be the *sine qua non* of foreign intervention. This also meant that there had to be a minimum of consensus between the five officially recognised nuclear weapons states. Since the spring of 1999, this no longer applies. At the Washington Summit of April 1999, this most powerful military alliance in history took two key decisions:

- to allow the possibility of waging war outside its boundaries;
- to reserve the right under certain circumstances to intervene in the internal affairs of other nations.

These choices were indeed momentous ones, given NATO's continued adherence to its traditional nuclear policies, which include the possibility of the 'first use' of nuclear weapons. Moreover, at that very moment, an 'out of area' operation was taking place. The risks were made all too clear by the near-confrontation with Russian forces, which took place at Pristina airport in Kosovo in June 1999. In the background loomed, as it always did in the Cold War, the possibility of a nuclear confrontation.

Not just politicians and opinion makers were faced with this new situation. Non-governmental organisations, researchers and experts involved in security issues and human rights, all had an keen interest in it. Hence, it seemed a good idea for the Project on European Nuclear Non-Proliferation (PENN) to organise an event in Amsterdam, timed to take place at the same time as the North Atlantic Assembly which was meeting in that city in November 1999. Through a fortunate coincidence, it was possible to organise the event together with the Transnational Institute, which at the same time was celebrating its thirtieth anniversary.

The programme was divided into two major parts: the first half covered NATO's overall policies; the second concentrated on nuclear issues. After a keynote address by Cora Weiss, the opening interview with Karel Koster covered a number of controversial issues, which were taken up in later parts of the programme. Veton Surroi, Alexander Nikitin and Otfried Nassauer participated in a panel discussion on out of area operations. This was followed by a lively discussion with the audience. A multi-media presentation by Dr. Nikitin gave the Russian perspective, which has an importance all its own.

In the second half of the programme another short statement by Karel Koster described the key problems in nuclear disarmament. After that, a panel — which included ambassador Carl Niehaus, Peter Weiss and Praful Bidwai — debated the dangers of nuclear proliferation and the nuclear arms race. Finally, Dan Plesch of BASIC summarised the alternatives to NATO's policies and ways in which NATO could perhaps be persuaded to follow a different course.

Our report covers most of the discussions and presentations. For practical reasons, we have had to leave out some of the material. However, we are confident that the reader will gain a clear idea of the very useful and well-informed debate which took place.

PENN-Netherlands

NATO after Kosovo

Phyllis Bennis (chair): Welcome everyone to the beginning of a fascinating series of discussions that are framed by the concept of 'NATO after Kosovo.' Of course, when we talk about NATO after Kosovo, we are also talking about NATO after the defeat of the Comprehensive Test Ban Treaty in the United States' Senate, NATO after its expanded definitions at its celebratory war-wrapped 50th anniversary, NATO after the US successful efforts to replace United Nations' legitimacy with NATO as giving the permission for international intervention in Yugoslavia, and NATO after the beginnings of what looks to be a long and dangerous process of expansion to the East. So, when we talk about NATO after Kosovo, we are talking about all of those aspects of what NATO is now and of what it is in the process of becoming in this so-called new world order being orchestrated out of Washington.

Beginning today's presentations is Cora Weiss, who is the president of the Hague Appeal for Peace, which I am sure most of you are familiar with.

1. THE ABOLITION OF WAR

Cora Weiss: Thank you Phyllis. Thank you all for being here. I am not going to talk about NATO directly, although at the end of my talk I think it will be clear that if we succeed in what I am talking about, we will not need NATO. As if we ever did.

Fred Halliday this morning spoke about the significance of social movements and of what he calls NGO's and I prefer to call CSO's. NGO I have always thought of as 'No Good Organization,' CSO is Civil Society Organization. And I firmly believe in civil society, I firmly believe in people, and I firmly believe in organizing people, but we developed a new strategy towards the end of this century. That was started by a guy in Canada, who is the Foreign Minister, named Lloyd Axworthy, who, when Jody Williams recognised that the Landmine Treaty, the Treaty to ban landmines, was not going to succeed if people alone worked on it, conceived or coined the phrase 'new diplomacy,' which means the collaboration between governments and civil society.

At the Hague Appeal, civil society took an initiative to create a kind of new way of thin-

king and doing, and to demonstrate that single-issue focus movements could be more effective, if we saw ourselves as bricks building a house of peace and justice, and if we did not just continue going on as single-issue focus movements without a common goal and without recognizing that it takes environmentalists, human rights activists, women, the religious community, lawyers as well as peaceniks. It is okay for me to say peacenik, because that is what I have been all my life, and it is not a pejorative term. So, we cannot do it alone, we need each other, we need to reach out to create a more democratic and holistic movement, and we need to see that, no matter what we are doing for social change, we are doing it towards the abolition of war.

Now that is a big idea and a lot of people three years ago said we were crazy to think that we could abolish the institution of war. But just remember that slavery and colonialism and apartheid and women not voting were also big institutions that were protected by taxes and laws and customs and they became so outrageous that people became outraged, overthrew them and today it is totally illegal to own a slave. There are pockets of slavery and pockets of colonialism, of course, but basically it is wrong, it is illegal, and we would not invite a slave-owner to dinner. And so the idea that we can abolish war is no longer an outrageous idea, because the nature of the lethality of weapons makes considering war impossible. As long as there are 35,000 nuclear weapons, 5,000 on hair-trigger alert, as long as we have weapons of mass destruction, we cannot possibly consider war anymore.

The point of the whole story is that it is time to really come down with an end to violence, whether it is in the bedroom or on the battlefield and every institution that is geared to making violence, to relying on weapons, has to change. And it is only going to be with the concerted commitment of fantastic people, like yourselves, that this can happen. And I will wager that it is going to happen, because if it does not I think we can kiss live goodbye. And nobody wants to entertain that thought. Thank you.

2. THREE ARENAS OF DISCUSSION

Phyllis Bennis: Thank you, Cora. The next set of parts of this panel is quite an extraordinary range of things. We are first going to open up the three arenas of discussion about NATO, those being *NATO operating out of its own area*, *NATO expansion and European security* and *NATO's nuclear policy and NATO in the context of changing nuclear realities around the world*.

Karel Koster is from the Working Group Eurobomb, which is the Dutch coalition that deals with European nuclear policy. He is also active with PENN, which deals with European nuclear non-proliferation and BASIC, the British-American Security and Information Centre, which deals with transatlantic security issues. He is going to present a brief, quick overview of each of those three arenas and will then be questioned and challenged by Chris Kijne, who is a journalist here in the Netherlands with radio station VPRO.

2.1 NATO out of area operations and Kosovo

Karel Koster: Right, thank you very much for this. NATO, we have grown up with it, we have learned to live with it, and quite a few of us have learned to hate it as well. There is a new NATO in the make right now and a discussion has been going on among a very broad public whether that new NATO is an acceptable thing, whether it is, one might say, a constructive and positive organization which, according to some people, is even able to bring peace and reconstruction to large parts of the world. We think that this is not the case. We think that people who believe in that are foolishly mistaken and it is time to take a close look at the practical realities of NATO's policies.

NATO out-of-area is one of those areas where NATO seems to think it has the right to perform as an international policeman. The last example of that is of course Kosovo, which is to my mind not an example of a successful intervention out-of-area, but of a very great failure. The failure lies therein that there was no political solution. The seeds of the next problems and the next Kosovo's and the next ethnic problems are already being sown.

The way the solution has been defined is also quite incorrect. The way the solution has been defined has been to create this picture of NATO power being exerted and peace coming to the area. What has actually happened is that a huge international diplomatic effort was made,

which included Russia, and through the eye of the needle a form of stability was achieved, which one can hardly refer to as a solution, but at least there was peace.

One of the key things is the UN mandate, which is not at all a luxury, but a necessity. It is a way of maintaining some kind of stability in international relations and there is no alternative for it. Unfortunately, NATO is attempting to create that alternative and I believe that is a very dangerous path it has chosen. We say: look more closely at methods of conflict prevention; if you are talking about punishing countries, then talk about sanctions and selective sanctions; look at methods of dealing with problems that do not reinforce the conflict, and keep war as a very very long-term last resort, and then only when there is a broad communis opinio on applying that sanction. I will leave it at that, for the first item.

Chris Kijne: We have heard all about the plans and we have seen the papers for Operation Horse-Shoe, which was a planned operation for large-scale ethnic cleansing in Kosovo. Why shouldn't we be glad with NATO taking its responsibility for protection of human lives at that point, when there was a stalemate in the Security Council?

Karel Koster: I believe that the way you describe the situation in Kosovo is incorrect. I believe at that moment there was not a complete humanitarian catastrophe. What was happening in Kosovo was an intensive guerilla war with counter-guerilla operations going on with very nasty consequences for a large part of the civilian population, but it was not an genocidal campaign to wipe out the population the way it was presented to us in the media. Operation Horseshoe was to be put in operation as a reaction to NATO intervention.

Chris Kijne: What alternative measures could have been taken?

Karel Koster: Selective sanctions against the elite around Milosevic instead of blanket sanctions which hit the entire population. I think there are ways of doing that. We in Holland are very smart at controlling financial currents and streams and bank matters. Well, why not apply that knowledge to controlling the bank accounts and the financial streams going into and out of Yugoslavia and from which the Yugoslavian elite has gained great advantage?

Chris Kijne: So, why do you think that did not happen? What do you think the actual motives of NATO policy were?

Karel Koster: NATO is an organisation looking for a nice job, for a way to present itself as the solution to all the problems of the world. And this of course was an opportunity to show that it was the solution to those problems. They miscalculated completely in how fast the Yugoslav Government would fold, they expected it to fold within two or three days. It did not, and after that they were in a fix. The situation escalated completely. It was at least in part and certainly among the European NATO countries an utter miscalculation.

Chris Kijne: On the other hand, you said that the crisis that followed from this intervention was essentially solved by the help of Russian diplomacy. Now, that was Russian diplomacy after three months of NATO bombing. So, I do not think you can completely give the credits for that to Russian diplomacy.

Karel Koster: It was an interaction of factors. The Yugoslav elite's central problem is how to stay in power. If they see that certain forces are being applied which affect their position, they will try to counter them. The military solution, those two or three months of bombing you mentioned, ran exactly counter to what you want to do, namely to isolate the elite from the population.

Chris Kijne: You said, it is quite crucial I think, that NATO neglected the fact that there was no UN mandate. How to solve the situation that we constantly have a stalemate in the Security Council because of the stand Russia and China take in matters like the Kosovo crisis? Would you be in favour of changing the policies of the Security Council, of abolishing the veto right?

Karel Koster: It is often brought as a very key point in Dutch politics. I do not believe it is. I believe that veto right or non-veto right is fairly irrelevant. What happens in the Security Council reflects international political relations and you should be thinking about how to influence those in a positive manner. Find diplomatic means to come to some kind of agreement or deal. If you are talking about Russia, obviously some kind of economic arrangement could be made through IMF negotiations.

2.2 NATO enlargement to the East

Phyllis Bennis: Now we go to the question of NATO enlargement to the East.

Karel Koster: Basically, NATO has been following a policy of enlargement, which has directly confronted the Russians. I believe that this has been an extremely negative politics in at least one way, namely the effect it has had on Russian internal politics.

The enlargement business is also creating a new barrier across Europe. We are constantly being told that this is not going to be a problem, because, ultimately, more and more countries will come in. Of course, it is the short term that is the dangerous situation. We have a great range of potential conflicts coming up and we think that the right way to go ahead is not to increase the reach and the influence of a military alliance, but to switch to the economic policies of the EU. Of course not the present ones, which make it very difficult for new members to come in, but an EU enlargement based on a far more flexible interpretation of the rules, which amounts to an economic question of redistributing wealth around the periphery of Europe.

Chris Kijne: You started with the expansion policy of NATO being a confrontation with Russia. Somewhere in the programme book I read that it is ripping up Russian sores. But weren't these wounds not in a way self-inflicted? I mean, the basis of the whole European problem was the occupation by the Soviet Union of the Central European States directly after the Second World War.

Karel Koster: You are quite right that there was something that is pretty close to an occupation of Eastern Europe that created part of the conditions for the Cold War. However, one has to have a little bit of understanding of the history that went before, which is basically that a large part of Russia was wiped out in the Second World War. That has been an extremely traumatic experience. I believe that it is very important for understanding Russian policies to keep that in mind whenever you are talking about the Russians and about their fears, which are not just the fears of a small elite, but widely present fears.

Chris Kijne: Nevertheless, talking about traumatization, I think the occupation since the Second World War of the Central European States by the Russian army also had its traumatizing effects on

the peoples of Central Europe. And so what to do with their wish to join NATO?

Karel Koster: Well, talk to them and explain to them that the way to security is not necessarily a military alliance. It is merely a repetition of confrontational policy, which will simply replace the border as it was in Central Europe, shift it up a bit, and play the same game all over again. What I am basically saying is confrontational politics is not the way to go.

Chris Kijne: One other point you mentioned was the threat that NATO could get involved in ethnic conflict in Central Europe. Now there are also observers who state that the fact that these Central European states are NATO members now, reduces the risk of ethnic conflict. We can take the Greek-Turkish situation as an example. If both these countries would not have been NATO members, maybe we would have seen a war between Greece and Turkey.

Karel Koster: Well, let me put it this way. The policies towards Greece and Turkey were at the very least contradictory. On the one hand, indeed not so much NATO, but more precisely the United States, bang their heads together occasionally and tell them to "lay off and try not to quarrel, guys." On the other hand, they arm them right to the eye-brows with streams of weapons which have become superfluous in Western Europe, and continue to do this right to the present day. That is one thing.

The other thing is that in Turkey it has not been all that peaceful at all. For part of the Turkish population, primarily the Kurds, a war has been going on for years. And this was with Turkey being a full-fledged member of NATO.

2.3 NATO's nuclear policy

Phyllis Bennis: We have to move to NATO's nuclear policy and NATO's role in an increasingly nuclearized world.

Karel Koster: At its April Summit, NATO decided to hold on to its nuclear policy, along with the other nuclear-weapon states by the way. They continue to maintain their nuclear policies in direct contravention of the Non-Proliferation Treaty, which states quite clearly, in Article VI, that they are supposed to make serious steps towards nuclear disarmament.

It is not happening, I do not see it hap-

pening. Instead, there is a dangerous and open policy of continuing to hold on to nuclear weapons, to even develop new ones, to continue along the road of nuclear military logic, building anti-ballistic missile shields and so forth, and ultimately, in my eyes, proliferating nuclear weapons and helping to accelerate that process, rather than the other way around.

Chris Kijne: When you say NATO is sticking to its nuclear doctrine, aren't you disregarding the fact that, for instance, in recent years we have seen a reduction of 85% of the number of nuclear arms in the European theatre, as it is called in military terms?

Karel Koster: Well, there is two things. They have reduced a number of weapons' categories down to lower levels but what is left is still enough to wipe out the world many times over. As for those tactical weapons which are based in Europe, they are just a tiny part of the entire stockpile available to NATO, but a very important part, because they make NATO countries accomplices to the overall NATO nuclear policy. The Americans have wanted to maintain those tactical nuclear weapons in Europe not because they are all that useful militarily, but because they symbolize the ties between the American nuclear policy and the rest.

Chris Kijne: Would it be wise for the European countries to support the NAC resolution, the New Agenda resolution, and put even more pressure on the United States in a situation where we already have a Congress which refuses to ratify the Test Ban Treaty? I mean, wouldn't that strengthen the forces of isolationist politics in America?

Karel Koster: I do not think it is an isolationist policy, it is unilateralist policy, meaning that a branch of American politics wants to do whatever it likes, wherever it likes in the world, and not have anyone interfering with it. I think at this point in time, you have to give very clear signals to the Americans from the European NATO countries.

21EPAU 4

3. OUT OF AREA AND EXPANSION

Phyllis Bennis: For the next part of the panel, we are going to look at two sections of the three that I mentioned at the beginning: NATO's role out-of-area and the issue of NATO expansion, in somewhat more depth. At the end of each of these two panels there will be a chance for much broader participation from all of you.

The speakers for this part of the introductions are Luke Hill, who is the Brussels bureau-chief of Defense News Magazine, who will be serving as a questioner and moderator for our two initial speakers. Those are Alexander Nikitin, who is the vice-president of the Russian Political Science Association and the vice-chair of the Russian Pugwash organization, and is speaking here today solely in his individual capacity. Then we have Veton Surroi, who is the editor of Koha Ditore, an independent daily newspaper in Kosovo. He was also part of Kosovo's delegation to the Rambouillet negotiations. After the initial presentations, we will be joined by Otfried Nassauer from BITS, the Berlin Information Centre for Transatlantic Security, and he will be coming in as a questioner and commentator.

Luke Hill: Firstly, I would just like to point out that NATO out-of-area operations are a new policy of NATO, which was confirmed at the Washington Summit. It does not necessarily correspond to what happened in Kosovo. In fact, most people at NATO would have said that Kosovo is not a typical example of what they have in mind for out-of-area operations.

I would just like all of us to think about NATO out-of-area operations and, as they relate to Kosovo, in terms of whether they are necessary, whether they are effective, if these effects are lasting and therefore if these actions are justified. And if not, what are the alternatives and how do they measure up to this criteria? So, with that I would like to turn it over to you and then we shall have comments.

3.1 A security umbrella: a Kosovar's view

Veton Surroi: Well, thank you. I have been asked to talk for five minutes about these issues. Let me tell you where I stand. I am a civil society activist, who has been fighting for about ten years to negotiate a settlement on the Kosova situation. These ten years, I was one of the people who, back in '89 and in '90, tried to create what was called a parallel society, which is a way

to confront the Serbian authorities by trying to create our own system of education, our own system of health, our own system of daily life, institutionalized parallel life. And I think we got to the point of making Kosova into the greatest NGO in the world. Because there was no government, all of us were NGO's or CSO's, however you want to call it. Ultimately, as a civil society activist, I suggested and fought for over two to three years to get a negotiating format, which was proposed in Rambouillet. Within Rambouillet, I fought quite hard to get to a negotiating point which would be acceptable for both sides, for the Kosovars and for Serbia.

However, at the point when a society, not just a regime, is prepared to tolerate or to conduct a campaign of genocide, then there is absolutely no other way to deal with that society, represented in its regime, other than war. Kosovo has been on a very clear path of war since 1989. Some of us tried our very best to keep it out of war and bring it to a negotiated peace. Persistently, we have been confronted with war by a regime and, at some point, by a society that did not want to deal with the issues in negotiations. Negotiations are an issue of consent, are an issue of mutually recognizing the value of each other. A society, which has gone through one genocide at least, in Bosnia, does not recognize the mutual value. At that point, the NATO operation was the only one to prevent genocide from being executed.

Now, having said that, I do bear in mind that it is not a question of morality only. We are also discussing international reality, talking about things like the new world order, etcetera. It is good that we can discuss these things in Amsterdam and do it right now. Because I think that what NATO ultimately did, was create the umbrella, in these fifty years, in which there was a possibility for both political and economic growth in Western Europe. Now, part of the new mission of NATO is to ensure the same kind of security umbrella for the nations of South Eastern Europe, in which they too will have an opportunity to develop their societies at the same rate of growth that Western European counterparts have had for so long.

Luke Hill: OK. I would like to give mister Nikitin an opportunity to comment on NATO out-of-area operations, whether they are necessary, effective, lasting and justified.

3.2 Crime and Punishment: a Russian's view

Alexander Nikitin: Dostojevski wrote in *Crime and Punishment*: "If there is no good, does it mean that everything is permitted to everybody?" Rephrasing this, I would like to ask after NATO's operation in Kosova: if the United Nations' Charter does not exist anymore, is everything permitted in international relations? Is it possible for any group of strong states to undertake any action it wishes, in any part of the world, without any political mandate from the international community?

As a matter of fact, the NATO operation in Kosova was not only about former Yugoslavia. It undermined the whole set of rules of international relations, which were settled in the post-Cold War world. It was an operation which was out-of-area, not a collective defence for a group of NATO nations. It was done in the absence of United Nations mandate, it was done in such a way that it provoked a crisis in NATO-Russian relations, and it broke some of the rules of behaviour in the international community, which now allows any future aggressor to attack any individual nation, any sovereign nation, without any political excuses.

Practically, it is important to understand that we have a very clear double standard here, because we have at least dozens of situations on this globe, where human rights are violated and tens of thousands of people are killed while the international community does not interfere. I mean: Is NATO ready to come to help to resolve the issue of Tibet, in China? No? Why? Because China is a nuclear country! Why doesn't NATO come to help the Indians and Pakistanis to deal with Kashmir? Two nuclear countries, too dangerous! Why doesn't NATO start to bomb Moscow because of the mistreatment of the area of Chechnya or Abkhazia? Too dangerous, Moscow has nuclear weapons! OK, then we have some rule set: if the country is strong, and by chance has nuclear weapons, then NATO does not touch it; if the country is weak, then aggression is permitted, then it could be bombed.

Many Russians agree that the general purposes of the operation in Former Yugoslavia were appropriate. The problem is how it was done and how it influenced the international community. The international community is responsible for conflict resolution among its members. And yes, sovereignty is becoming a less and less rigid phenomenon at the end of the twentieth century. Yes, because of the Internet, of CNN, the state's sovereignty is less and less

important, but still, to overstep this sovereignty, some arrangement should be made between nations. Either we do this a civilized group of nations, as the representatives of the international community, and make a political deal involving the whole international community and come to a full understanding of the goals and means and interfere into a conflict. Or, alternatively, some groups of nations start to compete who is stronger, who could bomb some other territory without being bombed in return.

Luke Hill: OK, thank you. I just have one question for you this time. Do you think that when it comes to genocide in Europe, that this may justify, maybe not legitimize, certainly not legalize, violence, but can you understand that motivation to try to stop that?

Alexander Nikitin: Understand is a good word. Yes, I can understand it. The problem is whether understanding that the problem exists is already a permission to react in a very violent way, like bombings.

Somebody said, here, that Russians understand the nature of Milosevic. Let me assure you that this is not the case. It is only in the logic of the Cold War that Russia is now associated with Milosevic and NATO is more associated with, say, the other side. As a matter of fact, it would be much better for both sides, if we do not play as sides, if we find a diplomatic solution with Russia plus NATO and work together, like we did in Bosnia and negotiate with the United Nations the political mandate to do it beforehand.

Luke Hill: Thank you. I would like to give mister Surroi a chance to respond to what mister Nikitin just said. I would also appreciate if you discuss the perception that perhaps NATO has simply by its action turned the table in Kosovo and now another minority faces being oppressed by the other side.

Veton Surroi: Well, the first issue is that the impossibility or incapability of dealing with crises in the Caucasus and China should not have prevented NATO from acting on an active genocide in Kosova.

The second point is that international law is not the Ten Commandments. International law is developed as is the world developed, and it is expanded as is the world expanded. The question of whether a law should change before action is made in international law is a question between the chicken and the egg. But actually, the present

form of international behaviour came after a terrible war.

What we are seeing is an undeveloped concept by which we have a military action. You get quite a fast covering of all of the duties that KFOR has, but you continuously have the problem of how to establish a civilian administration. Kosovo is now an administrative vacuum in which the Serb authorities have not been replaced neither by legitimized international authorities, nor by democratically elected Kosovar authorities. This means that Kosovo is not, unfortunately, ruled by anyone right now. In this vacuum of power, vacuum of security, every citizen is in danger and especially those who are in a minority position. Insecurity is a bad omen for everyone, but it means vital existence to the minorities, and this is the problem that we are facing today.

3.3 Question time: sovereignty and human rights

Luke Hill: We could welcome questions from the audience for our two panellists here. Do you want to moderate? Yes, sir?

Question (1): My question is something like this. First of all, there are universal human rights. Because there are universal human rights, what do we do about the principle of sovereignty and non-interference? If the two clash, then in general the principle we must operate upon is that, because human rights are universal, they take priority over principles of national sovereignty and therefore certain forms of interference are most definitely justified. But it does not follow that all forms of interference, in particular military interference, are justified.

Do we justify military interference to overthrow the apartheid regime, because, if many people died, it carried out genocide against its people? Do we justify military intervention to try to overthrow the Shah of Iran, because he carried out what was considered to be genocide? Is what was happening in Kosovo the same as the genocide in East Timor in which one third of the population was killed? Or is it the same as Kampuchea under Pol Pot in which one third of the population was attacked? And the point here is that you have to be very sensitive with the differences, otherwise we can justify all kinds of things.

Anne de Boer (coordinator of the project on Eastern Europe of the Dutch Green Left party): I

want to comment on several points. One is on the intervention in Kosovo and international law. I am a little bit amazed that people here are so law-abiding. Many of us have been overstepping laws to change situations and therefore I completely agree with Veton Surroi in saying that there is needed a development on an international level of law of working together to change situations and to intervene when it is necessary. Genocide was threatening in Kosovo. The Serb authorities, the Serb regime, prepared for war, prepared for cleansing, and no negotiations, no offers were accepted by them. So therefore, in the end, I am afraid I had to accept this intervention, to support this intervention.

Jochen Hippler (TNI): Basically, the question we are supposed to discuss, whether it was right or wrong what NATO did, depends on what is your main point of interest and your main political starting point. If I would be a person living in the Kosovo, no matter what the details of international laws are or what NATO does or what the Russians do would matter to me. I would definitely support anything that would keep my family members and everybody else from getting into physical danger or getting kicked out of the country or getting killed. So from this perspective it would be very stupid having anything else but praise for the people of NATO sending planes to bomb Belgrade.

From the perspective of NATO it is very obvious that a military alliance with its search of a mission which makes sense to people would utilise a humanitarian catastrophe to gain legitimacy. So, from the perspective of NATO it would have been very stupid not to utilise this humanitarian catastrophe for different ends. For people, however, who are interested in international stability, in peace and in not just one specific part of the world but the overall structure of peace and people living justly together, things look quite different. To them, breaking international law is not just a technicality but one of the key problems we are dealing with.

Question (4): I thank you very much, Mr. Surroi, for pointing out some important questions arising from the Kosovo situation. It was nice of you to point out that moderate politicians were trying to establish a suitable intellectual, educational framework for peaceful coexistence between the two peoples in Kosovo, but you did not mention that from the Albanian side people found themselves also in the hands of people who were

ready to use more extreme means to gain a solution for Kosovo. There was an upheaval of the KLA in 1998. In addition, the Rambouillet agreement was not a negotiation but an ultimatum, and both sides refused proposals which were brought there. You said that when peaceful solutions ceased and the only thing which could have happened was NATO intervention. I would say that this Rambouillet agreement was done in such a way that an intervention would be the outcome.

I ask Mr. Surroi what is going to happen in this interregnum time in Kosovo. Do you think that full independence for Kosovo has to be achieved or basically, as a moderate intellectual, that some sort of agreement has to be reached with the Serbs? Thank you.

Surroi: On the question of Rambouillet, it is not true that both sides did not accept it. In fact, I did sign the Rambouillet agreement and the Serbian side did not sign it. The Serbian delegation did not want to negotiate. It spent the first ten days in Rambouillet, believe me because I have seen it, drinking and singing into the early hours of the morning. Had they wanted to negotiate, they would have picked up the negotiating papers on the first day and not leave them to the last 48 hours.

What will be the future? I have been advocating for a long time that it is not in the interest of anybody, within Kosova or outside the area, to prejudge the future status today. What I think should be done today, is use this interregnum in creating democratic institutions, try to form a tolerant society, try to get an economy moving, and try to get good relations between neighbours. Only then there will be a possibility to make a decision about the future status of Kosova.

Luke Hill: Yes. This time I would like to bring in Otfried Nassauer, to give his views.

Otfried Nassauer: First, on alternative security systems. In two weeks time, the OSCE is going to meet in Istanbul for its summit. What will happen? At present, the US is very much interested in eliminating the option that the OSCE might use force from the OSCE Charter, and also tries to create a situation that allows NATO to use military force without a mandate from either the OSCE or the UN. Here we are clearly in a situation where a process that started in 1990 comes to an end. At that time, hopes were existing that the OSCE would come first and we would develop a common European security

architecture jointly. This is not going to happen, clearly, in the next years. The US is clearly working in favor of a situation where NATO can actually, whenever it wants, independently of whether the OSCE or the UN agree, use military force. In that understanding, NATO is clearly serving US national interests, because no NATO intervention would take place without US national interests being met.

Secondly, NATO used the figure of a 100,000 people being killed in Kosovo, during the war, to justify their operations. We are talking about very different figures today, I do not have to comment on that.

Finally, the Balkan wars are not over. NATO has not developed a means and a political solution to provide stability to the Balkans. Neither NATO nor the European Union are willing to provide the necessary financial resources to stabilize the situation. There is still a chance that they would and I would prefer that. NATO would become a completely different organization, because it would have to make all the Balkan states, including Serbia, finally a member of NATO. But I do not think that they have the will to do so and my real fear is that, seven months from now, we shall have another war, in Montenegro.

3.4 Alternatives to NATO: concluding remarks

Luke Hill: That leads right into my question, which I hope will wrap up this portion of the conversation. And that is: are there alternatives for NATO out-of-area operations in the future? Does the developing defence policy within the European Union offer that alternative? Are there other alternatives? I would like each of the three panelists to spend two minutes discussing this. Starting with mister Nikitin.

Alexander Nikitin: OK. Now, we have two violences. On the one hand, the violence of Milosevic against the Kosovo Albanians. On the other hand, the violence of NATO bombings, which caused many deaths amongst the civilian population in hospitals and kindergartens and so on. The question is whether such military violent way of interfering is the right political solution.

My point is that NATO, from the very beginning, was unable and was not even targeting at finding a political solution for the future well-being of the region. NATO was doing its purely military job and was leaving the political task of negotiations, of finding a peaceful solution, a

formula for future political arrangements for the area, to somebody else, to OSCE, to UN, to Dayton, to anybody. And that exactly brings us to the point that NATO never even promised to become a conflict resolution body. NATO was and is probably ready to do the violent part of the job.

Luke Hill: Thank you. Mister Surroi?

Veton Surroi: I do not think there are alternatives in security that I could see right now. What I could see is a question that needs to be readdressed by this and every other forum that is interested in peace. And that is: Are NATO countries democratic? Because NATO is not an organism in itself. Have the NATO countries reached a consensus on values about developing stability in Europe. If so, has civil society participated in the creation of this consensus?

Luke Hill: Quickly a few more words on that.

Otfried Nassauer: I think there might be a process of developing the European Union into a structure that can conduct firm security policies, which means the European countries cannot be simply overrun by the much stronger and more unified decision making process in Washington, where it is simply only one country, and not fifteen.

Luke Hill: Do you think that would give Russia an opportunity to be a bigger player?

Otfried Nassauer: Absolutely, and it would probably also give a chance to restrengthen the OSCE and the United Nations in some way. To my understanding, Russia and the European Union are in some ways more equal. The US is a different class and so it is much easier for the Russians to not play the superpower if talking to the Europeans and thus be much more rational about what they really can do.

Moreover, the European Union is an organisation or institution that starts off as a civilian organisation and gets a military wing. NATO is a military-only organisation if we leave the scientific part aside. This clearly means that if it comes to crises, the range of options available to the European Union is much wider, if the European Union countries can agree to a common policy.

Luke Hill: Thank you.

4. NATO EXPANSION: A RUSSIAN PERSPECTIVE

Klarissa Nienhuys (chair): First, there is a presentation about NATO enlargement by Dr. Nikitin, which has a clear bearing also on the nuclear policy problem of NATO. Then we continue with the more specific problem of nuclear policy. This part of the program has the clear purpose of giving the audience the opportunity to interact with the speakers.

Dr. Nikitin: Thank you very much. Right now, in relation with NATO, Russia is perceived as the Soviet Union, only a smaller Soviet Union, which is wrong, because, practically, Russia is changing dramatically from the former role of a global superpower to the role of a regional power in the 21st century, and this is a very painful process. Very often, Russia is accused of creating security problems for Europe, which does not help the process of establishing a new model of European security. Russia is continually trying to understand what would be the full list of future NATO members and we really have problems in trying to find out whether the second and third waves of enlargement are expected very soon.

We should understand that the last ten years have brought very important positive results and these could be questioned by the coming changes in the European security architecture. When the Soviet Union was collapsing, everybody expected widespread civil war, as in Yugoslavia. Actually, conflicts — such as in Tadjikistan, Ossetia, Abkhazia and Trans-Dniestria — remained local and did not threaten directly the Western world.

People in the West expected that nuclear weapons would spread out from the Russian/Soviet territory, but no uncontrolled nukes appeared in Europe. Everything was put under secure control, the system of arms control survived, and Russia subscribed to all the former obligations of the Soviet Union. Non-proliferation policy was reconfirmed in the arithmetic of the post-Cold war in which four equals one. Four countries which inherited nuclear weapons from the Soviet Union — Belarus, Ukraine, Kazakhstan and Russia —, all passed them to Russia. There is now only one nuclear country, which applies a non-proliferation policy.

The system of export control was reconfirmed as Russia signed the Wassenaar agreement jointly with the West. The military arrangements between the newly independent states were realized in such a manner that no new Warsaw Pact

was created. The Tashkent Treaty between Russia and six other CIS states was signed in quite a positive manner, which was non-confrontational to NATO.

And finally, not so long ago, Russia and NATO signed the CFE. Of course, as happens in real life, love was diminished to some co-founding document, co-founding act, and we were really hoping that it would work until the eleven weeks of air-strikes ruined a lot of expectations.

Two processes, NATO expansion and NATO intervention on the territory of former Yugoslavia, changed Moscow's attitude towards NATO.

On several points, we were not able to reach a compromise with Brussels. First, Russia constantly perceived enlargement as political, not military enlargement, and expected that there would be no use of the military structure of new members for NATO purposes. This does not happen, Moscow failed on this point. NATO is using the territory of Poland, the Czech Republic and Hungary for military purposes.

Russia expected that there would be no second wave of enlargement in ten to fifteen years' time. Again, this is not happening. The territories for the second wave have already been announced.

I suggest that we compare the new European security architecture to the architecture of styles. For decades, a Cold War security classicism existed in Europe when two pillars of security, the USSR and the USA, were built on the foundation of nuclear deterrence and there was a balance. It was an unpleasant, dangerous structure, but it was stable.

What we have now in European security architecture is a palace. The architectural style is rococo, which is characterized by an abundance of many unnecessary, mostly decorative details. Such a structure was created initially with the hope that the United Nations and the OSCE would do the security and conflict resolution job in Europe, but most of these organizations failed. The European Parliament, the Council of Europe, the UN and the OSCE are very soft on security matters, they are not security players in Europe.

As a matter of fact, the European Union was dreaming about creating ESDI, European Security and Defence Identity, and Moscow had a lot of hopes for that. We were hoping that ESDI would be created as an alternative to NATO and as the next generation security organization, which would be different from NATO. But what do we see now? NATO pretends that it is ESDI, that Europe does not need any other security

structure, because NATO could be a military arm of the European Union. Even the Western European Union, which before described itself as a European, military pillar of NATO, now describes itself as a military pillar of the European Union. NATO is the dominant structure now, which is trying to substitute all the others. In the modern political universe of Europe, NATO is definitely a central star.

Before, I saw only two, extreme scenarios for NATO-Russia relations. Military confrontation, which was expected in the Cold War years, or Russia as a future member of NATO, which was the romantic scenario of the years '92-'93. At present, the probability of both military confrontation and Russia joining NATO is very low, but for three or four years, Moscow and Brussels were exploring the intermediate option of a strategic partnership. The joint Russian-NATO council was created as political interface of this strategic partnership.

Exactly this idea of strategic partnership was undermined by Kosovo and by NATO enlargement. And thus, between strategic partnership and military confrontation, the probability of strategic partnership being low, I foresee two different scenarios: low-intensity cooperation and low-intensity rivalry. And if in the last two or three years we were cruising around low-intensity cooperation, political dialogue and joint peace-keeping in Bosnia, now definitely events are moving towards the scenario of low-intensity rivalry.

Moscow is again beginning to see Brussels as the other side, as a potential adversary. Moscow is also breaking its relations with NATO and putting the world on the brink of a new large confrontation between the East and the West. This is why, when we are thinking about the security architecture of the 21st century, we again have a choice: the 21st century as a normal century of peace or the century of World War III. I hope that both Moscow and Brussels would be wise enough to avoid that and to convert the security architecture of Europe into the architecture of peace. All of us need to think over the results of this decade, between '91, when the Soviet Union collapsed, and the year 2000, a decade which brought us a variety of scenarios which we can follow. I hope we have enough wisdom to choose the best scenario. Thank you very much.

5. NATO'S NUCLEAR POLICY

Klarissa Nienhuys: Thank you very much. Karel Koster will set a frame for the rest of the discussion and three speakers: Carl Niehaus, Peter Weiss and Praful Bidwai.

5.1 Turning the tide: an introduction

Karel Koster: We are at a juncture, at a crossroads, as of this moment, as far as nuclear policy and our nuclear future are concerned. The one road which we can follow is that of confrontation and the other is that of some kind of negotiated abolition of nuclear weapons. Those are the two choices and there is no alternative.

Why has it come to this? I have mentioned earlier today the Article VI obligations. There are others as well: the International Court of Justice Advisory Opinion, and of course a massive public opinion which wants to abolish nuclear weapons. It is not happening, and it is not happening for at least one reason, and that is that the Nuclear Weapon States are hanging on to their weapons. The NATO Summit, I have already mentioned that as well, has reaffirmed that it will maintain nuclear weapons as part of its strategic doctrine. And that is a path to confrontation which can only lead, ultimately, to disaster.

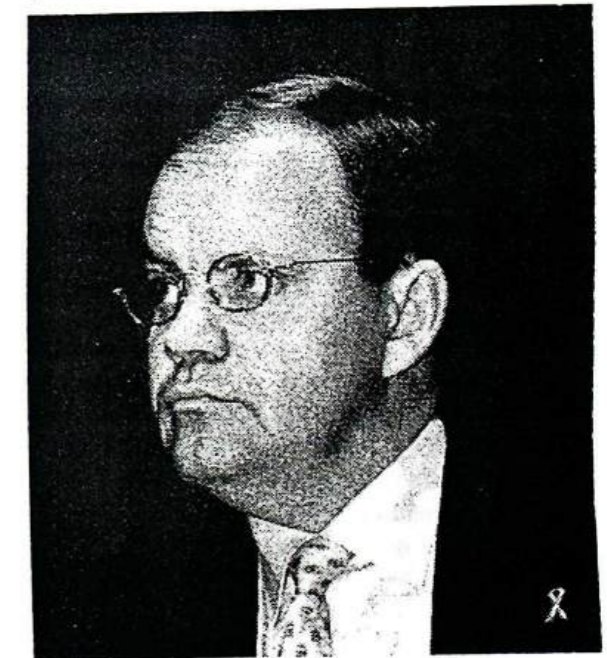
On the other hand, an attempt has been made by a coalition of states, known as the New Agenda Coalition, last year, and this year again, to present an intermediary solution. The New Agenda Coalition, as you probably know, consists of countries like South Africa, New Zealand, Ireland, Sweden, Brazil, Mexico and Egypt, and they tried by a negotiating process to change their resolution into a form which would be acceptable to the NATO states, to get them along and get some kind of dynamic going in the negotiations towards nuclear abolition, which have come to a very bad situation. At the United Nations, at the beginning of this week, a vote was taken and unfortunately the NATO states again abstained, which, I suppose, is better than being against this particular resolution, which is, of course, what the Nuclear Weapon States again chose, that path of being against it.

Now, ahead of us, there are only some chances of still turning this tide. One of them is an evaluation process, if one can call it that, inside NATO, which is an attempt by some of the NATO states to shift NATO policy to some kind of evaluation process, which again implies that there may be some change, perhaps. And the

other is, of course, the Review Conference of the Non-Proliferation Treaty, which will take place in the coming spring and where there will be one last chance to change the way this massive negative movement is developing, to keep most of the rest of the world on board, believing in this process of non-proliferation. Whether that will succeed, will perhaps depend on our own efforts and the political efforts of a number of countries in the coming months, but I must say that I am less than overly optimistic about it. Thank you for listening.

5.2 South Africa: Eroding the comfort zone

Klarissa Nienhuys: Carl Niehaus will say something more about the opinion of South Africa in his capacity as ambassador to the Netherlands for his country. South Africa has been a very strong in developing policies to reduce nuclear arms proliferation in recent years.

Carl Niehaus: Well, thank you very much. And as you quite correctly say, the importance of this issue for South Africa is well-known and it was again recently demonstrated by our very active participation in the New Agenda Coalition and also the promotion of the New Agenda Coalition resolution, which was tabled in the United Nations General Assembly again, in the course of the past week. Now, to our disappointment, the nuclear disarmament debate is characterized by what one can call a general unwillingness on the part of the Nuclear Weapon States to enter into

really substantive negotiations.

In contrast to this position, the idea of the non-nuclear weapons states, and not least of all South Africa, is that nuclear weapons by their very nature threaten all countries and therefore nuclear disarmament is a distinctly multilateral issue. In order to avoid any confusion, I would like to make it clear that this is not to say that the non-nuclear weapon states believe that we can interfere in that bilateral and plurilateral process, but in our view the multilateral negotiation of a set of interlocking agreements and treaties can provide a supportive basis for the bilateral process and in fact this is in short the primary rationale behind the New Coalition initiative.

I do not think I am telling you something new when I say that in our view the position of NATO is rather difficult with regard to nuclear disarmament. With the exception of the United States of America, France and Britain, all of the rest of the members are committed under the NPT not to pursue the nuclear weapons option and not to participate in nuclear sharing arrangements and yet, nuclear weapons form a key element of the overall NATO Strategic Concept and thus the position of the non-nuclear weapon states is indeed paradoxical, in that they are committed to the elimination of nuclear weapons, while at the same time those weapons are a key element in their defence arrangements.

The latest NATO Strategic Concept Document has subtly changed the role which nuclear weapons play in the defence of the allied states as being so-called necessary in order to ensure a credible response and to make the risk of aggression against the Alliance incalculable and unacceptable. This is why they were understood to mean that beyond the previous rationale of the retention of nuclear weapons, they could in future also be used as a response to chemical or biological attacks.

Now, in the light of this situation that we are faced with, it is all the more a great pity that a country such as the Netherlands did not see its way open to vote in favour of the NAC resolution at the General Assembly. Such a vote would have made a significant contribution to give a new impetus to the nuclear debate and also to strengthen those of us who do want to move forward. It is our sincere hope that the Netherlands could adjust its approach prior to the 2000 Review Conference of the NPT.

We believe it is vital for the success of the 2000 Review Conference that the results of that Conference meet the expectations and expectations of all the member states. The role which

NATO states, especially such as the Netherlands, could play in ensuring the successful outcome of the NPT we believe is particularly significant. The deadlock which has been created by the unwillingness of the Nuclear Weapon States to enter into substantive debate on the way forward in the NPT can be overcome by the erosion of the comfort zone, which is provided by NATO solidarity arguments. In fact, the New Agenda Coalition resolution was debated in the parliaments of the Netherlands, of Italy, of Germany, of Belgium, but not in the American Congress.

Now, I believe that the threat posed to the non-proliferation regime by the failure of the United States' ratification of the Comprehensive Nuclear Test Ban Treaty, the nuclear test explosions in South Asia, and also the proposals by the United States to develop a National Missile Defence, precipitates the need for an urgent opening of the public debate on nuclear issues. And with this I want to conclude, because we believe that the role of non-governmental organizations or civil society organizations, as Cora Weiss said this afternoon, is to stimulate this debate and bring in the necessary pressure to bear on national governments to review their long-held positions on these vital issues.

5.3 US: Counteract the complacency

Klarissa Nienhuys: Thank you very much. I think you set the stage for our two next speakers, who are both members of important NGO's. I first would like to give the floor to Peter Weiss, who is president of the Middle Powers Initiative Steering Committee, as well as president of the International Association of Lawyers Against Nuclear Arms. I think you can better explain what these organizations do than I could.

Peter Weiss: OK. In response to your request, madame chair, I will say that IALANA is the organization which has led the case against the Nuclear Weapon States in the International Court of Justice and obtained the decision in 1996, which held that the use and threat of use of nuclear weapons was generally illegal under international law and, very importantly, held unanimously that there is a general obligation to engage in and bring to a conclusion negotiations for complete nuclear disarmament. The Middle Powers Initiative is also a Civil Society Organization, one which works very closely with so-called little power governments and which has been trying, and as you heard unsuccessful in recent months, to change the vote on the New Agenda

Coalition resolution, but which will continue its dialogue with governments in an effort to bring about a wider coalition of states demanding that the Nuclear Weapon States comply with their legal obligations.

That leads me to make a brief remark on the previous session, which I find somewhat disheartening as an international lawyer, because I heard too many people say that international law is a kind of flexible thing full of holes, like a big piece of Swiss cheese, and that is the kind of thing that you use when you can and that you do not use when there are supervening demands from morality or other factors. With that kind of attitude we are never going to get a world under a rule of law.

We cannot confine ourselves to the kind of incrementalism and gradualism that, it seems to me, the previous discussion characterized. We have to talk about peace and we have to talk about the abolition of nuclear weapons, and not just saving the NPT, as the programme said and we have to talk finally about the abolition of war, which is what the Hague Appeal for Peace was about.

One piece of good news is that I understand from very reliable sources that my Government is very concerned about what is going to happen at the NPT Review Conference in May

and that they are afraid that, having made absolutely no progress towards serious nuclear disarmament in the five years following the last NPT Review Conference in 1995, that there will be very strong voices raised which may threaten the survival of the NPT. The fact that the NPT Review Conference may turn into a major disaster is a piece of very good news, because what we need right now is something to counteract the complacency.

5.4 India: A grotesque form of immorality

Klarissa Nienhuys: Thank you very much. The next speaker, Praful Bidwai, is a journalist, who has written at least one piece a week during the last three years, I have counted, and is author of several books, also on the subject of nuclear disarmament. He is co-founder of the movement in India for nuclear disarmament and the South Asians Against Nukes NGO.

Praful Bidwai: Let me start with the CNN-driven image of the popular reaction in India and Pakistan to the nuclear weapons' tests of May last year. That image, I have to report, is fundamentally wrong. It was only a very tiny minority of people who jubilated and who celebrated the Indian or Pakistani nuclear tests. The vast majority of Indians were far more circumspect and have since moved to a much more critical position.

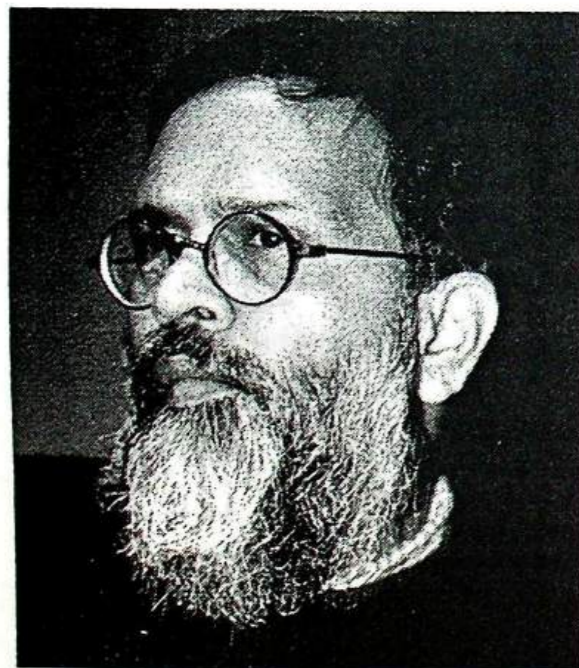
It is also quite clear that, contrary, again, to what was propagated in the international media, there was no political consensus on the crossing of the nuclear threshold. If there was a consensus, it was perhaps on maintaining a capability, but not exercising it, and even this consensus was not complete.

Two months ago, the so-called draft nuclear doctrine was published. This is as yet to be adopted by the government. It was prepared by a group of the National Security Council, but is a very important and very negative landmark indeed. This, like NATO nuclear strategy, places a lot of irrational faith in nuclear deterrence and it completely reverses the very feeble attempt made by India last year, to present itself as a relatively reasonable power. This doctrine negates the notion of minimality, because it talks of a very developed open-ended triadic nuclear arsenal, with perhaps hundreds of nuclear weapons. It is meant to be both based on land, air and sea, involving a completely open-ended development of technology in all respects.

This will not only, and has not only,

provoked a hostile reaction from Pakistan, but very importantly from China. Chinese nuclear strategists now quite openly say that, should India even come anywhere near a hundred warheads, then China will revise its entire nuclear posture, including its no first use commitment. China is reported to reconsider a programme to develop a missile with the kind of range that would hit targets in India and the Phillipines, a programme which had been suspended as a result of the improved relations with India in the mid-1990s.

This will also, I think, further distort developing priorities in India, which have already taken a beating. At the same time as India decided to go nuclear last year, it also put on hold indefinitely a programme to universalize primary education. The costs of such a programme for basically bringing back to school children who drop out of school and giving them elementary education are of the same order as what a tiny arsenal would have cost. Today, with a large arsenal being planned, we are really talking about a huge amount of diversion of resources. India's defence expenditure will probably double in the coming years, which is a totally grotesque form of immorality.

During a recent conflict, nuclear threats, direct or indirect, were exchanged no fewer than thirteen times by Indian high officials and ministers. Thirteen times. Imagine this. The flight time for missiles between India and Pakistan is as short as three minutes. Not enough, even with the best of will to start doing damage control, to

bring a crisis within manageable proportions. The two have fought three full-fledged wars, one half war, and have had military exercises going out of control. Domestic developments can effect their mutual relations in a matter of hours. The coup in Pakistan is another very very dangerous development, showing the sheer fragility of the establishment in Pakistan.

Let me conclude by saying that, unless we have an international level initiative that supports nuclear disarmament and restraint, it will be completely unrealistic to expect genuine restraint being exercised by India or Pakistan, or some kind of limitation of a nuclear arms race. I think, short of a miracle, only a huge civil society mobilization globally, which puts pressure on the states, allows for some progress to be made on a number of issues of nuclear restraint and can possibly yield some positive result in South Asia. Otherwise, I think the likelihood of the nuclear arms race worsening and getting out of hand, involving China as well, is very very real. Thank you.

5.5 Nuclear disarmament: question time

Klarissa Nienhuys

Thank you very much. I think all speakers, including Mr. Nikitin, gave an international context to this problem of the nuclear policy of NATO, that it is not only concerning NATO but a broader problem of the abolition of nuclear weapons in general and in specific areas, which interact with each other. I would like to give the floor to the audience.

A nuclear abolition convention

Achin Vanaik (*Transnational Institute*): I like a reaction from Peter Weiss and the South African Ambassador. Apart from the incrementalist measures we do need some kind of comprehensive approach. Of course, the two candidates have been the setting up of an ad hoc committee on global disarmament and a nuclear weapons' abolition convention, for which IALANA has also provided a model draft.

Cannot South Africa, or some other country of the NAC for example, take the initiative to try and develop some kind of critical mass of countries, even if they exclude the Nuclear Weapon States, to come together and say: "Look you have this critical mass, let's start a nuclear weapons abolition convention?"

Niehaus: I think that we have to be very careful at this stage to say: Let's immediately go for that kind of nuclear abolition convention. My sense is that we need to try to bolt what we have been trying to do with this New Agenda initiative that has been taken. And I believe that the New Agenda Coalition initiative has provided a clear step by step process. I would be very careful to think that we can now make that kind of jump which at the moment, if we look at what the state of play and the state of debate on the nuclear issues is, is not feasible, is not possible at this stage.

Klarissa Nienhuys: Is there anyone who wants to comment on this from the audience?

Korthals Altes (*World Conference on Religion and Peace*): I have been a former ambassador of the Netherlands. I am extremely grateful for the presentations. I think all of us realize that the doors are wide open for proliferation. The great, the big question for all of us is: how do we get a public debate on the NAC going, that is the big issue. Thank you.

Peter Weiss: Well, at the risk of disagreeing slightly with ambassador Niehaus, I would say that coercion is a good thing normally but if coercion means: let's wait until we can get the Nuclear Weapon States on board for a conference, you have a very very long wait. I think the question referred to the Ottawa process, which brought us the land mines convention. The CD, the Conference on Disarmament in Geneva, was not going to deal with the landmines question, because some of the major powers, including the US, did not want to discuss it in the CD. But Canada took the initiative in organizing a negotiating forum outside of the CD.

As you pointed out, we have already drawn up a hundred page convention. I took three years to do it and we thought about a lot of things, and the purpose of that convention, was not to say: 'here, sign it,' but is just to show that it is possible to deal with the many difficulties involved in nuclear abolition. And I think the convening of a convention such as you mentioned, would serve that purpose as well.

I just want to make one other point. I do not want to be understood as saying that I want the NPT conference to fail. What I was trying to say was that I hoped the NPT Review conference would send some signals to the Nuclear Weapon States that it is really time for them to get moving.

New alliances?

Hans Feddema (member of the Dutch Green Left Party and commentator on security issues): I am an optimist but still I do not believe so much in nuclear disarmament. There is in my opinion a very big interconnection, interchange between nuclear danger and power rivalry, between nuclear danger and weakening the international order. I was against the Kosovo war of NATO, because if you ask the help of a big military organisation like NATO, always the power dimension is involved. It was not for nothing that Serbia was a target, which was in another influence sphere.

My question to Mr. Nikitin is: Is it true that, due to this confrontation, China, Russia and India are considering an anti-NATO pact, or is it only a rumour?

Nikitin: Briefly answering: yes, it was announced as an initiative of the former prime minister of Russia, Tsjernomyrdin, and Primakov that Russia, China and India would try to create a trilateral international alliance, but of course several things should be understood with a bit of salt. A power like India, like Russia, like China, has its own practices and interests. To create a trilateral alliance of such countries would require half a century probably.

Let me stress, however, that the creation of alliances would be very dangerous. It would be much more civilized for Beijing, for Moscow, for Delhi, to be civilized participants in the international arrangements, like the UN, like the OSCE, and not to play with such risky arrangements as three against seventeen, three against nineteen, and so on.

Praful Bidwai: I think it is a completely unrealistic idea for India to want to join such an alliance. At present, ruling class and policy makers are basically keen on developing a close strategic alliance in relationship with the US. That is their biggest priority.

This is a complete transformation of India's role. Forget the India that was non-aligned, forget the India that moved resolutions calling for a special session on disarmament at the UN. Forget it. India is going to behave like a loyal member of the nuclear club, a third class member of the nuclear club, because its priorities will be those of the Nuclear Weapon States, in particular the US.

NATO domination

Alex Veldhof: The problem is that we do here as if NATO is a fashionable organisation. Well, in relation to nuclear weapons, it is important to remember that NATO is in fact commanded by the government in Washington, which is a nuclear power and a state which in the past fifty years has threatened numerous other countries with its nuclear power. How can you rely on NATO in preserving nuclear peace if, as the American specialists Noam Chomsky and Edward Herbert said, the US are the number one terrorist country in the world?

Bart van der Sijde (a member of Pugwash Nederland and the IKV): I think indeed the NPT is in very great danger, but I want to stress the position of the NATO non-nuclear weapon states, which is, in my opinion, illegal in the framework of Non-Proliferation Treaty. Especially the six with nuclear weapons on their territory, are a kind of semi-nuclear weapon states, but this position is not foreseen in the Treaty. We have five nuclear weapon states, and the others, who are party to the Treaty, are expected to be non-nuclear. You can say that NATO as such operates as the sixth nuclear country, or maybe the eighth and ninth, apart from the five.

Carolien van der Stadt (*Women's International League for Peace and Freedom*): The word solidarity was mentioned already. And I understand that NATO membership is a symbol of inter-alliance solidarity with the USA. Isn't it time to redefine the meaning of the word solidarity? Because I do not think domination is one of the components of solidarity.

Francis Lee (*People's Solidarity for Participatory Democracy* in Seoul): I understand that these days some of the biological and chemical weapons produce more destructive effects than nuclear bombs. Because of the international power politics' monopoly of nuclear bombs of a few number of countries, there is a great temptation of other countries of middle or smaller power to stick to these new, cheaper weapons of mass destruction, like biological and chemical weapons. So, common sense would tell me this non-proliferation issue should be approached in a combined way and not in a separate regime, and the nuclear issue by itself may produce other effects, like sticking to cheaper weapons.

Peter Weiss: Is NATO run by Washington to a

large extent? Yes. By the way, Washington has a position that was announced at the time the NATO treaty was signed that it has never changed, that has to do with nuclear sharing. That is, in the case of war, it is Washington's position that other members of NATO could be required to deploy and operate nuclear weapons. I think, maybe that answers the second question as well.

As to the need to redefine domination and solidarity, I think that is going to be very difficult to do in the context of NATO. I think as long as you have NATO you will be undermining the UN, and you will not be moving towards a true international security system.

You have the conventions, you have the attempt to deal with biological and chemical weapons. I do not think you will ever be able to eliminate biological weapons completely, because they can be made on a kitchen table, but I think a lot can be done to restrict the danger of those weapons.

Karl Niehaus: When one reads a statement, such as I have read this afternoon, it may sound very boring, because it is also a statement where, as an ambassador of my country, I am bound to make a very careful evaluation of what we believe is the current position and what is feasible and what is possible. But having done so, I do not want for one single moment anyone here to misunderstand how critical it is for us to be able to move ahead, and how critical it is for South Africa, who was one of those countries who unilaterally had taken the position to get rid of the nuclear weapons which the previous apartheid regime had in South Africa. So our commitment to finally bring an end to nuclear weapons as it also stands in article six of the NPT and in fact as it is also expressed in the NAC resolution, should not be in anyway doubted.

What we are concerned about is what is the practical, realistical, achievable way in which to do this. A number of statements have been made this afternoon about the fact that NATO is dominated by the United States of America. Of course, it is a fact, we do not need to debate that. The issue that we need to debate is how are we going to put pressure on the US and the other Nuclear Weapon States to be able to move forward.

How is it realistically possible to do that? The realistic way to do that is to make sure that those non-nuclear weapon states within NATO, where there is a strong public opinion that we should move in order to bring an end to nuclear weapons, can take a position that will not

mean that they will toe the line of the US.

Praful Bidwai: First, as an outsider, I am struck and deeply dismayed by the lack of will that the European states have shown to reform NATO. Ten years after the Cold War ended, what the hell is NATO doing, what is it about? It lost its fundamental rationale. Nuclear weapons, each single nuclear weapon in possession of NATO should be dismantled. It is a crying shame that that is not happening. I am struck also by the lack of initiative of a number of political parties, perhaps even of civil society organizations in Europe.

I do not believe that it is impossible to get rid of biological and chemical weapons. We do have a pretty good chemical weapons' convention with a strict system of verification, which can be a model, and I think a similar protocol is on the agenda for the biological weapons' treaty and so on. So, it is possible to do that, but I take the point that unless you delegitimize weapons of mass destruction and unless you devalue them as a currency of power, you are not going to be able to sustain a true momentum towards disarmament and show yourself that such weapon will not be made, used or deployed and so on in the future.

6. A NEW JOB FOR NATO: A DREAM

Klarissa Nienhuys: Without further ado, I give the floor to Dan Plesch, who is director and founder of the British Security Information Council in London, which works together with Karel Koster and the group in Berlin and Brussels in the PENN network.

Dan Plesch: Well, I was asked to talk about a dream and imagine that I was secretary general of NATO. It feels a little bit more like a nightmare, I must say. I suppose being English, if I was secretary general of NATO, the first thing that would happen is that I would become a Lord. So I suppose I am a Lord and you are, I suppose, a slightly expanded NATO council, not 19, but maybe 50 or so, a fully expanded NATO, a citizens' NATO perhaps. I would like to thank the excellent presentations from my policy planning staff during the course of the afternoon, to which I have little to add in respect to the analysis in the present situation.

I would like to do three things this evening. The first is just to leave you with some models, some frameworks for thinking and perhaps for talking to other people about these issues.

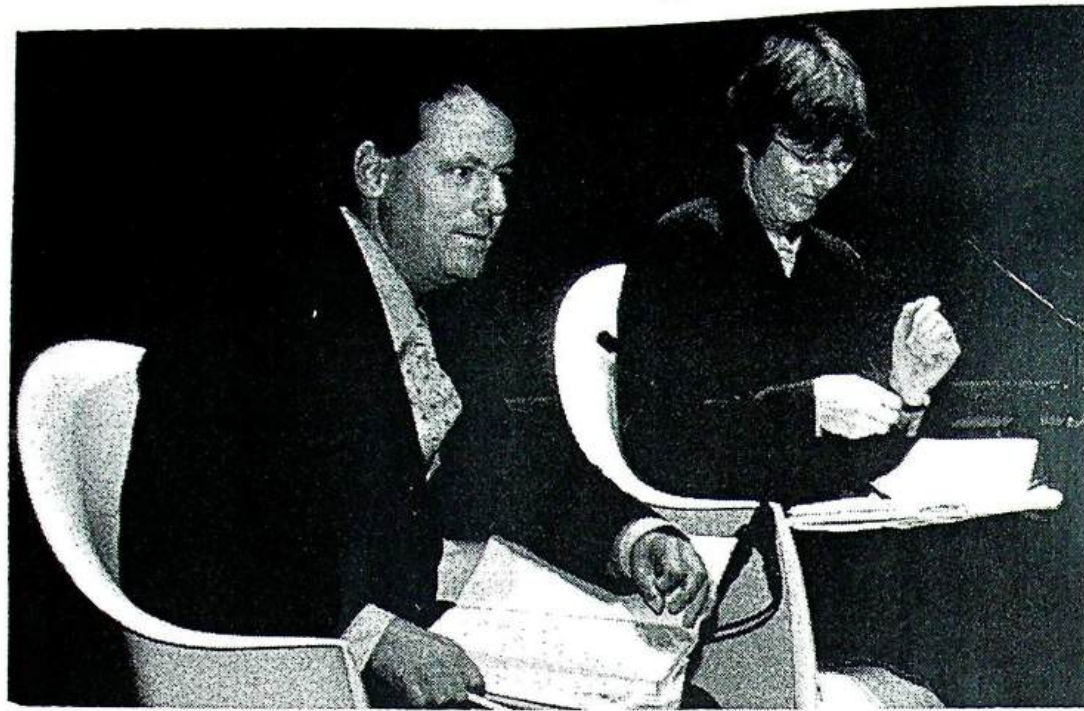
Secondly, to talk a little bit about my crystal ball over the next couple of years, what we will have to face. And thirdly, and by no means leastly, a programme Phyllis Bennis, earlier on, and other speakers have talked about, of what we should do. Well, I would hope to offer some suggestions.

First of all, to models. We keep talking about NATO. NATO as such is not a thing. It is a mess, a committee of trade-offs and arguments, and bargains and wrangles, which makes any peace movement discussion and complexity look trivial. So do not think and talk of it as a in the first person singular, think of it as a form of collectivity; except when something definitive happens.

The second is to realize that NATO is a very small part of the picture from Washington and a very big picture from Europe. Look at it from the other end of a telescope. Europe and much of what we are discussing from Washington is a sideshow with respect to the new game in Washington, which is about bringing China into Washington's fold. And that is a big objective driving American policy with respect to the CTBT, the ABM treaty.

My next model will be that of a very moderate democratic American, Mr. Brezinsky. He wrote a wonderful book a couple of years ago: *The Grand Chessboard*. In this book, he talks very nicely about how America should manage its Eurasian hegemony and at one point says essentially: "If you are a bit too stupid to understand what I said so far: in the old days of empires we would say that the real imperatives were to keep the barbarians at bay and divided, to make those tributary countries who you are protecting properly protected and make sure that your vassals, your allies, are divided and cannot gang up against you." And that means of course the Europeans, who are at the moment in financial terms actually looking like getting themselves together. I would summarize that the objectives of the secretary general's desk of dealing with all these problems, to be: to keep the Russians relaxed, to keep the Europeans lame, so they cannot run too far, and to keep the Americans tame, if not sane.

And this brings me to the real imperative that one hears from a great many policy makers. There is a great deal that Western officialdom will not talk about in public but they desperately need our help. As secretary general, with that hat on, I would say: we need the peace movement, and those NGO's in particular who supported us

going into Kosovo need to engage with us on these other issues, because we need support. So, when we think about the political freedom of action of our foreign ministries, we should be aware that on the receiving end they are often a lot more aware of pressures even than we are.

My last model, perhaps for discussion with the public on all of this, is the riot squad model. If you are trying to keep the peace in Amsterdam and the only thing you had available to you was the riot squad, then that is what you would need. You would not have cops dealing with drunks on the street corner, you would not have courts, you would not have social services, let alone community workers, probation services, employment programmes and all the rest of the programmes of social cohesion and conflict resolution and so on. The blocks would be burning and the discussion in the Town Hall would be that the riots squad needed more and better equipment to make sure it dealt with the riots properly and did not kill people living next door and precisely targetted the rioters.

Well, that is the situation as I would see it with the Alliance. We do not have any other tools at our disposal. Every time you want to send monitors, human rights observers, any of these things, they have to be called together from scratch. If you want to get a squadron of aircraft with a couple of bombs underway and if you are a defence minister, you can pick up your phone and do it. If you are a foreign minister or prime minister and you want to send something else, it

simply does not exist.

And one of the reasons why we in Europe should concentrate on this is the likelihood that the Americans are not very interested. It is a way for Europe to develop its identity, without threatening the Americans and actually helping prevent situations where the Americans maybe have to go to war to avoid domestic embarrassment. It is a way of keeping it off the radar screen. We should start the development of capacities which in Europe are desperately needed, and do not cost a lot of money but no one has really focused on. And I have to say many of the NGO's working in the field would do well to address that.

I do not want to reiterate what has been said, but people sit around in liberal, progressive arms control organisations in Washington and say: "Hmmm, arms control is dead, shall we have another cup of coffee?" Well, that is the overwhelming view in Washington. That means they will be delighted if the NPT collapsed, more reason to build more nuclear weapons and to sell ABM-systems to the Japanese and the Europeans. So, peace activists must not mess around with these agreements, on the assumption that the hardliners actually want them. I think the collapse of the Test Ban Treaty is a shock wave that has yet to run through, especially in Western capitals. And we are likely in the next few years to see more serious consideration in Japan of the nuclear option. There is a knock-on effect of policy

considerations in East Asia with American policy towards China at the heart of it.

Finally, a programme. What are we to do? I have five extremely quick points, wearing my BASIC hat.

The first is, in our analysis, I would have urged much greater attention to the quality of the sources you are using. As a historian I think a lot of what we regard as fact is dubious in the extreme. If you confine yourself to what you can actually confirm as actually being true, which is actually said or intended, then you have got a lot less work to do because there is a lot less material.

Secondly, to look forward, and this is something that we do. With colleagues such as Peter, we have been instrumental in helping the World Court decision, the decision partly led by Germany to get a review in NATO nuclear policy and I can name a dozen others, where serious incremental changes in government and international policy have taken place because of the pressure and lobbying of a tiny number of NGO's with infinitesimal resources. So do not despair: will and concentration can get us a very long way.

Thirdly, and perhaps most importantly, we cannot just rely anymore upon our American friends to deal with what we might call the risk of the American rogue nation. All of the churches and fundamentalists whom we like to deride and laugh at have their websites and their chat rooms all across the Mid West. If we organize ourselves only slightly, we should begin to enter into a very serious, restrained and respectful dialogue with people in the middle of the US about the actions that their representatives take, how they effect us and how we see that. I had put to me by cabinet members of Western governments that this should be done, because there are so many issues around the world that come back to the voting habits of a very few million Americans and a handful of US senators.

Fourthly, we need to invent new institutions for a new millenium. Most of the institutions we have today were created in the 19th century. We have to create new ones, and I would simply say, we should start calling for direct election of our representatives to the UN, to NATO, to the World Trade Organisation, to the IMF, that we should elect these people directly, not through the civil government bureaucracy. People are uninterested in elections these days in my opinion because they are electing people who are not doing anything very powerful. We need

to apply the sovereign power of the people to institutions that actually matter to them.

Finally, coming back to our old friend NATO. I would simply say we need to react to the public understanding that NATO is a wonderful organisation, doing wonderful things. And I have got a new job for them: NATO should lead the world to nuclear disarmament. And as we talk of politicians in the press, we should take the assumption that this wonderful alliance of democracies should be leading us forward in this way, and then let the advocates of NATO explain why they cannot quite do that. Thank you.

LIST OF PARTICIPANTS

Phyllis Bennis is a fellow of TNI and a commentator on Middle East and United Nations issues.

Praful Bidwai is co-founder of the *Movement in India for Nuclear Disarmament* (MIND) and the *South Asians Against Nukes* NGO.

Luke Hill is the Brussels bureau-chief of *Defense News Magazine*.

Chris Kijne is a journalist with the Dutch radio station VPRO.

Karel Koster is from the *Working Group Eurobomb*, which is the Dutch coalition that deals with European nuclear policy.

Otfried Nassauer is from BITS, the *Berlin Information Centre for Transatlantic Security*.

Carl Niehaus is ambassador to the Netherlands for South Africa.

Klarissa Nienhuys is an active member of the *Interchurch Peace Council* IKV.

Alexander Nikitin is vice-president of the *Russian Political Science Association* and vice-chair of the Russian *Pugwash* organization.

Dan Plesch is director and founder of the *British Security Information Council* in London.

Veton Surroi is the editor of *Koha Ditore*, an independent daily newspaper in Kosovo.

Cora Weiss is president of the *Hague Appeal for Peace*.

Peter Weiss is president of the *Middle Powers Initiative Steering Committee*, as well as of the *International Association of Lawyers Against Nuclear Arms*.

25-12-94

any part of the adopted resolution, he said.

Commenting statements about a possible new NATO intervention, Bulatovic said he was quite confident that there were no forces which could once again adopt such a senseless decision.

Bulatovic also said that yesterday's meeting in Belgrade with Russian Defense Minister Marshall Igor Sergeyev had been a continuation of military-technical cooperation established earlier.

ECONOMISTS DISCUSS ECONOMIC POLICY FOR NEXT YEAR

Yugoslav economists backed the proposed economic policy measures for the year 2000 at the Yugoslav Chamber of Commerce on Friday.

The measures are aimed at stoking social product growth, industrial production, exports, international trade, and the living standard of the population.

It is the obligation of all participants in business operations to set for themselves real and ambitious plans and tasks and to realize them next year by using domestic reserves and resources for increasing production and exports, with the greatest possible reliance on their own forces, chamber President Miahilo Milojevic said at the meeting.

It is necessary to do more on the home market, to realize better results, and to find more partners and room for Yugoslav goods, projects, knowledge, services, on the foreign market. Business must be sought and contracted both in the east and in the west, and the chamber will continue and step up contacts with foreign businessmen through their chambers of commerce and other associations, Milojevic said.

GEN. LAZAREVIC SAYS ARMY WILL RETURN TO KOSOVO-METOHIIJA WITHOUT FAIL

Gen. Vladimir Lazarevic, Third Army Pristina Corps commander, said in Sombor that the aggression on our country had been prepared at least five years, and was carried out in four phases.

Gen. Lazarevic, who was speaking at the presentation of the book Terrorism and the New World Order, said that the objective of the first phase, from February to the beginning of October last year, was to stir up ethnic Albanians to revolt so that they as the first echelon of NATO pact expel the state of Serbia and Serbs from Koso-

vo-Metohija and create some kind of Greater Albania.

In the second phase, Gen. Lazarevic said, led by "verifier" Walker and that lasted till spring this year, NATO attempted a great deception where it used so-called verifiers under the cover of OSCE to bring agents and spies to Kosovo-Metohija in order to renew the terrorist army.

"All humanitarian organizations, including Kouchner's Medecins sans frontieres, brought, in cans and medical material, ammunition for ethnic Albanian terrorist gangs and marked with radio locators tactical targets," Gen. Lazarevic said.

"After assessing that the terrorist army had been renewed and that the main targets marked, the Americans decided that it was time to carry out the third phase, of armed aggression on our country. They had three goals - destroy, destroy and destroy the Serbian people by a 37/1 military and 600/1 ratio in general strength. They thought that in three to four days they would break the Yugoslav Army and thereby force President Milosevic, as they have told Rugova, to plead on his knees for the bombing to stop," he said.

Strikes from a distance, in their essence, represent classical terrorism, because legitimate military targets were monasteries, bridges, hospitals, day care centers, old people's homes, industrial facilities, Gen. Lazarevic said.

Gen. Lazarevic said that after America placed pressure on the international community that ended in the Kumanovo accord and U.N. Resolution 1244, started the fourth phase of the aggression on our country and it is still going on. It is a combination of psychological-propaganda, economic, political-subversive and even armed methods. The goal is unchanged - occupation of Serbia and Yugoslavia.

Speaking about future developments, the commander of the Pristina Corps repeated that Kosovo-Metohija was holy Serbian land and that our army and police will return there without fail.

SERBIA, YUGOSLAVIA CANNOT AND WILL NOT
LOSE KOSOVO-METOHIIJA

Yugoslav State Prosecutor Vukasin Jokanovic said that in Kosovo and Metohija now reign chaos, lawlessness and anarchy, pointing out, however, that Serbia and Yugoslavia cannot and will not lose Kosovo-Metohija.

"We are witnessing historical events, but Kosovo-Metohija has been and will be part of our state. I have every confidence that Security Council Resolution 1244,

despite all resistance, must be implemented, and Serbia and Yugoslavia cannot and will not lose Kosovo," Jokanovic said in an interview to the newspaper Vecernje Novosti.

"I can say responsibly that today in Kosovo-Metohija are ruling terrorists, criminals, narco cartels and the car-mafia in the presence of KFOR and UNMIK. It has become clear to everyone that Bernard Kouchner and UNMIK are cooperating well with them. Kosovo is the center of the drug trade, and I have heard that the central drug-trafficking market today was in the chapel on the Serbian Orthodox cemetery in Pristina, where drug transactions are take place," Jokanovic said.

He pointed out that organized crime, daily murders and kidnappings, traffic of women, and even traffic of human organs of the killed were a Kosovo reality.

In the case of the car-mafia, the international community has at its disposal data that in Kosovo-Metohija, since the arrival of KFOR and UNMIK, have entered, over Albania, 250,000 cars, most of them stolen throughout Europe.

ENTER ORAHOVAC

SERGEYEV HOPES RUSSIAN TROOPS WILL

Russian Defense Minister Igor Sergeyev said in Belgrade Saturday he hoped that Russian peacekeepers will enter Orahovac after all, as provided by the Helsinki agreement, between Russia and NATO.

Sergeyev and his aides, who out of technical reason were not able, as planned, to leave by plane from Pristina for Moscow, expect to leave this afternoon from Belgrade aboard a special plane.

The Russian defense minister, in a statement to Russian journalists at the end of the visit to Yugoslavia, said that during his stay in Kosovo-Metohija he met with KFOR commander Claus Reinhardt and German Defense Minister Rudolf Scharping.

The problem of Orahovac, located in the zone of responsibility of the German contingent, was analysed in detail during the meetings with Reinhardt and Scharping, the Russian defense minister said and added that mutual belief was expressed that "the Helsinki accord will be fulfilled."

Under that agreement, Russian peace-keeping forces were to be deployed in Orahovac back in August, but Kosovo-Metohija Albanians blocked the roads and barred the Russian from joint the Dutch contingent of peacekeepers in that town, where terrorists are practically holding in a ghetto approximately 3,500 Serbs.

Sergeyev loaded the activities of Russian peacekeeping forces in Kosovo-Metohija. "Every Russian soldier will do what has to be done here," he said.

The Russian defense minister added that during the visit to the Russian troops in Kosovo-Metohija he was able to see personally that they were a well-prepared and highly responsible contingent of troops who understand their role and place in carrying out a very complex and very important mission for Russia - the implementation of U.N. Security Council Resolution 1244.

ORAHOVAC NEWLY FORMED SERB COMMITTEE MEETS IN

The newly formed Serb Committee of Orahovac, Serbia's Kosovo and Metohija province, held a meeting on Sunday at which it set up several commissions which should contribute to the better and more serious settling of problems in this area, radio amateurs said late Sunday.

Among others, commissions were formed for cooperation with the international force KFOR and U.N. civilian mission UNMIK police, whose main task will be security in the Serb part of the town, and one for social and humanitarian aid.

The committee especially discussed the security situation, which deteriorated after the latest terrorist actions. It was decided to exert pressure on the UNMIK and step up preventive security measures, especially because of announcements by ethnic Albanian extremists that they would launch actions during the New Year holidays and the Muslim holiday of Ramadan.

The committee considered the possibility that certain abandoned houses on the line of separation between the Serb and ethnic Albanian parts of Orahovac be used by UNMIK police members.

Committee members will tour the periphery of this enclave, located in a dangerous zone, and determine houses which are suitable and have been abandoned because of the proximity of ethnic Albanian houses.

After this is accomplished, the committee will propose to UNMIK to move 26 policemen into these houses. The policemen will be in charge exclusively of ensuring security in the Serb part of Orahovac.

TWO FINNISH SOLDIERS DESERTED

Two Finnish soldiers, members of the international forces in Kosovo and Metohija (KFOR), have

deserted Kosovo-Metohija, radio amateurs reported Friday evening.

The two soldiers bought several days ago, in a boutique owned by a Serb, civilian clothes and shoes and left in the direction of Macedonia.

Radio amateurs have learnt that the Finnish soldiers left the southern Serbian province because they were dissatisfied with the way the KFOR Command treated the Serbian population.

AND SURROUNDINGS

ALBANIANS ON THE RAMPAGE IN GNJILANE

In Gnjilane, Albanians set fire on Friday to the house of Slobodan and Ljubisa Palamarevic, radio amateurs reported Saturday.

Slobodan Palamarevic alerted on time the fire department and the fire was extinguished.

In Gornji Livoc near Gnjilane, Albanians set fire to the barns belonging to Zoran Aksic. The barns burned down completely,

The terrorists also burned down the barns belonging to Miodrag Aksic.

Four days ago, radio amateurs reported, three houses were burned in Gnjilane, and last week a fire destroyed two houses in Paralov, several houses in Pozaranj and a garage of a Turk in Dobrcan.

Before that, an apartment was set on fire in the neighbouring municipality of Kosovska Kamenica.

ETHNIC ALBANIAN BANDITS TARGET SERB HOMES IN KOSOVO-METOHIIJA

Ethnic Albanian bandits, who are again targeting Serb homes in Gnjilane in U.N.-administered Kosovo-Metohija, robbed a Serb's home of all its furniture early on Saturday.

According to amateur radio operators' reports, the homes of Serbs Vlastimir Dicic, Radmila Pesic and Momir Mihajlovic were robbed, and the shop of Goroljub Spasic, all in the same street, had its windows smashed as part of an intimidation campaign.

Serb Milka Djeletovic has reported that ethnic Albanians have broken into, plundered and occupied her flat and the flats of 18 of her Romany neighbours.

SIX WOUNDED SERBS FROM ORAHOVAC TRANSPORTED TO CENTRAL SERBIA

Six Serbs wounded in a recent bombing attack in Orahovac in the Yugoslav republic of Serbia's U.N.--administered Kosovo-Metohija province, were on Saturday transported to central Serbia for treatment.

The transport of the group, comprising Ljubomir Djordjevic, Dragan Simic, Novica Rodic, Srecko Ulanovic, Jovan Kujundzic and Jovan Vasiljevic, all with serious injuries, was organised by the Health Care Centre in Kosovo Polje.

The wounded told reporters in Kosovo Polje that the situation in Orahovac is very difficult, with the local Serbs isolated in a small enclave uptown.

There are about 1,300 Serbs still in Orahovac, and another 1,000 in the nearby village of Velika Hoca. Since the international KFor force was deployed in June, ethnic Albanian terrorists have killed 10 Serbs and abducted about 40 others.

Since KFor's deployment, the telephone lines have been down, and electricity and water supply are unsteady.

The Serbs are totally isolated, with barely enough food, and a heavy shortage of medical supplies, winter clothing, footwear and heating fuel, the wounded Serbs said.

They added that the Dutch and German KFor troops do not allow the Serbs to visit the part of the town populated by ethnic Albanians, while ethnic Albanians visit the Serb part without any trouble, mostly to harass the remaining Serbs.

"We have only one doctor, but he can do little to help, as there are no medicaments. When it grows dark, the streets of Orahovac are deserted, we lock ourselves in," the wounded said, vowing however to return to their families at the earliest opportunity.

Back

CIVIL ISSUES

POLITICS
MILITARY
KOSOVO AND METOHIA
ECONOMY
CULTURE AND RELIGION
SPORT

"The Gazette": Kosovo-Metohija in chaos and misery
since KFor's arrival
December 27, 1999

Closed eyes for non-Albanians

Montreal, December 27 - Six months after the KFor's arrival to Kosovo-Metohija, the province is overruled with chaos and misery, the Montreal "Gazette" says stressing that "Kosovo resembles India more and more each day, the streets being crowded with stolen cars with an unnecessary addition of KFor's huge tanks".

The Canadian paper stresses that "KFor and UNMIK closed their eyes for systematic persecution of all non-Albanians" and that "there are almost no Serbs" in the Serbia's province of Kosovo and Metohija.

Author of an article entitled "Destruction of Serbian presence" notes that "during the NATOs' aggression, thousands of Albanians could freely and safely remain in Kosovo at the time of the bombardment but each Serb that lived to meet KFor's troops was beaten to death or killed in the street".

In the cities where thousands of Serbs used to live there is not a single family left and their houses are looted and burnt", the Canadian paper says.

Stressing the "extremely ethnical nature of the assaults", the Gazette says that some 80 churches, pearls of medieval architecture, were desecrated or mined since June.

"In contrast to mosques, all the Orthodox churches in Kosovo and Metohija are under constant armed guard or are demolished", the author says.

"It is a systematic strategy aimed to destruct all the traces of Serbian and Christina culture in Kosovo and Metohija for good", he cites the Serbian Orthodox Church's sources.

The Canadian paper says that "numerous international organizations enthroned them selves in Kosovo and Metohija" and that "presently there are more than 4000 of them".

"Quite exhausted members of the international 'elite' employed at the organizations are mostly spending their time at the Pristina hotel chatting about where their future service would take them", says the Gazette.

The author adds that he "felt a strong touch of civilization" on his was to Belgrade through the towns and cities "full of light, contrary to dark and chaotic atmosphere in Kosovo".

He acknowledges the readers of the Montreal "Gazette" that when he was on his way back from a late dinner to his hotel in Belgrade, "people were decorating streets with Christmas lights as everywhere in the world, in the country that should be suffering from the power lack due to the NATOs' aggression".

CIVIL ISSUES

POLITICS
MILITARY
KOSOVO AND METOHIA
ECONOMY
CULTURE AND RELIGION
SPORT

bombers Solidaire: "Medecins Sans Frontieres" guided NATO
December 22, 1999

Brussels, December 22nd (Tanjug) - NATO has used in its military operations data and assessments that were obtained in Kosovo-Metohija by members of the allegedly humanitarian organization of Medecins Sans Frontieres (MSF) said a number of articles published in the Belgian weekly Solidaire, stressing that there can be no talk of the independence and objectivity of the chiefs of that organization calling itself humanitarian.

That became completely clear when the Greek section of Medecins Sans Frontieres was expelled from the organization because its members extended aid to Serbs in Pristina during NATO's bombing. Solidaire reveals that there have been similar examples in other actions of doctors, for whom there are supposed to be no borders.

On the basis of the statements of former and current members of the organization it can be concluded that MSF chiefs are following the orders of their biggest donors - the governments and companies of NATO member countries and that they are simply following orders.

Members of Medecins Sans Frontieres, in all their missions, have a "list of banned things," with data about who needs aid and to whom it should be extended and with whom they should cooperate in the field.

This organization won a Nobel Prize for peace, as an award for their pioneer role in offering humanitarian assistance. Nobel Committee also stressed in its report "a high level of independence that this organization is showing in the realization of their ideas."

However, Solidaire says that these explanations could be doubted and are opposite to the facts. The truth is that this French "humanitarian organization" is world famous, but those who are in real need of assistance, particularly the Third World countries, know almost nothing about it, says the paper.

Medecins Sans Frontieres have prepared for NATO needs a report about how Serbs took part in "ethnic cleansing in Kosovo" under a "plan determined in advance" but their claim was not supported by any facts, Solidaire said.

The alleged humanitarians in their report, which was later used to justify NATO's aggression, "did not mention in any way the bombing, or the terror of the KLA".

Not a single word was written about the hundreds of civilians killed, or about the extensive devastation inflicted on Yugoslavia, the destruction of schools and hospitals.

[[Home](#) | [Encyclopedia](#) | [Facts&Figures](#) | [News](#)]
Copyright © 1998, 1999 Ministry of Information
Email: mirs@srbija-info.yu

Search suc.org:

Choose S.U.C. Page
About S.U.C.
S.U.C. Activities
News from Serbia
Kosovo Crisis
Bosnia, Croatia
Help children
BLAGO Fund
Serbian History
Serbian Art
Book Library
Become a member

News from C-SPAN today, Commentary

On C-SPAN today.

Julia Taft, Assistant Secretary of State for population, refugees and migration was the guest. Either the woman is misinformed or is a liar.

Several calls were related to the Serbian refugees who were driven out of the Krajina and Kosovo.

Mrs. Taft said that the Serbs were receiving humanitarian aid, although not directly; however, she didn't explain why, and that her department was working to get the Serbs who had fled the Krajina back to Croatia. Could this be Lie #1?

As a matter of fact, one man called in after her statement and openly said that she was not telling the truth and that he did not believe that we were providing any assistance to Yugoslavia.

Mrs. Taft said that of the 200,000 refugees who were driven out of Kosovo, over half of them have now returned. Now, tell me why would Serbs return to Kosovo just so they could be slaughtered by Clinton's and Clark's heroes, the narco-terrorist KLA? Could this be Lie #2?

Mrs. Taft praised the ethnic Albanians as the ONLY group who were brought to the United States as refugees who are anxious to return to their homes in Kosovo and begin to rebuild their lives. Most of the other refugees brought to this country from around the world elect to remain. She also said that when they come, they are given cash assistance along with other benefits. One vet called in to say he would appreciate getting that kind of assistance. Another caller said that "Charity begins at home," to which Mrs. Taft answered rather eloquently, I might add, that we are a generous nation and cannot turn away from the sufferings of others outside of our nation.

Keep those calls going in!

182, NOV 01 1999

WORST FOREIGN POLICY BLUNDER IN AMERICAN HISTORY
Thomas Fleming

NATO has emerged victorious from the war in Yugoslavia, and the real power within NATO, the United State and its Armed Forces, has given the world a salutary demonstration of its ability to enforce peace and security in Europe. This, say Mr. Clinton's pundits, was America's finest hour since the end of World War II.

Perhaps they are right. However, there is disturbing evidence that the pundits are wrong, as they usually are, on both points: U.S./NATO has not brought peace to Kosovo, and the principal effect of the NATO bombing campaign against civilian targets in the heart of Europe has been to convince the Europeans that the United States is the latest in a series of imperialist powers who have attempted to dominate the continent; Jacobin and Napoleonic France, Hitler's Germany, Stalin and Brezhnev's Soviet Union.

News of the escalating violence in Kosovo has seeped even into the state-controlled media of the United States, although every few dozen Serbs murdered are usually described as "revenge killings" - as if Serb attacks on Albanians had nothing to do with over a hundred years of Albanian violence and ethnic cleansing. Nearly all of the 350,000 non-Albanians of Kosovo - including Jews, Gypsies, and Muslims - have fled, and "ironically" many of these non-Albanian Muslims have moved into the Serb capital, Belgrade, where they are living unmolested. KFOR Gen. Mike Jackson quickly became exasperated by the behavior of the "victimized" Albanians and has denounced KLA violence in no uncertain terms, and Co. David Hackworth points out that, since NATO victory, "more Serb civilians have been slaughtered than ethnic Albanians were before the NATO air campaign began." Hackworth has also revealed that NATO's air war left Yugoslavia's military capability virtually intact. Even Bob Dole -- the senator from Tirana whose list of \$1,000-plus contributors is apparently crowded with Albanian names -- has called upon his terrorist/heroin-trafficking buddies to go easy. "The news is filled," Dole confessed in USA Today, "with ominous reports of power grabs, town-hall occupations, murderous reprisals, black marketeering, extortion, violent intimidations of Albanians and Serbs alike, and property confiscations by self-appointed Albanian 'commisars' reputedly acting with the knowledge or approval of Hakim Thaci and others among your leaders." It is not the violence and injustice that disturbs the ex-senator - that goes without saying - but the risk of losing "support on several fronts."

Senator Dole built his lucrative career by counting on the ignorance and apathy of Americans, few of whom will lose sleep over the rights and wrongs of tribal wars in the Balkans, even when American credibility is at stake. For American businessmen, however, Western Europe is another matter. While the U.S. Air Force was reducing Belgrade and Novi Sad to rubble, Chronicles editors made specch after speech and gave countless

interviews in which we warned our fellow citizens not to be deceived by public statements made by politicians in the NATO "alliance." Italians, Greeks, and Hungarians were terrified by this exhibition of naked and immoral force, and Germany and France had stepped up discussions for a European defense force, independent of NATO and the United States. "Pooh pooh" was the general response.

Now even Henry Kissinger is catching on. Writing in the Los Angeles Times - consistently the best and most independent liberal paper in the United States - Kissinger wonders: "Did Kosovo mark the end of the North Atlantic Treaty Organization or at least as we have known it?" Dr. Kissinger is frankly puzzled: The first joint operation of the alliance, carried out with extraordinary political cohesion and blessed both with apparent success and low allied casualties, has evoked vehement calls for greater European independence." In fact, this past June, the 15 leaders of the European Union committed themselves to the principle of a separate military force that will act independently of both NATO and the United States. Kissinger goes on to obfuscate the situation by talking about the European force as a tool for reducing European resentments of U.S. power, and he complains about the short-sightedness of European leaders who treat foreign policy as an extension of domestic policy. (How unlike their American counterparts!) The obvious fact, however, eludes him: Many Europeans are scared stiff of the United States, which has been transformed from their protective big brother into the biggest bully in the neighbourhood.

The Italians, at least, get the picture. For years, the Italian parties were pawns of their American and Soviet sponsors, and in early September, four retired generals were charged with treason for their part in covering up the 1980 crash of an Italian airline that may have been shot down by a NATO plane (guess whose) in pursuit of a Libyan jet. Enough is apparently enough. President Ciampi, celebrating the great NATO victory, told a group of 127 Italian ambassadors that Italy has recovered its pride. Neither NATO nor the United Nations by itself can guarantee the peace of Europe, and a restricted group of major countries all have a part to play. In altre parole, Uncle Sam had better watch his step when even the Italian government is recovering its military pride. The war for Clinton's legacy may turn out to be the worst foreign policy blunder in American History.

(The Chronicles, November 1999)

Copyright © 1996 Serbian Unity Congress
All Rights Reserved.

CIVIL ISSUES

POLITICS
MILITARY
KOSOVO AND METOHIA
ECONOMY
CULTURE AND RELIGION
SPORT

Start: Cooperation between the Albanian Mafia and
the peacekeepers

December 26, 1999

Collaborators in crime

Skopje, December 26th (Tanjug) - In a text titled "Macedonia in the claws of Albanian Mafia", Start weekly from Skopje reveals the oil, drug and cigarettes smuggling on the territory of the "western Balkans" supported by KFOR officers and UNMIK's head Bernard Kouchner.

The weekly remarks that this time it will not mention the white slavery, although it is also under the control of the Albanian Mafia.

The business is so well organized in Macedonia, Bulgaria, Montenegro, Kosovo-Metohija, and partly in Greece, that all that is left to the police is to play a role of a "silent observer". This is possible only if the state authorities are involved in Mafia "dirty business", reports the weekly stating the facts that, since the arrival of KFOR and UNMIK, Kosovo-Metohija became the main "distribution and command center" of Mafia.

Conducting of this business, worth hundreds of German marks, includes the members of the so-called KLA, i.e. their "officers", but only of high ranks (captains, etc.). Thus, they are being paid for participating in ethnic cleansing of the province. KLA terrorists are getting two percent of the profit gained from heroin and cocaine sales in the European countries, says the weekly. There are many among the Albanian Mafia, who, during the NATO aggression on Yugoslavia, spent some time in the camps located in Albania, in the town of Korca, where they were trained for terrorist actions in Kosmet and Macedonia. Many of them, after Kosovo-Metohija was ethnically cleansed, were left jobless and afterwards joined the Albanian Mafia", Start reports.

Mafia also bribes KFOR officers, Kouchner's "peacekeepers" and individuals from various humanitarian organizations, giving them 8-10 percent net gain. In return, KFOR's, UNMIK's and humanitarians' duty is not only to turn a blind eye to the ongoing events, but also to offer their vehicles and marks for smuggling operations, for they are not being controlled", says the weekly.

It was not coincidental that Kouchner appealed for the Macedonian-Kosmet border to be revoked, for in that case the Albanian Mafia business would be even more simple and reduced to a minimum risk.

The weekly also reports that arms, coming to Kosmet from various directions, including the NATO depots, now represent a special kind of trade, reaching even Chechnya.

This regards large quantity of light and heavy weaponry, even 100,000 pieces of automatic riffles, pistols and machineguns, large quantities of ammunition and mines, the weekly reports.

[[Home](#) | [Encyclopedia](#) | [Facts&Figures](#) | [News](#)]
Copyright © 1998, 1999 Ministry of Information
Email: mirs@srbija-info.yu

Van: Herman de Tollenaere <hermantl@stad.dsl.nl>
Aan: office@globalreflexion.org <office@globalreflexion.org>
Datum: vrijdag 26, mei 2000 2:18
Onderwerp: 9 June Amsterdam: Dutch ministers on trial for NATO bombing

On Friday 9 June, at the "Paleis van Justitie" [court house] in Amsterdam, Dutch Government Ministers will be on trial for the NATO bombing of Yugoslavia in 1999.

In 1999, 29 citizens of Yugoslavia, victims of the bombs, started this court case against Ministers Kok [Prime Minister], Van Aartsen [Foreign Affairs], and De Grave [Defense]. In May 1999, the judge did not grant their request for summary proceedings. However, he also did not throw out the case, as pro-war politicians might have liked.

The case starts Friday 9 June, 11 o'clock at the "Paleis van Justitie", Prinsengracht 434 in Amsterdam. The court case is public. So, the lawyers of the bombing victims call on peace activists to come.

Herman de Tollenaere

My Internet site on Asian history and "new" religions:

<http://stad.dsl.nl/~hermantl/>

See also SIMPOS, information on occult tendencies' impact on society:

<http://www.stelling.nl/simpos/simpoeng.htm>

CIVIL ISSUES

POLITICS
MILITARY
KOSOVO AND METOHIA
ECONOMY
CULTURE AND RELIGION
SPORT

"Hunt" on Serbs is continued
December 29, 1999

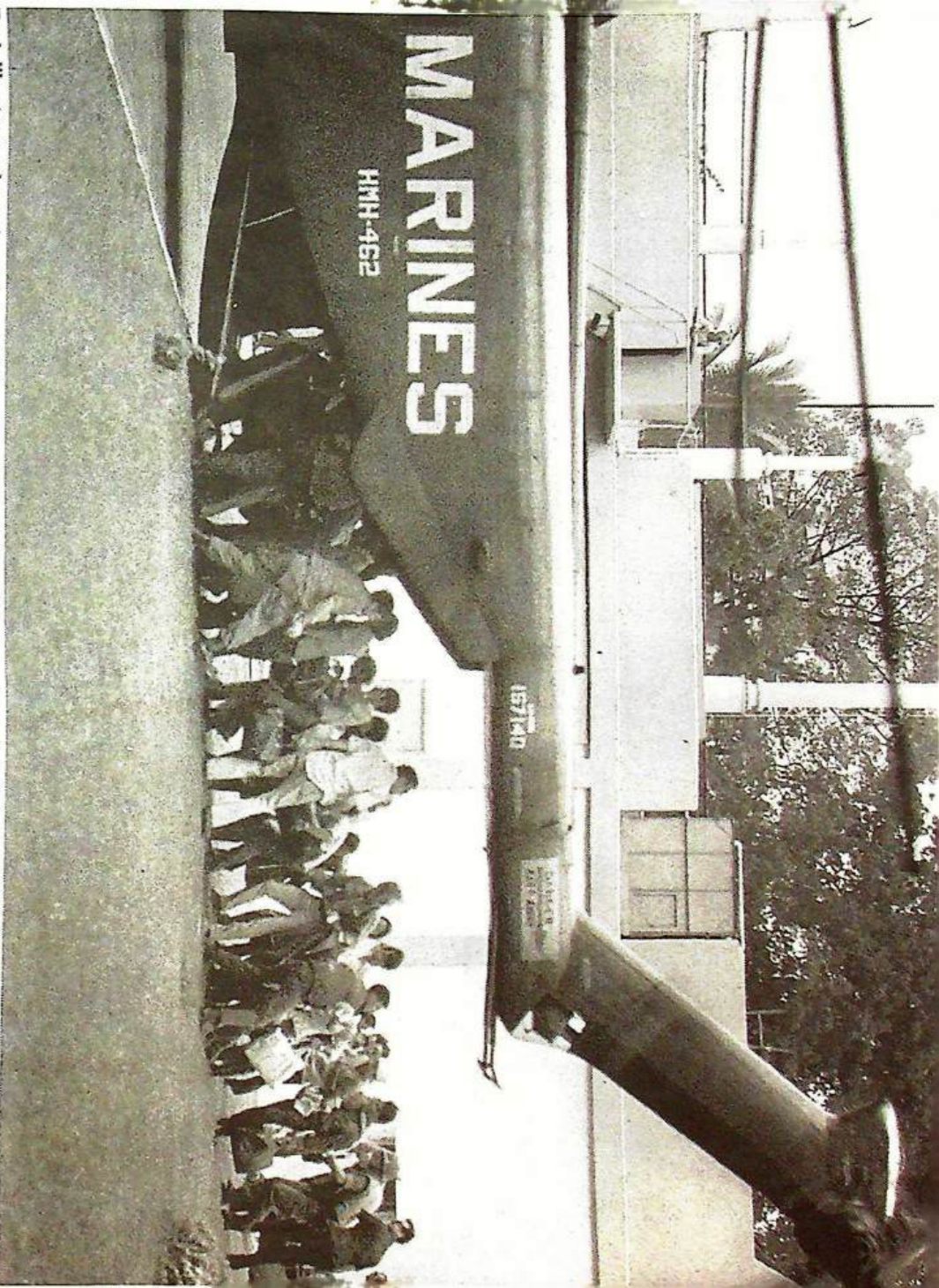
ôIn Koouchner's fame...ö

Orahovac, December 29 (Mininf) - Serbian Radivoj Lukic (30) disappeared in Orahovac two nights ago when he left towards Albanian part of the town, inform radio amateurs from Kosovo and Metohia.

In the beginning his family thought he was arrested by UNMIK police, but later on they found out he was hijacked.

The report says that the Albanian terrorists stoned once again house of Tihomir Dedic. They threw last Friday two bombs on that house. One of these two bombs didn't explode. The KFOR soldiers were close to the spot, but they didn't want to come out of the vehicle when one member of the family informed them about the attack.

A board of Serbs requested to talk with KFOR Commander, because the Albanians kept on with stoning at their presence, so it made some people suspicious that there were some KFOR soldiers involved in resent bomb attack, when nine Serbs were injured, and one of them died.

Een helikopter van de marine assisteert bij de evacuatie van de Amerikaanse ambassade in Saigon op 29 april 1975. (Foto AP)

Voor oorlogsjournalistiek bestaat geen leerschool

In zijn boek *Across the River and into the Trees* laat Ernest Hemingway een Amerikaanse kolonel in Venetië na de Tweede Wereldoorlog zeggen: „je wordt in fit vak niet verondersteld een hart te hebben”. Dat gold in Vietnam ook. Het was de eerste oorlog waarbij journalisten vrij ongestoord hun werk konden doen en er bovendien stonden, ook bij de meest bloedige gevechten. De Amerikanen of soms de Zuid-Vietnamese begeleiders soms die actie nog eens dunneflits over doen voor de kijkers thuis. Meven telde voor Azatians nu eenmaal toch minder hoorde je ze denken.

Vijftienwintigjaar geleden, op 29 april 1975 kwam de Amerikaanse vloot uiteindelijk toch nog als een verrassing. De veertig schepen van de Zevende vloot lagen al dagen voor de Zuid-Vietnamese kust. Alles moest zo snel dat trouwwe Vietnamese medewerkers van de Amerikanen bloedend van het helikopter de Amerikaanse ambassade en toegang tot het helikopterveld boven op het dak van de ambassade werd ontzegd. In de Mekong Delta lieten Amerikanen andgenoten in de steek en kreeg hun Vietnamese personeel helemaal geen kans te vluchten.

Wat moesten de journalisten doen? Vanuit Hiltversum hadden we al een paar keer de opdracht gekregen te vertrekken maar hoe kon ik besluiten om zoveel mogelijk an die laatste dag te filmen en dan ook maar te hollen. Er is weinig anders dan de communistische toelichthouders ons dadelijk gewoon laten werken en gelegenheid geven te eisen, te telefoneren of de bekende 16-mm film te versturen. Wie wil nog vliegen op Saigon na de inname?

Maar als laat in de middag de rode helikopter door de rode hore en de oranje inslagen van artillerie opstijgt en we achter worden gedrukt tegen een muur van wekendlassen en amiezakken krijgt onze aflocht

Een kwart eeuw geleden kwam in Vietnam een einde aan de 'eerste televisie-oorlog'. Sindsdien hebben veel journalisten bericht uit oorlogsgebieden elders in de wereld. Maar ondanks alle goede voornemens blijft het voor de journalistiek moeilijk in een oorlog overleefd te blijven, meent **Willebrord Nieuwenhuis**.

toch iets lats. De tolken en de cameramensen en de geluidsmannen en de taxi-chauffeurs, het hotelpersoneel en de Zuid-Vietnamese journalisten moesten het daar beneden allemaal zelf maar uitzoeken. Wij kozen, onder bescherming van Amerikaanse mariners, het hazenpad.

Verslaan van het conflict was lastig geweest omdat een journalist in Vietnam nauwelijks kans kreeg tegenstanders te spreken. Het communistische Noord-Vietnam kwam je als westerling niet in en leden van de Vietcong (verzamelnaam van de vijand, vertaald: Vietnamese communisten) in het Zuiden organiseerden slechts mondjesmaat sessies met journalisten. Je moest laveren tussen al die pro-

ter even kritieklous Ho Chi Minh in de armen werd gesloten, achtervolgde je in Vietnam. Die voorinhomenheid maakte de uitvoering van het verslaggeversvak knap lastig, terwijl het al moeilijk genoeg was door je onmacht hoe met oorlog om te gaan.

Is dat vijftienwintig jaar later allemaal makkelijker en beter of verliest een journalist in oorlogstijd die onmacht nooit? In ieder geval trekt hij of zij er nu goed voorbeleid op uit. Kijker, lezer en de journalisten ter plekke zijn door Internet en CNN, door snellere journaals en radio-bulletins beter geïnformeerd. Maar nog wordt in tijden van crisis in Hiltversum niet optimaal samengewerkt. En niet alleen van daaruit maar ook van kranten-

Journalisten konden in Vietnam vrij ongestoord hun werk doen

paganda. Voor de 5.100 journalisten uit 64 landen, die in Vietnam tussen 1962 en 1975 vaak maar voor enkele weken aan een stuk hun werk deden, bleef het voornamelijk een Amerikaans verhaal. Zelden kwamen zij, wij Nederlandse journalisten inclusief, toe aan een analyse over wat in de hoofden van die Zuidvietnamezen omging. Ik kreeg al bij het begin van acht reizen tussen '65 en '75 de indruk dat zij zich weliswaar inzetten voor de Amerikanen maar toch met een schuin oog naar Ho Chi Minh keken en de weg naar het Noorden niet compleet wilden afsnijden.

De thuisredacties die in het begin van de jaren zestig Amerika nog als de grote bewijder zagen, riepen in 1967 met de demonstranten mee in koor: „Johnson moet denaar, Peace now”. Het gemak waarmee vanuit Nederland eerst de Amerikaanse doelstellingen in Vietnam werden toegejuicht, en la-

redacties krijgen de eigen mannen en vrouwen in het veld te vaak te horen wat concurrerende media niet allemaal brengen en of dat niet snel in de eigen onafhankelijke berichtgeving in te passen valt.

Na alle openheid in Vietnam konden in de Golfoorlog de duizenden journalisten alleen verslag zenden van een kluisje collega's, door militairen geselecteerd en op excursie meegenomen naar het terrein van de kortstse oorlog. In Tsjetsjenie, in Kosovo en in Bosnië kregen journalisten soms alleen de kans om met één van de twee partijen op te trekken en bleef het verslag vaak fragmentarisch. En recent, in datzelfde Tsjetsjenie, vielen net als in Vietnam journalisten voor de verdediging om een pagandafilm van een misleidend commentaar te voorzien, om zo de eigenheid uit te hangen.

Srebreznica, waar de Nederlandse handmacht zonder slag of stoot

duizenden moslimmannen liet afvoeren naar vernietigingskampen en enkele dagen later in Zagreb uitbundig de eigen bevestiging vierde kwamen Nederlandse journalisten te gnuet in toen de zaak begon te knijpen. Nederland heeft tegen die kneveling bij de Verenigde Naties, die het commando voerden, nooit geprotesteerd of zelf maatregelen durven nemen. Tijdens de bombardementen op Kosovo kondigde de Britse staatssecretaris van Defensie aan dat Nederland een Servische Mig uit de lucht had gesloten, maar de luchtmachtvoorzichting in het Zuid-Italiase Amendola mocht pas uren later bismukt toegeven dat het inderdaad was gelukt. De Nederlandse vliegers moesten 78 dagen hun mond houden. In Kosovo wilden de Nederlandse Gelic Ridders afgehoppen zomer geen enkele informatie geven, beducht als ze waren dat de Russen kwamen en hun werk in Orhanovac overnamen.

„Oorlog is een te belangrijke zaak om hem alleen aan militairen over te laten”, zegt de Franse staatsman Georges Clemenceau. Hij heeft gelijk en daarom ligt daar altijd een zware journalistieke taak. In het veld blijkt dat oorlogen een grote aantrekkingskracht hebben. Allereerst op degenen die ze voeren maar ook op zwaarhandlaren, de mafia en andere profiteurs, op avonturiers, meedogenloze propagandisten en journalisten. Per slot van rekening blijft oorlog een dijk van een verhaal dat je niet had willen missen. Met een kleine portie durf maar onverklaarbare drang iets van het oorlogsrisico te willen delen, komt de journalist in een maastroom van geweld, gelegaliseerde moord, uitbuiting, uitspattingen en valse propaganda. Ondanks alle technologische vooruitgang op het vlak van de communicatie, blijft het voor een journalist lastig zich in die hellose omstandigheden overleefd te houden. Er bestaat gelukkig geen leerschool. Misschien moet de journalist zijn onvermogen met die waanzin wel koesteren, of in ieder geval accepteren.

Willebrord Nieuwenhuis is redacteur van NRC Handelsblad en auteur van het boek 'Vietnam de nooit verworpen oorlog' dat eerder deze maand verscheen bij uitgeverij Balans.

In naam der Koningin...

maar in opdracht van Shell en AKZO verkracht onze regering de grondwet van Nederland: De grondwet verbiedt de regering om er op eigen houtje op los te slaan. Het laffe terreurbombardement, dat de nederlandse regering vorig jaar uitvoerde, is een misdaad tegen de vrede: het handvest van de Verenigde Naties verbiedt de regering om voor eigen rechter te spelen. De Nederlands Amerikaanse Terreur Onderneming in de Balkan is een oorlogsmisdaad, die niet uit zelfverdediging gepleegd wordt maar uit machtswellust.

Hoe kon het gebeuren, dat de HERE Kok, onze God, z'n afkomst van timmermans Zoon vergat en zich aan ging stellen als God de Vader? God, onze HERE Kok, heeft de waarschuwing "wie zonder zonden is werpe de eerste steen" misverstaan als een gebod. God, de HERE Kok, heeft Zijn geweten onderzocht en de eerste bom gegooid. Dringt hiervan de adembenemende hoogmoed tot u door?!

Wimmie is een boekhouder, geen politicus en al helemaal geen staatsman. Wimmie wil erbij horen, bij het "grote geld", dat 'm in z'n vakbondstijd heeft gekocht. Wimmie is een hater, die door een volslagen gebrek aan overtuiging en uit misplaatste eerzucht als biechtvaders heeft aangenomen de ritmeester Bolkebeer of Bommelstein of hoe die zetbaas van de Shell ook mag heten, en de lakei van de Tegrote Broek, tevens AKZO huurling.

God de HERE Kok heeft zijn Aartsenengel aanvankelijk losgelaten op de nederlandse boeren, die echter Joachim NIET hebben gehoorzaamd. (Jozias wordt in Nederland uitgesproken als "Joachim"). Ribbentrop von Aartsen heeft Nederland daarop uit nijd en met berekende en uitdagende onbeschaamdheid het oorlogspad opgestuurd van koloniale geweldpleging tegen weerloze boeren in het buitenland. God de HERE Kok heeft doodsengeltje de Grave opdracht gegeven om de lijken te maken waarmee Zijn Eredienst van onverantwoordelijkheid, domheid, aanmatiging en haat gevierd wordt. En voor deze doodGraver is een bevel een befehl, als-ie er zelf beter van wordt.

Op 9 juni van het vorige jaar praatte één van de dienstmeiden van Kok haar mondje voorbij: secretaresse Faber gaf de grondslag prijs van het regeringsbeleid. "Iedereen heeft het recht om te liegen" verkondigde het teefje met uitgestreken smoel voor de camera van het NOS journaal. U begrijpt dus, dat het haagse regententuiig zich hevig betrappt voelt door ons staatshoofd, dat in november de moed had om hardop te zeggen wat ieder weet, die z'n gezonde verstand gebruikt: "De leugen regeert in Nederland!" Deze vaststelling is helaas maar al te waar en heeft geleid tot de aanval op de persoon van de Koningin, die nu aan de gang is. Laat u zich niet (opnieuw) in de luren leggen door media ophitsers en politieke avonturiers, alstublieft? Het lawaai, dat gemaakt wordt rond de vakantie van koningin Beatrix in een buitenland is uitsluitend een poging om de aandacht af te leiden van de misdadigers, die zich in ons land meester wanen van de macht. Moordenaar Kok, moordenaar van Aartsen en moordenaar de Grave zijn oorlogzuchtige gangsters geworden bij wie het vermeende onfatsoen van een of andere gouverneur van een of ander Karintië verre verbleekt.

De oorlog tegen Servië duurt voort. Iedere dag worden wij bestookt met opruiing en -strafbare!- smaad tegen een volk, dat zichzelf bevrijd heeft van het nazi juk. Onze ouders en grootouders hebben zich LATEN bevrijden en dat is het verschil. Hun (klein)kinderen zijn evenwel daardoor NIET verplicht om het bedrog te dulden van een amerikaanse hoerenloper en zijn hoerenmadam, met wie "onze" regering en de " nederlandse" gelijkgeschakelde televisie gemene zaak maken. Wie bevrijdt ons van de Leider Kok? Wie bevrijdt ons van Joachim Ribbentrop von Aartsen? Wie bevrijdt ons van scharführer de Grave? Dat zullen we dit keer zelf moeten doen.....

...leve Servië!

Kok is doortrapper dan Mussert, die zich uitgaf voor wat-tie was met z'n gevelpet en z'n gestrekte arm. Kok en z'n kompanen bedriegen de nederlandse bevolking en vernederen de nederlandse krijgsmacht met hun rogue raid in Europa. Zij dienen daarmee amerikaans dollarbelang, vergiftigen de binnenlandse politiek en lokken oorlog uit tegen Nederland zelf.

samenzweerdens...

haagse "politici" op Zondag...

...nadrukken...

...voorzichtig verspreiden...

Kosovo slachtoffer van 'Humanitaire Belangen'

Van de redactie buitenland (*)

Joegoslavië was vanaf het allereerste begin gedoemd de oorlog te verliezen.

Hoe zou een kleine Balkanstaat genoeg middelen kunnen hebben om de, door de VS geleide, NAVO te weerstaan? Niet alleen overschaduwd door militaire kracht, was Joegoslavië ook nog "tegen de mensheid", zoals NAVO-vertegenwoordigers beweerden. De Joegoslaven voerden "etnische zuiveringen" uit, terwijl de NAVO-interventie sterk steunde op "humanitaire overwegingen".

Na 78 dagen van intensieve luchtaanvallen, ondertekende Joegoslavië een akkoord om Kosovo aan de genade van de NAVO over te dragen. De NAVO won inderdaad de oorlog, en dat resultaat zou door slechts weinigen ontkend worden.

Kosovo is nog altijd voorpagina-nieuws en de gebeurtenissen aldaar krijgen wereldwijd nog steeds enorm veel aandacht van de media. Maar in tegenstelling tot een jaar geleden, toen de westerse media hielpen om Slobodan Milosevic af te schilderen

als een duivel, en de loftrompet bliezen over de overwinning van de NAVO, wordt nu het droevige nieuws met betrekking tot die regio over de hele wereld rondgestrooid.

Wat gebeurt daar vandaag?
Zelfs hooggeplaatste vertegenwoordigers van de NAVO zelf geven toe dat de opdracht in Kosovo een moeilijke blijft. Vele vluchtelingen hebben angst om terug te keren, omdat de veiligheid in Kosovo nauwelijks gegarandeerd kan worden. Problemen in etnische brandhaarden, zoals de verdeelde noordelijke stad Mitrovica en de grens van Kosovo met de Preshevavallei in Oost-Servië, zorgen voor de continue dreiging van een uittocht.

"We zien een volledig georganiseerde campagne om de niet-Albanese bevolking te intimideren en hen uit de provincie te verdrijven," zei de Russische permanent vertegenwoordiger bij de VN Sergej Lavrov tijdens diens bezoek aan het gebied vorig jaar. De New York Times vermeldde ook dat het bijna dagelijks verbranden van huizen van de Serven op een georganiseerde manier plaatsvindt, waarmee de druk op de Servische minder-

heid steeds groter wordt om de provincie te ontvluchten of ghetto's te vormen door zich terug te trekken in enclaves.

Volgens resolutie 1244, die op 10 juni 1999 door de Veiligheidsraad van de VN werd aangenomen, zou het Kosovo Bevrijdings Leger (UCK), de etnische Albanees-gedomineerde gewapende rebellen groep, volledig ontwapend moeten worden sinds de VN-aanwezigheid in het gebied.

Maar in werkelijkheid is de huidige invloed van de officieel ontbonden UCK net zo groot, zo niet groter, dan die van de internationale gemeenschap in Kosovo.

Oogluikend toegestaan door de NAVO, is het UCK niet alleen doorgegaan met de vervolging van de snel afnemende Servische minderheden, maar stelt het zich zelfs ook vijandig op tegenover vredesbewakers onder leiding van de NAVO. Het lijkt erop dat de belofte van het Westen om een multi-etnisch Kosovo te creëren een onmogelijke opgave is. Erger nog, Kosovo is ontaard in een hemel voor misdaden, zoals drugssmokkel.

Het is dus duidelijk een oorlog zonder overwinnaar, met Joegoslavië als grootste verliezer. Na het verlies van de effectieve controle over Kosovo, wordt Joegoslavië gedwongen het hoofd te bieden aan politieke en economische sancties, opgelegd door westerse landen.

De opzettelijke aanvallen van de NAVO op burgerdoelen en infrastructuur vormen een daadwerkelijke schending van het internationaal recht. De recente bekenenis van de NAVO dat zij wapens met verarmd uranium hebben gebruikt tijdens de oorlog, is voor Joegoslavië opnieuw een klap in het reeds gehavende gezicht.

Tijdens de oorlog aarzelden de NAVO-lidstaten, de Verenigde Staten in het bijzonder, niet om geld te verkwisten om Kosovo om te toveren in een podium om hun geavanceerde wapens te showen. Echter, op het moment dat financiële hulp voor de wederopbouw van Kosovo hoogstnoodzakelijk is, ontduiken zij hun verantwoordelijkheden.

In de ogen van het Westen heeft Milosovic de schuld van alles, omdat hij zich verzette en nog steeds verzet tegen de wensen van het Westen, die de vertegenwoordigers van gerechtigheid zijn. En velen geloven dat de Serviers al hun problemen verdienen, omdat zij ervoor kozen Milosovic te steunen.

De vraag is nu hoe een niet gerechtvaardigde oorlog de media wereldwijd heeft kunnen beheersen en hoe degenen die werkelijk schuldig zijn hun rechtmatige straf kunnen ontlopen? Macht zonder beperkingen is gevaarlijk. Dat is een belangrijke opvatting in de westerse politiek. Maar met betrekking tot internationale aangelegenheden, schijnen westerse politici zich daar geen zorgen om te maken. Zonder duidelijke procedures en afspraken kan elk regionaal conflict uitmonden in een oorlog, zolang westerse politici een interventie als winstgevend beschouwen. Niets is daarbij gemakkelijker dan het vinden van een excuus - alles wat tegen hun belangen ingaat is gericht tegen de redelijkheid of tegen de mensheid.

(*) Redactioneel van People's Daily (China), 2 april 2000, vert. J.B.

Met Sara naar Joegoslavië 15 juli tot 5 augustus: op reis!

De handen uit de mouwen

Sebbe Vandeputte

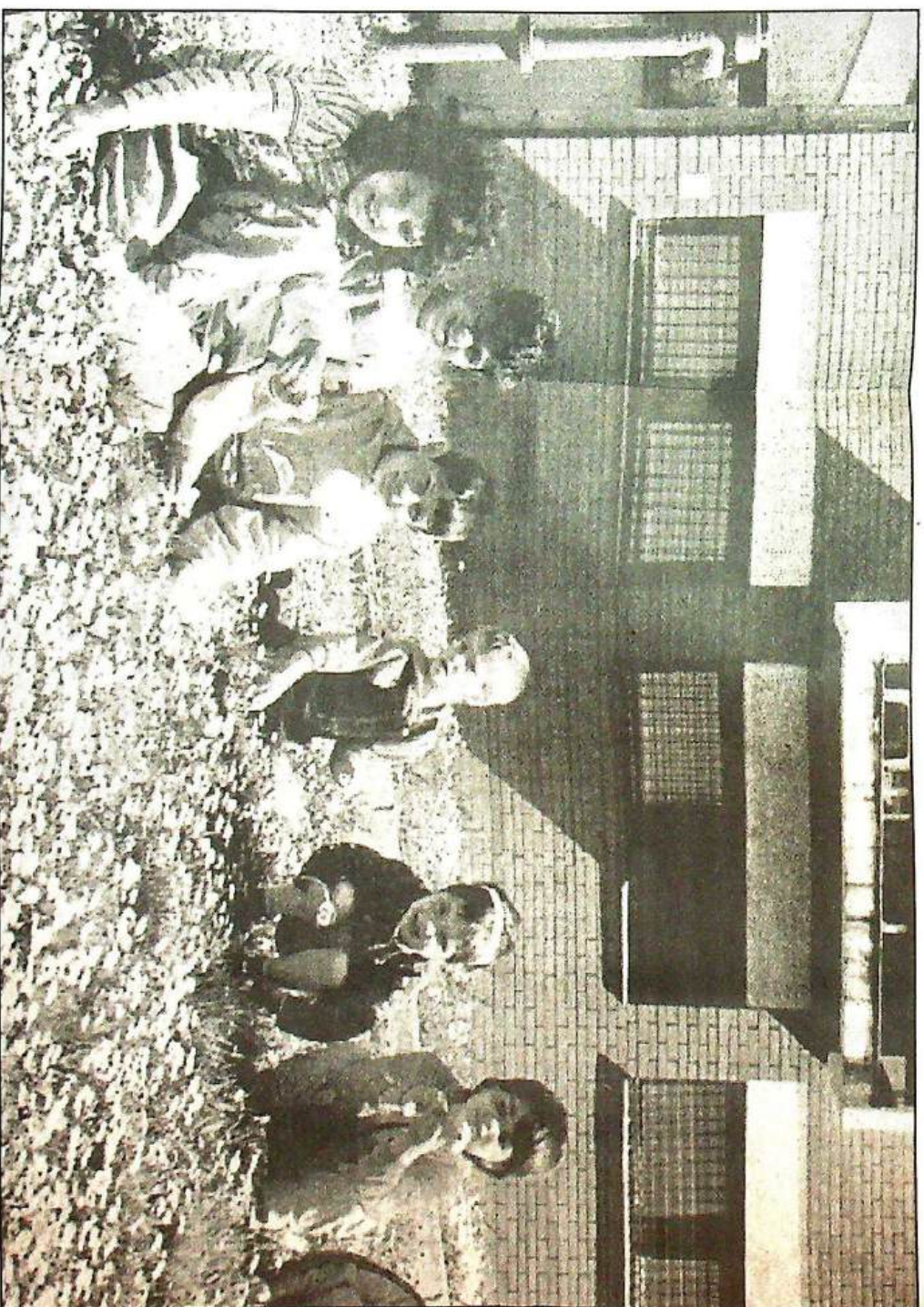
1-6-2000

Om de zomerreis voor te bereiden, bezocht Sara in januari het Kinderdorp 'Deje Selio', dat al 25 jaar weeskinderen opvangt. Een gezellig geheel van vijftien paviljoenen, aan de oever van de Donau, vlakbij het dorp Stremška Kamenica. Alle kinderen volgen lagere en middelbare school en krijgen later de kans naar de universiteit te gaan, allemaal betaald door het weeshuis. Normaal is er plaats voor 150 kinderen, nu wonen er 320, van verschillende nationaliteiten, als gevolg van tien jaar oorlog.

Vlakbij was er een brug over de Donau. Die werd op 4 april vorig jaar kapotgebombardeerd door de NAVO. Ook het kinderdorp liep beschadigingen op. Twintig dagen zaten ze zonder water, op een kleine bron na. Ook toevoer van gas en elektriciteit werd onderbroken. De kinderen leefden 78 dagen in de kelders. Wat kunnen vrijwilligers doen in het kinderdorp? Helpen de paviljoenen op te kalifateren, verven, timmeren... En spelen met de kinderen. Ervaren wat zo'n oorlog aanricht. En 's avonds... een verfrissende duik in de Donau.

Belgrado, de beschadigde stad

Sara: "De tweede week verblijven we in Belgrado. We bezoeken er een ziekenhuis, een school en het Servische persagentschap Tanjug: allemaal 'militaire' doelwitte van de NAVO-bombardementen. We nemen ook een kijkje in het museum van de Joegoslavische luchtmacht, waar restanten van het NAVO-oorlogstuig tentoongesteld zijn. Natuurlijk krijgt iedereen de tijd om in eigen tempo het historisch centrum van de stad te verkennen."

Ontmoet Music for Peace, loop mee in de Marathon...

Sara: "De toeristische stad Sirogofino is onze uitvalsbasis in de laatste week. We nemen het op tegen de nationale voetbalploeg van Joegoslavië, we nemen deel aan of kijken naar de marathon van de jeugd. We brengen een bezoek aan een vluchtelingenkamp. We ontmoeten Joegoslavische jongeren, zoals de studenten van Music for Peace, die tijdens de bombardementen concerten organiseerden op bruggen en pleinen om te protesteren tegen de oorlog. Er worden ontmoetingen en workshops georganiseerd over de oorlog: de ecologische gevolgen van de oorlog, de rol van de media, de economische sancties tegen Joegoslavië. We krijgen ook een beeld van de geschiedenis, de folklore, cultuur,

tradities... 's Avonds zijn er concerten, optredens, feesten.

Praktisch

We vertrekken met de bus in Brussel, op zaterdag 15 juli en komen ook met de bus terug, op zaterdag 5 augustus. De reis kost 1375 gulden, alles inbegrepen (behalve extra consumpties). Je bent ingeschreven zodra je een voorschot van 275 gulden stort (uiterlijk op 15 juni).

Voorbereiding

Om de reis goed voor te bereiden, zijn er bijeenkomsten gepland: op zaterdag 1 juli en zondag 9 juli, telkens in Brussel. De prijs voor de reis is laag in vergelijking met het rijke programma dat wordt aangeboden.

Zamel speelgoed in

Heb je speelgoed of gezelschapsspellen (in goede staat natuurlijk!) voor kinderen van 6 tot 16 jaar? Die komen in het Kinderdorp goed van pas. Ook schoolmateriaal is welkom.

Sara Vanobberghen studeert aan de rijksuniversiteit van Gent. Met zeven andere jongeren trok ze vorig jaar naar Joegoslavië, vlak na de NAVO-bombardementen. Deze zomer - van 15 juli tot 5 augustus - leidt ze een nieuwe jongerenreis. Hoofddoel van de reis: gaan helpen in het Kinderdorp Deje Selio. Er is ook een bezoek gepland aan de hoofdstad Belgrado en een week lang is er een rondrit om de mensen en het land beter te leren kennen.

KOSOVO must not be forgotten :

BRUSSELS APPEAL

In the spring of 1999 Brussels, as the headquarters of NATO, was the centre of decision and execution of the bombing of Yugoslavia by the 19 member nations of that organisation in the name of human rights. We believe that the first anniversary of such a serious event must not go unnoticed, but on the contrary should induce every citizen to think seriously about the enormous stakes.

The war was prepared, decided and prosecuted against the most fundamental principles of international law. NATO decided to take action after the Rambouillet talks broke down. And yet these talks had made serious progress of the political issues before last minute conditions, which were apparently unacceptable to the Serbs, led to an impasse.

Our wishing to express our unequivocal and unreserved condemnation of the action taken by NATO in no way implies any support of or complacency towards the Belgrade authorities and in particular their management of the ethnic question. Similarly, our sustained reprobation of the continuation, without any legal grounds, of the bombing of Iraq and the embargo imposed on this country, must not be interpreted as any allegiance to the Baghdad regime.

That said, the explicit threats to bomb Yugoslavia, made as early as the summer of 1998, already went against the prohibition of the threat to use force, enshrined in Article 2 § 4 of the United Nations Charter. The policy to compel Belgrade to grant a particular political status to the province of Kosovo was tantamount to interference in the internal affairs of a country which, under the terms of international law, fall under the national purview of Yugoslavia.

The outbreak of the war is a flagrant violation of the United States Charter, which authorises the use of force only in exceptional cases of legitimate self-defence or with the authorisation of the Security Council. As Yugoslavia had not attacked any sovereign state, legitimate (self) defence cannot possibly be invoked; armed reprisals, even if hypothetically motivated by humanitarian considerations, are and continue to be strictly prohibited. Furthermore, the resolutions adopted by the Security Council contained no authorisation, explicit or implicit, for the use of force, as Russia and China had clearly expressed their opposition to any military measure.

The NATO member states did not take the matter to the General Assembly of the United Nations to try to obtain authorisation which, in exceptional cases, could have legitimised their intervention. Under these circumstances, the military action must be qualified as aggression in legal terms, and consequently as an international crime. The war is actually incompatible with the rules of NATO itself, which clearly enshrine the respect for the UN Charter and consequently the recognition of Security Council.

Finally, the way in which the bombing was carried out violates the rules of international law, which govern the conduct of hostilities. In general, the systematic

destruction of the economic infrastructure and the means of communication, deliberately intended to discourage the population and provoke an uprising, are incompatible with the principle of proportionality which requires that every attack should produce specific and decisive military advantages. More specifically, the choice of targets, such as Serbian radio and television or factories producing consumer goods, is incompatible with the prohibition to target civilian objectives. The use of certain weapons, such as those containing depleted uranium, violates the precautionary principle that requires the attacker not to cause serious, extensive or irreversible damage.

The violation of international law by the NATO member states is all the more flagrant as these states refused to have an impartial body decide on the lawfulness of their actions, including by analysing their arguments based on prior violations of international law perpetrated by Yugoslavia. In spite of their declarations in favour of the rule of law and of justice, none of the intervening powers accepted to have the International Court of Justice decide on these issues.

That said, we should like to state clearly that our unreserved condemnation of the action taken by NATO in no way implies any support of or complacency towards the Belgrade authorities and in particular their management of the ethnic question. Similarly, our sustained reprobation of the continuation, without legal grounds, of the bombing of Iraq and the embargo against this country, must not be interpreted as any allegiance to the Baghdad regime.

NATO decided to take action after the Rambouillet talks broke down. And yet these talks had made serious progress of the political issues before last minute conditions, which were apparently unacceptable to the Serbs, led to an impasse.

The war strategy that devastated Yugoslavia and made Kosovo non-liveable produced more refugees and victims than would have been caused by any other combination of force and diplomacy. So it must be contested, both from the political and the moral point of view. It was accompanied by a media campaign to systematically legitimise the operations under way.

The arrangements made at the end of the bombing are intended to make international aid contingent to the results of elections in Yugoslavia and make aid contingent on the political options adopted by its beneficiaries, which is not a very honourable means of political interventions in the internal affairs of a third country. For its part, under the administration created by NATO forces, Kosovo has become a virtually mono-ethnic region, where non-Albanian minorities, be they Serbs, Gipsies, Slavs, Muslims, Jews, Turks or Croats, had to flee from attacks or take refuge in ghettos.

We should also like to underscore the fact that the consequences of the war waged in Yugoslavia extend far beyond the borders of this country. More specifically, NATO's intervention in Kosovo, under the leadership of the United States, is in line with a series of choices made by the sole remaining superpower. Keeping the American military budget at its cold-war level, higher than the combined

budgets of the six second rank countries – Russia, Japan, France, Germany, the United Kingdom and China; keeping NATO in place, in spite of the dissolution of the Warsaw Pact and the end of the USSR, and even to enlarge it by including Eastern Europe; projecting armed force on the world arena by treating international institutions with disdain; refusing to ratify the nuclear test ban treat; developing anti-missile systems and, as recently discovered, a world-wide system for eavesdropping on private and official calls are the most salient aspects of a policy charted progressively in Washington, which bodes the emergency of a new model for exercising power, based on the capacity the manage ever more sophisticated instruments of death and destruction.

Our refusal, our reprobation is therefore geared to a project and methods that in no way correspond with democratic or humanitarian proclamations.

That is why we call on all those who share these concerns and no longer wish to see bombs as the alternative to international law, negotiations, democratic dialogue, diplomatic and political pressure, and the rule of law, to sign this appeal. The list will be closed in June, on the anniversary date of the end of the bombing. We also suggest that a meeting be held in Rambouillet to commemorate the cessation of the bombing and to restore to this town its importance as a place for dialogue and tolerance. Brussels and Rambouillet will therefore be vested with a new meaning, twinned in an effort for peace and the affirmation of the rule of law.

Brussels, 24 March 2000.

First signatories :

Olivier CORTEN, professeur au Centre de Droit International, Université libre de Bruxelles (ULB); Eric DAVID, professeur à l'ULB; Barbara DELCOURT, membre de l'Institut d'études européennes, professeur à l'ULB; François HOUTART, professeur émérite à l'Université catholique de Louvain (UCL); Pierre KLEIN, professeur à l'ULB, Paulette PIERSON-MATHY, professeur à l'ULB, Yves REGISTER, chargé de recherche auprès du CADOP, université de Liège, François RIGAUX, professeur émérite à l'UCL, ancien doyen de la Faculté de Droit, Jean SALMON, professeur émérite à l'ULB.

Signatures should be sent to the following addresses :

- action-kosovo@freegates.be

Rencontres pour la paix,
Boulevard Jacques de Dixmude 124
B- 1050 Bruxelles
Belgium

Van: TiM Publisher <publisher@truthinmedia.org>
Aan: TiM Readers <bulletins@truthinmedia.org>
Datum: maandag 22, mei 2000 22:20
Onderwerp: "Mr. Clinton's Missteps" - a letter to the New York Times re. "Mr. Putin's Missteps" (May 22)

May 22, 2000

Mr. Clinton's Missteps

Letters Editor
The New York Times
New York, NY

Subject: A letter to the editor re. "Mr. Putin's Missteps" - your May 22, 2000 editorial

Dear Sir,

I've taken the liberty of editing ever so slightly the closing paragraphs of your editorial, "Mr. Putin's Missteps" (May 22), in which you lecture the new Russian president on human rights and international law. But he who lives in a glass house should not cast any stones. So my editing was done with only one thought in mind: What if the shoe were on the other foot? I am sure that your readers would enjoy seeing the other side of the coin, the one that neither the Times nor a majority of the NATO lapdog media has allowed them to see so far. Thank you in advance for re-running it.

"Mr. Clinton's Missteps" (an excerpt)

As President Clinton prepares to visit Moscow next month, there are disquieting signs that the U.S. president is steering the Washington toward anti-democratic policies...

By hosting General Wesley Clark, the former NATO Supreme Commander and a loyal ally of Bill Clinton, leaders of the European NATO countries defied the war crime charges laid or pending against this and other NATO leaders to deal with atrocities they had committed against Serb civilians in the recent Balkan ethnic conflicts.

Gen. Clark was the top NATO military commander during the war in Kosovo. On April 11, 1999, NATO bombers operating under his command killed Bojana Tosovic, 11-months, along with her father, at their home in Podujevo (Kosovo). Six days later, they killed Milica Rakic, 3, while this girl was having a bath at her home in Batajnica. On May 27, they killed Dejana Pavlovic, 4, and her brother, Stefan, at their home in Rajja. Overall, Gen. Clark's NATO "heroes" murdered over 2,000 Serb civilians, including 79 children - one for each day of NATO's bombing of Serbia.

Serbia's public prosecutor, Dragisa Krsmanovic, said on May 19 that charges would

shortly be filed against western leaders accusing them of committing war crimes against the civilian population during last year's NATO air war, according to a May 20 Reuters report.

As a member state of the U.N., the U.S. and other NATO countries had an obligation to detain Gen. Clark so he could be brought to trial. Instead, they rolled out a red carpet for this (as yet) unindicted war criminal, showering him with praise and decorations. Bill Clinton, Tony Blair and other NATO leaders may be playing to their New World Order-"death merchant"-banker sponsors with their embrace of the person whom even the Pentagon brass has shunned. But these steps are a direct slap at Moscow.

Mr. Putin's advisers talk about the coming summit meeting as an opportunity to take the measure of Mr. Clinton, and a chance to explore a broad agenda of common interests. The American leader may turn out to be a pragmatic negotiator. Certainly he is more energetic and more familiar with policy details than his predecessor, George Bush. On economic issues, he seems inclined to spur reform. But on such critical issues as respect for democratic principles, Mr. Clinton has not made a promising start."

I am also enclosing below your original editorial, so that you can compare it to the above piece, and see why your comment is not a promising start, either, in your coverage of Russian Affairs.

Best regards,

Bob Djurdjevic
Founder, Truth in Media, Phoenix, Arizona

THE NEW YORK TIMES - EDITORIAL
(<http://www.nytimes.com/yr/mo/day/editorial/22mon1.html>)

May 22, 2000

Mr. Putin's Missteps

As President Clinton prepares to visit Moscow next month, there are disquieting signs that Russia's new president, Vladimir Putin, is steering the Kremlin toward anti-democratic policies. A government raid on a private media company earlier this month and Moscow's recent welcome for Yugoslavia's defense minister, who has been indicted for war crimes, suggest a contempt for democratic values that Mr. Clinton and his aides must consider as they plan for the Moscow summit meeting.

It is possible that the police raid on the offices of Media-MOST and the defense minister's visit were tactical maneuvers designed to placate some of Mr. Putin's conservative political allies rather than a signal of new policies. Even so, Mr. Putin must have understood that the steps would send a chilling message in the first days of his presidency.

The government defended the crude search of Media-MOST headquarters as necessary to gather information for a criminal investigation of suspected financial irregularities at the company. Mr. Putin himself echoed that view when he endorsed the police action, while affirming his support for a free press. But it is difficult to believe that the arrival of masked agents with automatic weapons was not an effort to intimidate an enterprise

whose publications and broadcast outlets have been critical of Mr. Putin and his prosecution of the war in Chechnya.

By hosting Dragoljub Ojdanic, Belgrade's defense minister and a loyal ally of Slobodan Milosevic, the Yugoslav president, Moscow defied the war crimes tribunal in The Hague, which was established by the United Nations Security Council to deal with atrocities in the recent Balkan ethnic conflicts. Mr. Ojdanic was army chief of staff during the war in Kosovo. The tribunal last May charged him and other Yugoslav leaders with responsibility for the deportation of hundreds of thousands of ethnic Albanians and the murder of hundreds of others.

As a member state of the U.N., Russia had an obligation to detain Mr. Ojdanic so he could be brought to trial. Instead, he met with Russian defense officials and moved freely through Moscow during a five-day visit that coincided with Mr. Putin's inauguration. Last week, after a visit by Belgrade's foreign minister, Moscow granted Yugoslavia a \$102 million loan. Mr. Putin may be playing to nationalist and Slavic sentiment in Russia with his embrace of Belgrade, but these steps are a direct slap at Washington.

Mr. Clinton's advisers talk about the coming summit meeting as an opportunity to take the measure of Mr. Putin, and a chance to explore a broad agenda of common interests. The Russian leader may turn out to be a pragmatic negotiator. Certainly he is more energetic and more familiar with policy details than his predecessor, Boris Yeltsin. On economic issues, he seems inclined to spur reform. But on such critical issues as respect for democratic principles, Mr. Putin has not made a promising start. -----

You can also check out Djurdjevic's weekly columns on New World Order at "beograd.com" in English - http://news.beograd.com/english/articles_and_opinion/djurdjevic/index.html , or in Serbian - http://news.beograd.com/srpski/clanci_i_misljenja/djurdjevic/index.html .

HOW TO MAKE TiM YOUR HOME PAGE? Easy.

If you're using the Netscape browser, go to Edit-Preferences and click on the Home Page button. Then type in: <http://www.truthinmedia.org> in the Location space. And that's it!

If you're using the MS Explorer browser, go to Tools-Internet Options, and then type in <http://www.truthinmedia.org> in the Address space. And that's it!

NOTE: To cancel the e-mail editions of our reports, just reply REMOVE or UNSUBSCRIBE, followed by your e-mail address.

Bob Djurdjevic
TRUTH IN MEDIA
Phoenix, Arizona
e-mail: bobj@djurdjevic.com

Visit the Truth in Media Web site <http://www.truthinmedia.org/> for more articles on geopolitical affairs.

-----Original Message-----

From: Georges Berghezan <g.berghezan@euronet.be>
To: <central@diplomacy.bg.ac.yu>
Date: Friday, March 24, 2000 1:57 AM
Subject: Brussels' Appeal

TO THE INSTITUTE OF INTERNATIONAL POLITICS AND ECONOMICS

Dear Madam, dear Sir,

On behalf of Professor Houtart, I send you two versions, one in French, the other in English, of the Brussels Appeal, launched today to mark the first anniversary of NATO aggression against Yugoslavia. We hope that this Appeal will be signed worldwide and we will try to publish it in some major newspapers. It has been written by a group of Belgian lawyers and university professors. It should be followed, in June, by a peace meeting in Rambouillet.

Please read it, send your signatures, forward and copy it, and distribute it to the participants of the International Conference "The effects of NATO aggression against FR Yugoslavia". We hope the participants will bring it at home and further spread it among their communities.

The Appeal is currently being translated in several languages. Could you maybe find somebody who would quickly translate it into Serbian or Serbo-Croatian ? This would be a great help for our committee.

Best greetings and best wishes of success for your Conference.

Georges Berghezan,

rue Rabelais, 3

1070 Bruxelles

Belgium

23-4-2000

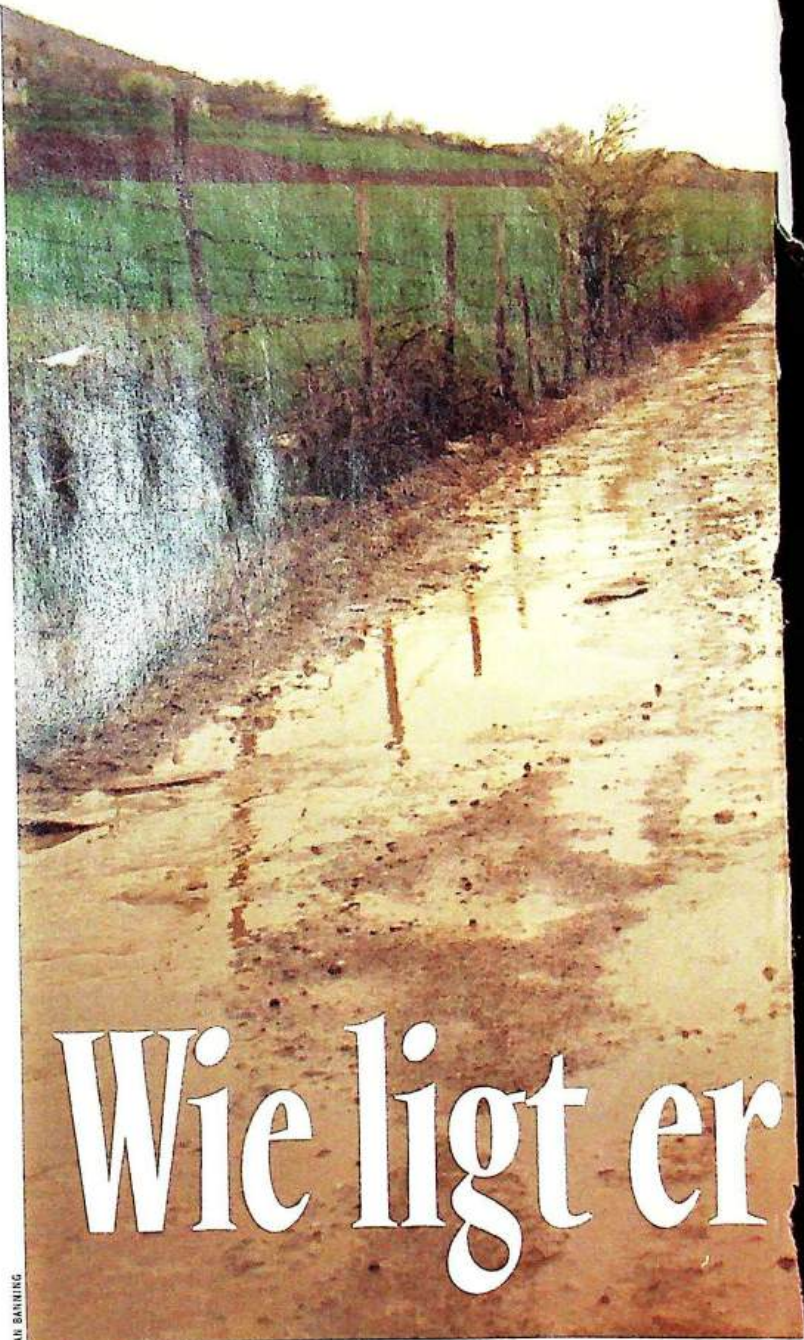
Lange tijd liet Kosovo de Nederlanders koud. Nu de bommen vallen en de Kosovaren massaal worden gedeporteerd, zijn we radeloos. Waar zijn we aan begonnen? En hoe nu verder? Dertien Nederlanders over hun verwarring. 'Zo heel langzamerhand begin ik me toch te schamen.'

Bas Barkman & Frits Bloemendaal

Kosovo heeft Nederland bij de keel gegrepen. Woede, machteloosheid, twijfel, ongeloof: we weten het niet meer. Ilse DeLange zingt met verstikte stem *I don't know all the answers*. Freek de Jonge en Herman van Veen blaffen in Carré tegen de maan. Wim de Bie start spottend een inzamelingsactie voor het kabinet: Help Kok de oorlog door.

We móeten iets met Kosovo, maar wat?

Het is lang geleden dat het land zo in de ban was van een oorlog. Rwanda? Dat was heel erg. Maar daar betrof het medeleven toch vrijwel uitsluitend de vluchtelingen. Met de oorlog zelf

Wie ligt er

wilden we ons niet bemoeien. Van de Hutu's en de Tutsi's hadden we nog nooit gehoord, en van hun diepgewortelde onderlinge haat begrepen we al helemaal niets. Het bleef toch donker Afrika.

De Golfoorlog was prettig helder. Saddam was een gevaarlijke schurk die moest worden kortgehouden. Het was eerst spectaculair (bom door een liftschacht!), daarna tragisch (vluchtende Koerden), maar vooral veilig ver weg. Het was een kranten- en vooral televisie-oorlog; je sloeg de pagina om of zapte naar een ander net en hij was weg.

Bosnië komt meer in de buurt, vooral door het drama-Srebrenica, waar 'onze jongens' ternauwernood levend uit kwamen (hoera!), en

wakker van Kosovo?

zo de weg vrijmaakten voor een massamoord op duizenden Moslimmannen (verschrikkelijk!). Het werd een nationaal trauma, maar toch is 'Bosnië' nooit echt 'onze' oorlog geworden. Daarvoor was het conflict te ingewikkeld, met Bosnische Serviërs, Kroatische Serviërs, Bosnische Kroaten enzovoort. Er vielen twee- tot driehonderdduizend doden, maar wie tegen wie vocht was lang niet duidelijk, en daar konden we dus maar beter buiten blijven. En toen eenmaal, ook met wat Nederlandse hulp, werd ingegrepen, was het snel afgelopen.

Kosovo liet ons helemaal koud. Dat was een opstandige provincie met een wat achterlijke boerenbevolking, die meer aan Turkije

dan aan Europa deed denken. De grote Albanese minderheid werd met Albanië geassocieerd, een middeleeuws land dat lange tijd door een stalinist was geregeerd en vervolgens een broeinest van maffiosi bleek te zijn.

Het was, kortom, niet Ons Soort Mensen.

Zelfs toen Servische troepen vorig jaar zo huishielden dat duizenden Kosovaren de koude bergen in moesten vluchten, bleef het nog een van de vele drama's die ons wel raken, maar die we ook zo weer kunnen vergeten. Het dreigen met bommen bleef een zaak voor politici en een enkele columnist. We konden dit conflict nog delegeren.

De omslag kwam pas nadat de eerste bommen waren gevallen.

We hoopten dat het snel over zou zijn, maar dat gebeurde niet. Toen kwamen de vluchtelingen en het liet ons niet meer los.

Nu is Kosovo Milosevic, de verpersoonlijking van Het Kwaad. Natuurlijk, dat was hij al jaren. Hij was de aanstichter van de bloedbaden in Kroatië en Bosnië. Maar hij was ook de man die nodig was om vrede te stichten. Dat is nu voorbij. De Man Moet Weg, liefst per expresse naar het Joegoslavië Tribunaal in Den Haag.

Kosovo is één beeld. Van een overvolle trein met vluchtelingen, die bij de oudere generatie herinneringen oproept aan Auschwitz. Van de totaal ontredderde overlevenden van het konvooi dat per ongeluk werd gebombardeerd. Van de uiteengereten vluchtauto die vlak voor de grens op een mijn reed.

Kosovo is één verhaal. Van het gehandicapte buurmeisje, een mongooltje, dat in haar huis in Pristina achterbleef en levend verbrandde. Van de oude moeder die tijdens de barre tocht door de bergen overleed en moest worden achtergelaten.

Kosovo is nu overal. Thuis, in de huiskamer. Op school. Op het werk. Maar ook in de trein, als je een paar militairen in vechttenuue ziet. Of op straat, bij een politiecontrole.

Kosovo is niet meer van de politici. We moeten, nee we willen zelf een mening hebben. Is het goed? Is het verkeerd? Waarom hebben we niet veel eerder ingegrepen? Had het anders gemoeten, en zo ja, hoe? Hoe nu verder? Grondtroepen? Waar houdt dit op?

Vluchten kan niet meer: het is onze oorlog geworden.

En dus sturen we vrachtwagens vol met dekens en knuffels, roepen we in het wilde weg 'Staakt het vuren!', trekken we de portemonnee. Vooral dat laatste: met oorlog weten we geen raad, maar met geven des te meer. In *no time* werd een omroepbrede hulpactie georganiseerd, waarin hartverscheurende beelden van vluchtelingen worden gevolgd door de onvergetelijke woorden van de SBS6-presentatrice: "Het is hier in Eindhoven nog steeds heel erg gezellig!" Ook dat is misschien wel tekenend voor de verwarring.

Toch lijkt het deze keer meer dan alleen een kwestie van geven. Meer ook dan samen rouwen, zoals bij Diana, Meindert Tjoelker en de meisjes in Gorinchem. De discussies op straat, in de kroeg, op school gaan ook over verantwoordelijkheid, over echte offers: die van mensenlevens. Over kiezen. We zitten er middenin.

En dus mag 'Kosovo' Nederlandse mensenlevens kosten, zeggen de meesten. Liever niet, maar als het moet, moet het. Een 'tiran', een 'massamoordenaar', een 'fascist' als Milosevic kan in Europa niet worden getolereerd. Sommigen zijn door de vreselijke beelden van de eerste weken gaan twifelen, de meesten lijken echter alleen vastbeslotener geworden.

Dat is de stemming nú, ondanks alle verwarring.

Maar blijft dat zo? Op een gegeven moment slaat de verzadiging toe en verdwijnt Kosovo van de voorpagina's. Verdwijnt daarmee ook de betrokkenheid? Hoe diep die echt zit, moet nog blijken. Vinden we nog steeds dat Nederland moet meevechten als onze zoon of onze broer wordt opgeroepen? Als de vraag komt of Nederland duizenden vluchtelingen wil opnemen, omdat ze anders de winter in een tent moeten doorbrengen?

In crises als deze valt weinig te voorspellen. We hopen vurig dat Milosevic plotseling zwicht voor de westerse (en Russische?) druk, en de vluchtelingen veilig laat terugkeren. Dan is het waarschijnlijk snel met de betrokkenheid gedaan, en gaat het weer over de beurskoersen, Feyenoord en Ajax, de Bijlmerenquête of rekeningrijden.

Maar wat als Milosevic niet inbindt en zelfs de hele Balkan in vuur en vlam zet? Dan is wat we tot nu toe hebben gezien kinderspel. Zijn we daartegen bestand?

Marga Minco,
schrijfster

Een paar dagen geleden zag ik een jonge vrouw op de televisie; ze zei dat ze 24 was. Net zo oud als ik toen. Ze was gevlucht en had haar ouders moeten achterlaten. Toen kreeg ik wel een brok in mijn keel. Het zijn juist die persoonlijke verhalen die je raken.

Ik denk terug aan vijftig jaar geleden. Toen dacht ik: zoiets kan nooit meer gebeuren. Nogal naïef. Deze jonge generatie Kosovaren zal het weer vijftig jaar met zich meedragen. De reden waarom ze worden verjaagd, gedepoteerd, is zo volstrekt absurd.

Ik ben het ermee eens dat de NAVO ingrijpt. Er moet natuurlijk iets gebeuren. Er moet altijd iets gebeuren als mensen worden onderdrukt, gemarteld, zolang er de waanzin is van etnische zuiveringen. Het is goed dat Nederland meedoet. Dat er soldaten kunnen sneuvelen is een logische consequentie. Je kunt toch niet aan de kant blijven staan? Dit lijkt op genocide! We moeten wel proberen te onderhandelen. Ik hoop dat Milosevic daartoe bereid is. Jaren terug, toen ik tegen de oorlog in Vietnam demonstreerde, heb ik een citaat van Tsjechov gebruikt: 'Onze wereld bevindt zich misschien in de kies van een monster.' Dat gaat nu weer op, de geschiedenis herhaalt zich. Het laat je niet los. Ik ben er heel somber over."

Het houdt me vooral professioneel bezig. Persoonlijk voel ik me er nog niet zo bij betrokken. Dat was wel zo bij Srebrenica. Daar had ik plaatsvervangende schaamte, een soort negatief nationalisme. Zo'n sterk gevoel heb ik hierbij nog niet gehad.

Ik voel geen solidariteit of afiniteit. Zo dichtbij is het ook niet; er heerst toch een andere beschaving dan de onze. Ik moet ook niet sterk denken aan de Tweede Wereldoorlog. Milosevic is geen tweede Hitler, dat vind ik te goedkoop. Hij is wel een ongelooflijke struikrover, die mensen met duizenden tegelijk uitmoordt. Maar ja, dat hadden de Turken eerder ook al in Bulgarije gedaan. Dat zijn daar kennelijk de gebruiken. Dat ik het me toch aantrek, komt doordat ik geen oplossing weet. Je kijkt televisie, ziet de beelden van systematische verkrachtingen. Die kennen we nog uit Bosnië. Er ontstaat een zekere vermoedheid: wat kun je eraan doen?

Drie weken geleden dachten we nog dat we dit met technische middelen wel even snel zouden opknappen. Dat is niet gelukt, en ik ben niet degene die weet hoe het nu verder moet. Maar als we zeggen dat dit niet langer duldbaar is, moeten we ook bereid zijn als samenleving mensenlevens te offeren. Zijn we daartoe bereid? En hoe dan?

RONALD HOEBEN

Dat zijn essentiële, ik zou zelfs zeggen existentiële vragen. Maar vóór je een conclusie trekt, moet je wel weten welke middelen je daarvoor wilt inzetten. Ik zie ze niet zo gauw voor me. Zeker niet in een verwende maatschappij zoals die in West-Europa: we bereiken de doelen het liefst zonder dat er bloed vloeit."

BOB BRONSHOFF

Stephan Sanders,
schrijver

Voordat de eerste bommen vielen vond ik al dat het nodig was om in te grijpen. Ik vind dat nog steeds, ook al wordt het steeds moeilijker om dat vol te houden.

Wat ik echt erg vind is de onmacht die iedereen nu demonstreert. Alsof het daarmee gezegd is. Nederland is in verwarring, maar ik vind dat die verwarring aan de Kosovaren is. Wij staan niet in de modder, dus moeten we ook niet doen alsof. Wij zitten op afstand en dat is een voordeel. We moeten helder blijven denken en niet de handdoek in de ring gooien als we niet eens in de ring staan.

Ik word angstig van mensen die coûte que coûte vrede willen. Van de Van Dams tot de De Jonges en de Van Veens. Wat ik verschrikkelijk vind van Freek de Jonge is dat hij de politieke afweging gewoon wegschuift. Dat hij niet kijkt wie boven en wie onder ligt.

Geen mens is enthousiast over oorlog, maar het is een middel om een doel te bereiken: de etnische zuivering, het etno-

communisme stoppen. Het is onze oorlog: een oorlog van de beschaving tegen de onbeschaving. Het maakt wel uit dat het zich in Europa afspeelt. Je kunt niet een Europese gemeenschap stichten met aan de zuidkant een etno-communistische brandhaard.

Goed, de aanvallen zijn niet zoals we misschien dachten na twee dagen keurig gestopt. Maar daar mag je niet de conclusie uit trekken dat we er dus niet aan hadden moeten beginnen. Iedereen begrijpt dat oorlog geen feest is. Er zijn twee partijen: onschuldige burgers en beroepsmilitairen. Ik weet wel dat die laatsten niet hebben getekend om te sneuvelen, maar ze weten wel dat de kans dat ze sneuvelen bestaat."

Britta Böbler,
advocate Öcalan

Echt persoonlijk kan het me niet raken, want ik ben geen slachtoffer, maar slechts buitenstaander, toeschouwer. Maar als advocaat van Öcalan voel ik me wel extra betrokken. Ik ben ambigu. Aan de ene kant ken ik beter dan gewone buitenstaanders de machteloosheid, en het gevoel van onrecht bij de vluchtelingen. Maar ik kan ook verschrikkelijk kwaad worden. Het is allemaal zo selectief. Voor iedere Kosovaar kun je een Koerd zetten. Het zet mij aan het denken over de politiek: voor wie steek ik mijn hand uit, voor wie niet? Ik wil zeker niet zeggen dat er dan dus ook maar in Kosovo niet moet worden ingegrepen, hoor. Al heb ik wel mijn twijfels bij het succes van luchtaanval-

ANP FOTO

len. Maar als ik zo'n Clinton hoor zeggen: 'Dit mag niet in Europa gebeuren', denk ik: en in Turkije wél? Turkije maakt zich aan precies dezelfde gruweldaden schuldig. Maar daar steekt de politiek geen vinger naar uit, want Turkije is een NAVO-partner. Destijds in Noord-Irak ook. Eerst ging het om de bevrijding van een volk, maar toen Saddam de vreselijkste dingen begon te doen was het ineens een interne kwestie. Allemaal gelegenheidsargumenten. Heel triest."

BOB BRONSHOFF

Ellen van Langen,
ex-atlete

Ik vind het heel erg van mezelf, maar op het moment dat de NAVO bommen ging gooien, dacht ik: hè, eindelijk. Dat heb ik nog; er moest iets gebeuren. Wat Milosevic en zijn bende zich menen te kunnen permitteren, moet worden afgestraft.

Ik hoor het mezelf zeggen, en verbaas me over mezelf. Geweld als oplossing, het blijft heel raar. Kon het niet anders? Ik vind het heel verwarrend, en heb ook geen enkel idee hoe het nu verder moet. Grondtroepen? Liever niet, natuurlijk, maar het conflict is nu al zo lang aan de gang dat zij wellicht in staat zullen zijn een einde te maken aan de tragedie in Kosovo. Ik vind het belachelijk dat er gearzeld wordt als het gaat om het opnemen van ontheemde Kosovaren. Natuurlijk moet je in het geval van Nederland direct bereid zijn die mensen op

te nemen. Zij zijn in nood, wij niet. Alleen kleren en geld inzamelen, hoe goed dan ook, is niet voldoende. Niet moeilijk doen, toelaten die mensen! Onwezenlijk is het allemaal wel. Ik liep net op Schiphol als een razende door de vertrekhal om de koffer op te sporen van een Keniaanse atleet die aan de marathon van Rotterdam had meegedaan. Dan denk ik toch ook even: waar ben ik nu in godsnaam mee bezig? Ik schiet in de stress om een koffer die zoek is, terwijl die mensen daar helemaal niks meer hebben."

Fritz Behrendt,
politiek tekenaar

Natuurlijk ben ik persoonlijk betrokken: ik ben een Joegoslavisch fossiel! Maar ik lig er niet wakker van. Ik ben een puber uit de oorlog, en toen lag ik ook niet wakker. Ik ben redelijk optimistisch, ik denk dat het binnenkort afloopt. Ten eerste omdat Milosevic nu eindelijk zijn trekken thuis krijgt, en ten tweede omdat de VN begint te ontwaken en Kofi Anan en Victor Tsjernomyrdin zich ermee gaan bemoeien – ik heb daar zojuist een tekening over gemaakt voor de *Frankfurter Allgemeine*. Ik heb nooit geloofd in een grondoorlog. Ik denk dat het niet nodig is, dat het zo ook wel goed komt. Maar wát een ellende, wát een slachtoffers! Het lot van de Serviërs raakt me ook; de bommen op de Zastava-fabriek betekenen wel achtduizend werklozen erbij.

De klappen van de NAVO komen negen jaar te laat. Toen al had men moeten zeggen: we dulden geen oorlog in Europa. We hadden er al veel eerder met commando's in moeten gaan om Karadzic en Mladic op te pakken. Dat moet alsnog gebeuren, ook met Milosevic. Er is een Joegoslavisch gezegde: 'De vis begint bij zijn kop te stinken.' Je moet die top, die fascistische oppakken en naar Den Haag brengen. Het zijn er maar een stuk of twaalf, dus dat moet kunnen. Draskovic is geen alternatief. Hij is een Cetnik, tot op het bot."

Nelson Dupuis,
hoogleraar medische
ethiek, Eerste-Kamerlid

Waar eindigt dit? Ik heb het al van het begin af aan griezelig gevonden. Ik weet niet zeker of het in de hand kan worden gehouden. Kunnen we de agressie nog beperken, of zijn we in een fuik gezwommen waar we niet meer uit kunnen komen?

Ik ben al jaren bang voor de Balkan, die altijd een potentiële brandhaard is geweest. Mijn grote vraag is of het machts-evenwicht in de wereld dit kan hebben. Is het Westen echt nog wel de enig overgebleven macht? Schatten we niet verkeerd in dat de Russen zich erbij neerleggen? Het is het klassieke morele dilemma: bestaat een gerechtvaardigde oorlog? Als de Twee-

de Wereldoorlog gerechtvaardigd was tegen het Grote Kwaad, is deze dat ook. Missogingen als die van Milosevic kun je in een wereld die grenzeloos is geworden niet accepteren. Wat hij doet zit niet ver af van wat Hitler deed. Die man is een psychopaat.

Ik vind dat je nu niet meer terugkunt. Maar over wat je eventueel nog méér kunt doen heb ik nog niet zo goed nagedacht. Laten we hopen dat de acties effectief zijn. Over de inzet van grondtroepen moeten we maar heel lang nadenken – en het daarbij laten..

Toch: als de NAVO besluit het wel te doen, kan Nederland niet afhaken. Samen uit, samen thuis. Dat er Nederlandse militairen kunnen sneuvelen, is dan de consequentie.

Wat ik wel heel opvallend vind, is hoe voorzichtig de NAVO omgaat met mensenlevens. En dan bedoel ik niet alleen die van de NAVO zelf. Men wil geen doden; er is bij de NAVO een groot respect voor leven. Er is ook niets triomfalistisch. Iedereen is heel bezorgd. Ik vind dat een grote vooruitgang."

Jaap van Duijn,
topman Robeco

Het raakt me via de journaals op de televisie. Een drama. Het is anders dan 'gewone' oorlogen, het is toch veel dichterbij. Net als destijds Bosnië. We zijn in de 21ste eeuw niet veel opgeschoten. Het is toch tamelijk middeleeuws, er wordt weer voor generaties haat gezaaid.

kan ik niet zeggen dat ik er persoonlijk bij betrokken ben. En als ik heel eerlijk ben is dat in de afgelopen weken ook niet veranderd. Ik vraag me wel af hoe het verder moet. Het is heel makkelijk om te roepen dat je grondtroepen moet sturen als het je niet persoonlijk raakt.

Ondanks alles is het Westen niet bereid om, zoals destijds in Korea, mensenlevens op te offeren. Men probeert het via een luchtoorlog te klaren. Ik heb daar geen moreel oordeel over. Het is gewoon een feit van het laatste deel van de twintigste eeuw. De wereld is compleet veranderd. We zijn rijk, we willen wel geld sturen, maar geen mensen. Ik ook niet."

Theo Kars,
schrijver

‘Op het moment dat de NAVO in Rambouillet haar dictaat oplegde, voelde ik de ellende al aankomen. Mij ontgaat het nut van het gooien van die bommen. Het is een lugubere en zeer troebele aangelegenheid. Waarom Servië en Kosovo bombarderen als je wilt voorkomen dat een bevolkingsgroep min of meer wordt uitgeroeid? Me dunkt dat het grote leed dankzij die bommen, juist onder die mensen vele malen groter is geworden dan het was. De pacifisten zijn zichzelf ontrouw gebleken als ze nu roepen dat het niet anders kan. Hoezo niet? Het is een beetje een trend, hè, de laatste jaren:

hightech-bommen, raketten en granaten. We sturen ze naar zo'n land dat niet wil luisteren, bombarderen het op de vitale plaatsen zo lang als nodig is, tot ze na alle ellende op de knieën gedwongen zijn. Waarom holt Nederland net als Groot-Brittannië zo slaafs achter de Verenigde Staten aan? Wat ze trouwens altijd doen. Al die smoesjes om het eigen beleid te rechtvaardigen. Ik hoor het de Amerikanen nog zeggen in de Golfoorlog: we moeten Saddam verdrijven zodat in Koeweit het legitieme bewind weer aan de macht kan komen. Een dictatoriaal, feodaal bewind, nota bene.

De argumenten van nu, de bijpassende smoesjes, het propagandistische karakter, de absurditeit van dit alles. Ik denk dat er allerlei duistere belangen een rol spelen waardoor deze oorlog nu volop woedt. Dat is mijn cynische overtuiging. Dat men nu zo driftig hulpgoederen en eten aan het inzamelen is, is op zichzelf te prijzen. Leed appelleert aan het menselijk instinct om te helpen. Lovenswaardig, maar eigenlijk slaat het nergens op; men zou er beter aan doen te ijveren voor vrede."

Mr G.B.J. Hiltermann,
politiek commentator

‘Ik slaap prima, want ik neem voor ik na bed ga altijd een paar glaasjes whisky. Maar figuurlijk lig ik er wel wakker van. Natuurlijk. Dit is onderdeel van een terugval van de beschaafde mensheid in de barbarij. Ik beleef het niet anders dan wat bijvoorbeeld in Rwanda gebeurde. Het grote verschil is wel dat dat een uitbarsting was van primitieve gevoelens van haat en tegenstellingen. En de Golfoorlog was een welgeorganiseerde expeditie, meer niet. Dit is te vergelijken met de Holocaust. Die heb ik heel sterk beleefd, ik had veel joodse vrienden. Ik kón toen niet geloven dat zoiets kon gebeuren. Toen

het achter de rug was, dacht ik: de Europese oorlogen zijn voorbij. En nu dit.

Ik begrijp best dat ethici, idealisten en kunstenaars zich gevoelsmatig verzetten. Al zit er ook aanstellerij bij, hoor. Zo'n Freek de Jonge, ik betwijfel of dat allemaal echt is.

Ik zie het als een Europees conflict, ook al is het op de rand van Europa. Het zijn mensen uit ónze regio. De Serven zijn weliswaar orthodox-christelijk, maar het zijn toch christenen. Het is een zaak die ons aangaat. Het ligt aan de Middellandse Zee, de zee van onze beschaving, onze wereld.

Als het met bombarderen niet lukt de doelen te bereiken, moeten er grondtroepen heen. Ook Nederlandse. En dus kunnen er Nederlanders sneuvelen, ja. Als je dat niet had gewild, had je het van tevoren moeten bedenken. We zijn lid van de NAVO, en we hebben de verandering van de NAVO tot een wereldpolitiemacht stilzwijgend over ons laten komen. Dan zit je er in."

Bram Moszkowicz,
advocaat

‘Het leeft bij mij wel degelijk, mede omdat het hevige associaties oproept met wat er in de Tweede Wereldoorlog is gebeurd. Op het moment dat mensen worden verdreven om wie ze zijn, gaat er bij mij altijd

kan ik niet zeggen dat ik er persoonlijk bij betrokken ben. En als ik heel eerlijk ben is dat in de afgelopen weken ook niet veranderd. Ik vraag me wel af hoe het verder moet. Het is heel makkelijk om te roepen dat je grondtroepen moet sturen als het je niet persoonlijk raakt.

Ondanks alles is het Westen niet bereid om, zoals destijds in Korea, mensenlevens op te offeren. Men probeert het via een luchtoorlog te klaren. Ik heb daar geen moreel oordeel over. Het is gewoon een feit van het laatste deel van de twintigste eeuw. De wereld is compleet veranderd. We zijn rijk, we willen wel geld sturen, maar geen mensen. Ik ook niet."

INFO SWIT

Theo Kars,
schrijver

Op het moment dat de NAVO in Rambouillet haar dictaat oplegde, voelde ik de ellende al aankomen. Mij ontgaat het nut van het gooien van die bommen. Het is een lugubere en zeer troebele aangelegenheid. Waarom Servië en Kosovo bombarderen als je wilt voorkomen dat een bevolkingsgroep min of meer wordt uitgeroeid? Me dunkt dat het grote leed dankzij die bommen, juist onder die mensen vele malen groter is geworden dan het was. De pacifisten zijn zichzelf ontrouw gebleken als ze nu roepen dat het niet anders kan. Hoezo niet? Het is een beetje een trend, hè, de laatste jaren:

hightech-bommen, raketten en granaten. We sturen ze naar zo'n land dat niet wil luisteren, bombarderen het op de vitale plaatsen zo lang als nodig is, tot ze na alle ellende op de knieën gedwongen zijn. Waarom holt Nederland net als Groot-Brittannië zo slaafs achter de Verenigde Staten aan? Wat ze trouwens altijd doen. Al die smoesjes om het eigen beleid te rechtvaardigen. Ik hoor het de Amerikanen nog zeggen in de Golfoorlog: we moeten Saddam verdrijven zodat in Koeweit het legitieme bewind weer aan de macht kan komen. Een dictatoriaal, feodaal bewind, nota bene.

De argumenten van nu, de bijpassende smoesjes, het propagandistische karakter, de absurditeit van dit alles. Ik denk dat er allerlei duistere belangen een rol spelen waardoor deze oorlog nu volop woedt. Dat is mijn cynische overtuiging. Dat men nu zo driftig hulpgoederen en eten aan het inzamelen is, is op zichzelf te prijzen. Leed appelleert aan het menselijk instinct om te helpen. Lovenswaardig, maar eigenlijk slaat het nergens op; men zou er beter aan doen te ijveren voor vrede."

Mr G.B.J. Hiltermann,
politiek commentator

Ik slaap prima, want ik neem voor ik na bed ga altijd een paar glaasjes whisky. Maar figuurlijk lig ik er wel wakker van. Natuurlijk. Dit is onderdeel van een terugval van de beschaafde mensheid in de barbarij. Ik beleef het niet anders dan wat bijvoorbeeld in Rwanda gebeurde. Het grote verschil is wel dat dat een uitbarsting was van primitieve gevoelens van haat en tegenstellingen. En de Golfoorlog was een welgeorganiseerde expeditie, meer niet. Dit is te vergelijken met de Holocaust. Die heb ik heel sterk beleefd, ik had veel joodse vrienden. Ik kón toen niet geloven dat zo iets kon gebeuren. Toen

BOB BRUNICKOFF

het achter de rug was, dacht ik: de Europese oorlogen zijn voorbij. En nu dit.

Ik begrijp best dat ethici, idealisten en kunstenaars zich gevoelsmatig verzetten. Al zit er ook aanstellerij bij, hoor. Zo'n Freek de Jonge, ik betwijfel of dat allemaal echt is.

Ik zie het als een Europees conflict, ook al is het op de rand van Europa. Het zijn mensen uit ónze regio. De Serven zijn weliswaar orthodox-christelijk, maar het zijn toch christenen. Het is een zaak die ons aangaat. Het ligt aan de Middellandse Zee, de zee van onze beschaving, onze wereld.

Als het met bombarderen niet lukt de doelen te bereiken, moeten er grondtroepen heen. Ook Nederlandse. En dus kunnen er Nederlanders sneuvelen, ja. Als je dat niet had gewild, had je het van tevoren moeten bedenken. We zijn lid van de NAVO, en we hebben de verandering van de NAVO tot een wereldpolitiemacht stilzwijgend over ons laten komen. Dan zit je er in."

Bram Moszkowicz,
advocaat

Het leeft bij mij wel degelijk, mede omdat het hevige associaties oproept met wat er in de Tweede Wereldoorlog is gebeurd. Op het moment dat mensen worden verdreven om wie ze zijn, gaat er bij mij altijd

BOE BROSCHOFF

Danny Blind, voetballer

Ik ben al een paar weken geblesseerd, dus zit ik iedere morgen in het krachthok met wat andere jongens. Daar wordt dan echt over de oorlog in Kosovo gepraat. En geloof me, als voetballers het erover hebben is het een ernstige zaak. Het heeft natuurlijk op mijn leven geen directe invloed, niet op de dagelijkse dingen, de regelmaat van je eigen bestaan. Dat gaat gewoon door. Het houdt me bezig, maar het is tegelijkertijd ook weer zo ver weg. Wel is het zo dat ik op Teletekst de laatste weken eerst het laatste nieuws over Kosovo opzoek, en dan pas dat op sportgebied. Het is bij mij een mengeling van woede en onbegrip. Ik probeer te begrijpen waarom er in de wereld mensen zijn die zulke gruwelijke dingen doen en waarom geweld noodzakelijk lijkt om er een einde aan te maken. Ik heb er geen invloed op. De mensen die mij vertegenwoordigen doen het, de politici, de militairen. Ik kan zo nu en dan hooguit mijn ongenoegen uitspreken, meer niet. Een heel machteloos gevoel, omdat je als redelijk weldenkend mens niet weet wat je er nu echt mee moet of kan. Het enige dat ik weet is dat de gruwelen nog steeds doorgaan, maar ik er persoonlijk geen bal aan kan doen. Ik hoop dat het allemaal snel voorbij is, maar vrees dat het nog heel lang kan duren. Als het nodig is grondtroepen te sturen om er een einde aan te

een rood lampje branden. Of de bommen noodzakelijk zijn, is voor mij ook een vraag. Na lang nadenken vonden ze dit waarschijnlijk de enige manier om deze meneer tot de orde te roepen. Ondanks mijn twijfel troost ik me met de gedachte dat ze bij de NAVO heus wel weten wat ze doen. Het moest er gewoon een keer van komen. Ik vind de noodzaak ook groter dan in bijvoorbeeld de Golfoorlog. Een paar olievelen in lichterlaaie zetten is niet bepaald netjes, maar het is natuurlijk niet te vergelijken met het deporteren en vermoorden van mensen. De noodzaak is nu groter. Hoe hoog de prijs in financiële zin zal zijn, interesseert me niet. Als premier Kok zegt dat we de rekening met z'n allen moeten betalen, vind ik dat prima. Hopelijk komt het niet zover dat er ook grondtroepen ingezet moeten gaan worden. Het lijkt me, ook na een paar weken bombarderen, nog steeds niet een optie. Ik hoop dat dat voorkomen kan worden, omdat ik vrees dat dat nog veel meer slachtoffers zal gaan opleveren. U vraagt het me niet, dus zeg ik zelf maar dat mij opgevallen is dat toen er hier een tijdje terug de watersnoodramp was, er de volgende dag direct allerlei hulpacties op gang kwamen. Voor Kosovo duurde het een paar weken voordat er sprake was van zulke acties. Het duurde toch lang voordat Nederland wakker was."

maken, ben ik ervoor. Bang voor een verdere escalatie ben ik wel, maar er is a gezegd, dan moet er ook b gezegd worden. Nu stoppen is geen optie."

RONALD HOEVEN

Anne-Wil Blankers, actrice

Zo heel langzamerhand begin ik me toch te schamen. Ik laat me de hele tijd vertellen dat het moet, dat bombarderen, dat het niet anders kan. Maar ik vond het vanaf het begin vreselijk. Er sneuvelen mensen, door oorlog. Een verschrikkelijke gedachte. Want hoe precies die bombardementen ook mogen zijn, ze treffen naast gebouwen ook mensen. Van welke partij dan ook. Aan de andere kant zijn er de deportaties, de moordpartijen in Kosovo, dat kan niet doorgaan. Het verwacht me, ik weet niet wie van de partijen de waarheid spreekt of me juist voor de gek houdt. Ik denk er in ieder geval ontzettend veel aan, meer dan aan andere oorlogen die de afgelopen jaren her en der gespeeld hebben. Dan was het toch: verschrikkelijk allemaal, maar het zal wel duren. Deze oorlog is dichterbij. Ik ken het gebied daar, ben er een paar keer op vakantie geweest met de caravan. Er zijn ook momenten van herkenning: daar hebben we toen nog melk en brood gekocht. En nu gebeuren er op diezelfde plek de meest verschrikkelijke dingen. Het bezaart mijn gemoed, net als bij velen in mijn omgeving. Zaterdagavond zijn we met een groepje vrienden uit eten geweest, maar we hadden allemaal zoiets van: laten we het niet al te decadent en lollig maken als er even verderop zoiets gaande is."

ANP FOTO

van holst en steijnen

From: Despotovic Ruza <despot@wishmail.net>
To: Nico /Neeltje Steijnen <n.h.van.holst@freeler.nl>; Globalreflexion
 <office@globalreflexion.org>
Cc: Branko Lisac <stichtingobj@hetnet.nl>
Sent: vrijdag 26 mei 2000 16:43
Subject: Who Were the Criminals from Ahmici Protected by Tudjman's Regime? (<http://www>.

Issue 236 -- 25.05.2000

Jasna Babic uncovers the criminals
protected by Tudjman's regime

Nacional Uncovers: Who Were the Criminals from Ahmici Protected by Tudjman's Regime?

The criminals from Ahmici, Ante Sliskovic, Pasko Ljubicic, Miroslav Bralo Cicko and Vlado Cosic, are living in the Zadar area under assumed identities. The Croatian government made a decision two months ago to arrest them, but due to the confusion in the government and the conflict surrounding the secret services, the police did not act

Ante Sliskovic, Pasko Ljubicic, Miroslav Bralo Cicko and Vlado Cosic, four men suspected of committing the crimes at Ahmici, are currently living in the Zadar area under false identities. And furthermore, several ministers in Racan's government, as well as individuals from UNS (Office for National Security), HIS (Croatian Intelligence Service) and SZUP (intelligence branch of the police ministry) have known of this fact for over two months.

Two months ago, documents were found in the HIS archive proving that Markica Rebic, former Presidential advisor for internal policy, and Zarko Pesa, former deputy director of HIS, were responsible for hiding these four HVO members who in April of 1993 massacred over one hundred civilians, including women and children in the Muslim village of Ahmici near Vitez. According to the HIS documents, Rebic and Pesa personally signed the order to issue the men phony passports and identity cards. This is how Sliskovic became Ivan Tomas, while Cosic's name was changed to Ivan Brdanin. They were given accommodation in houses and apartments throughout the Zadar area, as refugees from Central Bosnia.

Moreover, within the HIS archives, many reports from SIS agent Stipan Udiljak were found concerning the same topic. The reports, dating back to December of last year, describe Sliskovic's celebration upon moving into his new house. One of the honored guests in a pub in Samobor was Udiljak himself, another was his colleague, also a SIS agent, Marin Ivanovic. Both the house and the party were paid for from the Croatian national budget, which again this time travelled from Zagreb to Mostar, and back to Zagreb again.

Nacional was not able to discover the assumed names under which the remaining two men - Ljubicic and Bralo - are living.

But what is known to Nacional is that it is not difficult to assume that in the last two months an entire reconstruction has been made from the material evidence concerning the key roles of the HDZ intelligence bosses in covering up Croatian war crimes in Bosnia Herzegovina. This operation has been under way for some time. Participating in this task are Ozren Zunec, head of HIS in resignation, Tomislav Karamarko, head of UNS, and Stjepan Turek, head of SZUP. This task was initiated more than two months ago by a decision on the part of Racan's immediate cabinet to arrest the four former "warriors" who should be tried in Croatia. With this Croatia would be demonstrating their complete break away from the HDZ regime, and would show its maturity and legality as well as aiding Tihomir Blaskic before the appeals council of the ICTY.

HDZ's District Attorney

Let us recall that due to the protection of the actual executors from Ahmici and Kiseljak, and due to the covered up material evidence and documents, the defense team for Tihomir Blaskic did not succeed in proving that which the entire Croatian public knows: that Blaskic had no connection to the crimes in Kiseljak and that the plans for ethnic cleansing of the Lasvanska village were developed in the secret political headquarters of HDZ.

Finally, the arrest of the four "jokers" would serve as an introduction to the cleaning up of the HDZ espionage legacy under the leadership of Markica Rebic.

However, the realization of those far-reaching plans have unexpectedly run off out of sight. The first signs of trouble appeared with the illness of Justice Minister Stjepan Ivanisevic, who was responsible for placing the case in the appropriate legal framework. Ivanisevic spent more than a month recovering from a difficult surgical procedure, and Racan's government, together with the heads of the intelligence agencies, were not certain that the justice institutions would have done the job in his absence. Having learned from the conduct of HDZ district attorney, Berislav Zivkovic, in the first hundred days of the government, they feared that the men, if arrested, dangerous for HDZ, would be released by Zivkovic's men, regardless of the validity and the amount of evidence collected against them.

The action, then, was thwarted in the conflict between Tomislav Karamarko and Ozren Zuncic surrounding the authority over the intelligence community. In the gaps between the still valid old constitution and the announced constitutional changes, a confusion has arisen over who should be the one to formalize the government's decision to arrest the four protégés of Rebic and Udiljak: Premier Racan or President Mesic. Racan's order to Zuncic would be against existing laws, and Mesic has virtually rejected his standing authority over HIS.

And such the four Croats from Ahmici have been under "police control" for the last two months, as Nacional learned from an unofficial police source. However, MUP was unable to undertake any further actions.

In short, with such a great number of actors and the two month stretching out of the situation, it is completely logical that sequences of the story would reach newspaper offices. In April of this year, a story was published in Globus which released the information that the HDZ regime had protected these four men with false identities. Of course, in the same text they incorrectly stated that they had fled to South Africa fearing arrest and prosecution.

Last week, on May 19, a story appeared on the pages of Jutarnji List with another key fact: that the leaders of the former government known as the executors from Ahmici had not fled the country, but were living peacefully under assumed names here in Croatia. Besides this fact, none of the other information in the story was true.

Nobilo's Request

It is not correct, as it was written in the May 19 edition of Jutarnji List, that transcripts had been found in the Presidential archives proving that Tadjman himself had ordered the new identities for the four criminals. It is also not correct that Tadjman's personal journals on that topic were found. Most importantly, it is not true that any transcript on that theme was submitted to Internal Affairs Minister, Sime Lucin; to President of the Parliamentary board for National Security, Durda Adlesic; or to Blaskic's attorney, Anto Nobilo.

According to Nacional's knowledge, the events of the last ten days unfolded in the following way: Anto Nobilo submitted an official request to the Office of the President for three intelligence reports which were sent through HIS to Franjo Tadjman in 1994. As Nobilo stated the registry numbers on the files he was seeking, Mesic's staff were able to satisfy his request very easily. Two documents were signed by Miroslav Tadjman, a third by Durda Susak, who was at that time head of the HIS personnel-financial sector. However, this was not a list of people who had collected information from various sources concerning the crimes in Ahmici, but rather a list of senders who had forwarded the head of state the reports of anonymous SIS agents from Herceg Bosna.

Nacional's journalists had the occasion to read all three reports. One primarily illustrates Darko Kraljevic, commander of the "Joker" special unit of HVO which was operating outside of Blaskic's control. Presented as a good soldier in the beginnings of the war, according to the claims of the anonymous informant, Kraljevic was later transformed into a drug addict, vagabond and robber: he stole 200,000 DEM which was intended for military salaries. He threatened Blaskic with murder several times, fantasizing that he would one day take over the command post for the Lasvanska Valley. Before he was killed in a traffic accident, he was pulled into the staff of General Ante Rose, where he presented him as his deputy.

The second report is a short diagnosis of the military situation in the Vitez area and is not particularly interesting. However, the third report contains information impertinent for the defense of Tihomir Blaskic before the ICTY. It states that the HVO specialized units and military police in the Lasvanska Valley were realizing orders of the local politicians Ignac Kostoman and Dario Kordic. It gives a concrete example of where

Kostroman orders that the Muslim village Kruscic be torched...

The document found were not sent only to Nobilo, but also to ten other addressees. Among them - Chief ICTY Prosecutor Carla Del Ponte. Considering the large number of addressees, it is logical that their contents would leak to the newspapers. However, it is not logical that Jutarnji List could claim that it is from these documents that they learned that the four men from Ahmici are hiding in Croatia under assumed identities. This is simply not possible. Not one of the ten addressees received any transcripts of Tudjman's conversations, and the documents which came from Mesic's office state nothing about the current status of the four former members of HVO.

Intelligence Echelon

Is this a situation of a verbal pseudo-intelligence source for Jutarnji List that has heard something concerning the two month preparations for the men's arrest, and then incorrectly tied it to the most recent discoveries in the Presidential office? Or is this an aimed signal for alarm for the four HVO men who are supposed to be arrested very shortly?

Whatever the answer may be, it is not even the fault of the manipulated Jutarnji List if the four men likely fled the country after reading the May 19th paper. The offices of the Zagreb based daily paper informed the police ministry in advance that they would be publishing the story about the secret residency of the four suspected criminals; thus the police had sufficient time to finalize the action that had much earlier been planned. However, the police ministry accepted the newspaper warnings cold-bloodedly and completely uninterested. "You do your job and we'll do ours", was allegedly the unofficial comment from the police ministry.

If Sliskovic, Ljubicic, Cosic and Bralo have disappeared without a trace in the last few days, then the blame lies primarily with the official state institutions, from HIS to MUP, who were unable to agree after two months and to coordinate and overcome their trivial political personnel issues. For the consequences of this case, on the contrary, are not trivial: the new Croatian government have not done the job they were elected to do and for which they are paid.

In addition, if the Ahmici executors fled after the text published in Jutarnji List, their political and intelligence echelons are within reach: Rebic, Pesa, Udiljak and Ivanovic. Rebic is a retired general of the Croatian Army, Pesa was only recently removed from his post as head of the military counter-intelligence agency, while Udiljak and Ivanovic are still active members of SIS, under the authority of Jozo Rados, HSLD Defense Minister. Even Ignac Kostroman is under Rados's authority, as a high-ranking military officer, and today employed in the Political Sector in the Knin region. Not even Ivan Brzovic is out of reach, the former head of SZUP, who is today Turek's advisor, and who publicly admitted to personally issuing the order to grant phony passports and identity cards. According to the same statement given to journalists, the four criminals were also granted the status - what sarcasm - of so-called protected witnesses. Brzovic, however, was not able to explain for what reason, by which court order and by which court process this was approved. As though issuing phony passports for phony "protected witnesses" isn't a serious criminal act in and of itself.

In any case, the latent scandal with the Ahmici foursome is to date the most direct evidence that in various ways, the HDZ institutions granted amnesty, or even rewarded war criminals of Croatian nationality from the neighbouring country. But even further: those actual criminals enjoyed the political and financial support of the Republic of Croatia, while all of the sins of Tudjman's "national policies", both planned and spontaneous, were heaved onto the shoulders of Tihomir Blaskic.

Clumsy Coalition

The strategy for the defense of the former HVO commander in the Lasvanska Valley developed in the same way that HDZ policies towards Bosnia Herzegovina were carried out. The parallel, underground line of command did not function only with respect to the ethnic cleansing of Muslims from the western parts of the neighbouring nation, but also in weaving Blaskic's fate.

It is not coincidence that it was in fact Markica Rebic, Zarko Pesa, Stipan Udiljak and Ivan Brzovic who were most actively involved in covering up the real culprits. Tudjman believed that Rebic was a more humble executor of his "national policies" than his own son was, and was an irreplaceable lever in the realization of his fixed ideas of joining Herzegovina to Croatia, and in the frontal war with the Hague Tribunal. Occupied with the horses and pubs at the racetracks, Zarko Pesa cared little about which position he was in, and what he signed. Udiljak, Ivanovic and Brzovic, for the sake of their careers, carried out many orders by their bosses, more serious than protecting war criminals.

The Ahmici foursome, still on the loose, have also become evidence against the ruling coalition who inherited the HDZ legacy. The two month operation, which has ended as only a newspaper story, is a blaring demonstration of disorientation and clumsiness on the part of the coalition who is today running the nation.

In April 1993, when the "warriors" of HVO massacred 116 civilians, women and

children in the Muslim village of Ahmici, Pasko Ljubicic was the commander of the military-police unit responsible for carrying out that act of "ethnic cleansing". According to later testimonies by Blaskic, Ljubicic received the command to reopen the road near Vitez and to break the forces of the Muslim Territorial defense and Army BiH on the hill above Ahmici. However, this command was carried out in its own way, in a direct telephone communication with Dario Kordic who was at that time in Busovac.

Caught Sleeping

Set up in his headquarters, in the basement of the Hotel Vitez, Blaskic only later learned that Ljubicic's unit, together with the special forced unit "Joker", went from house to house, killing civilians who were caught sleeping. The first investigation into the Ahmici massacre was conducted by Ante Sliskovic, the head of the local SIS branch who was placed in that post due to his personal relationship with Dario Kordic, then the vice-president of the Herzegovinian HDZ and second-in-command for the HVO General Staff. Kordic and Sliskovic became cousins when the two men married two girls who were sisters.

Obvious Lie

According to Sliskovic's report, the massacre in Ahmici were not conducted by Croats, rather by Serbs masked in HOS uniforms and who were under the patronage of British Intelligence when they snuck into the village and murdered the Muslims to frame the innocent HVO. Such an obvious lie did not satisfy even the naïve Blaskic, who shortly after ordered a new investigation. Considering that this time the investigators came from Mostar, the results were significantly different: the crimes were attributed to Croatian units, but the main culprits were named to be Miroslav Bralo Cicko and Darko Kraljevic, commander of the "Joker" unit, who had recruited local criminals from the jail Kaonik.

All of the later reports, which were more exact and precise were intended only for the Zagreb offices of SIS and HIS, and for Franjo Tudjman. Although he knew of their existence, Blaskic never saw the reports. Only in recent days, when Mesic handed over the documents which were stored in the presidential archives to Blaskic's lawyer, was Blaskic able to see that within them are references to Kordic and Kostroman.

That which Blaskic did not know however, was well known to Tudjman and his closest colleagues. All of those who issued the orders, as well as the actual executors from Ahmici were promoted to higher positions, with Tudjman's blessing, after the Dayton Accord. Pasko Ljubicic was promoted to deputy police chief for the Herzegovina-Neretva canton. Miroslav Bralo Cicko was secured a position in Ston under the command of General Milivoj Petkovic. Ante Sliskovic was handed confidential intelligence assignments within the framework of Blaskic's Hague trial: he was appointed as coordinator for the defense witnesses.

Rebic's Controllers

Ljubicic was replaced literally overnight when the newspapers published Blaskic's closing remarks in which he very shyly mentions the actors from Ahmici. In the same way, Sliskovic disappeared from the team controlling the Blaskic case. Bralo has also vanished without a trace, only his name remains on the payroll in the Ston region. All those who have been carefully following the Hague proceedings know very clearly that the HDZ regime moved them to safety, as a testimony to the habits of "Croatian national policies". Having learned from the case of Ivica Rajic, a criminal from Stupni Dol, it has been confirmed that the HDZ government gave them false identities and threw them amongst the masses of Bosnian refugees living along the Croatian coast.

Only with the change in government, and with the opening of the HIS and SIS archives was it shown that these guesses proved to be accurate. The HDZ regime created, and then covered up Croatian crimes from the two wars, as the final foundation for their own survival. If that fact is not known to the former opposition, which is now the current ruling government coalition who have been arresting these men for the last two months, then it would have been better had they never taken power. For Markica Rebic, their protector and political mentor, is still working full steam ahead. As is well known to everyone, he is within reach, but still lives free. □

Homepage

C.C.B.

van holst en steijnen

From: Despotovic Ruza <despot@wishmail.net>
To: Linx-internationaal <centrum@linx-internationaal.nl>; Nico /Neeltje Steijnen
 <n.h.van.holst@freeler.nl>
Sent: dinsdag 23 mei 2000 13:34
Subject: Fw: Three UPDATES to the TiM GW Bulletin 2000/5-6, May 22, 2000)

-----Oorspronkelijk bericht-----

Van: TiM Publisher <publisher@truthinmedia.org>
Aan: TiM Readers <bulletins@truthinmedia.org>
Datum: dinsdag 23 mei 2000 8:55
Onderwerp: Three UPDATES to the TiM GW Bulletin 2000/5-6, May 22, 2000)

FROM PHOENIX, ARIZONA

As you know, we normally only send the first edition of a TiM Bulletins by e-mail. But due to the importance of some new stories that we have added to the subject Bulletin during the day, we are also enclosing them below. To read them, just click on the animated (green) **THE NEWS** button to go to our latest report. Of course, you can also click on the **Read TiM Bulletins** button to go to selections of our reports by your geographic area of interest. Or click on any other button in the left frame for other topics of interest.

Just keep in mind that our stories are CONSTANTLY updated, and that the e-mail text enclosed below is often merely the first edition of a story. So we recommend that you keep checking the TiM Web site daily, so that you would not miss out on some important news or commentary updates. And now, here are the headlines of our latest Bulletin...

 Truth in Media's GLOBAL WATCH Bulletin 2000/5-6 22-May-2000

Topic: BALKAN AFFAIRS

Phoenix	1. The Other Side of the Coin
Prague	2. Sex Slaves for NATO/KFOR Troops
London	3. British Troops to Sue over "Balkans War Syndrome"
Berlin	4. German Defense Minister: British Army Full of Convicts
Belgrade	5. U.S. Army Colonel Volunteers for Yugoslav Army Service - One Year Too Late?
Belgrade	6. NATO's Premeditated Killings (updated May 22, 2000)
Moscow	7. No Russian Invitation for Serb Opposition Leaders? (updated May 22, 2000)
Ottawa	8. Canadian Commanders Admit Their Pilots Killed Civilians (updated May 22, 2000)

To read the above report, just click (or double-click, depending on your computer) on the following Web address, and you'll be able to see it in full color, along with accompanying images:

TiM GW Bulletin 2000/5-6: <http://www.truthinmedia.org/Bulletins2000/tim2000-5-6.html>

You can also check out Djurdjevic's weekly columns on New World Order at "beograd.com" in English - http://news.beograd.com/english/articles_and_opinion/djurdjevic/index.html , or in Serbian - http://news.beograd.com/srpski/clanci_i_misljenja/djurdjevic/index.html .

HOW TO MAKE TiM YOUR HOME PAGE? Easy.

If you're using the Netscape browser, go to Edit-Preferences and click on the Home Page button. Then type in: <http://www.truthinmedia.org> in the Location space. And that's it!

If you're using the MS Explorer browser, go to Tools-Internet Options, and then type in <http://www.truthinmedia.org> in the Address space. And that's it!

NOTE: To cancel the e-mail editions of our reports, just reply REMOVE or UNSUBSCRIBE, followed by your e-mail address.

 [ONLY THE NEW STORY UPDATES FOLLOW]

6. NATO's Premeditated Killings (updated May 22, 2000)

BELGRADE, May 22 - Serbian daily newspaper, Novosti, published in today's edition an exhaustive report about the TiM editor's comments made on the anniversary of NATO's attack on Serbia (see "In Memoriam"-English) or "In Memoriam" - Serbian). To read the Serbian only (!) version of today's Novosti article, click here or on the above headline of this story.

7. No Russian Invitation for Serb Opposition Leaders? (updated May 22, 2000)

MOSCOW, May 22 - Ever since the Milosevic regime cracked down on what some observers call the "NATO media in Serbia," the would-be western vassals among the Serb opposition (e.g., Zoran Djindjic and Vuk Draskovic) have been talking about an invitation that they had supposedly received from Moscow to meet either with the Russian president Vladimir Putin, or with his new prime minister.

The gullible (or complicitous?) western media (e.g., the New York Times, May 20) lapped up and played up such stories to the hilt, trying to add extra importance to these Serb western vassals.

As it turns out, Djindjic, Draskovic and their western bosses must have been either dreaming about an invitation from Moscow, or must have gotten it from some bored Russian security guard doing a graveyard shift at the Ministry of Irrelevance. For no one in the official (daytime) Moscow knows anything about it.

This evening, for example, one of the two official Russian government news agencies, the RIA Novosti (www.rian.ru), reported that Moscow was "puzzled," since "nobody here knows anything about any invitation," nor about whom the Serb "opposition had contacted."

TiM Ed.: The implication that the new Russian heads of state would dignify these two pro-western Serb quislings even with a visa, let alone a personal audience, was a stretch even on first blush. Now, the only people who ought to be blushing in embarrassment are Djindjic and Draskovic. Alas, don't figure on that. Not anymore than one should count on their idol, Bill Clinton, to blush and be remorseful for his lying or other transgressions.

Meanwhile, here's that short piece in which a Serb writer puts things straight as to what sort of the Serb media was shut down last week and why:

NATO Media in Serbia Closed

by Andrej Tisma, writing from Serbia (5-18-00) for Emperors-clothes (www.tene.net)

"I don't understand how can anybody have an illusion that media paid by NATO (U. S. A. State Department) can be "independent" and "free". Those media are just instruments in the proven NATO hegemonic, interventionism and fabrication of conflicts. One of the first things NATO did for "democratization" of media in Yugoslavia was the bombing of state TV and radio stations and transmitters, while the Western media were all visible in "totalitarian" Yugoslavia.

The Yugoslav "independent" and "free" media are openly sponsored by NATO and just transmitted the NATO propaganda before and during the bombing of Yugoslavia. They broadcasted uncritically the Jamie Shea type of lies, disinformation and propaganda, the same lies we could see in CNN, BBC, Sky News, Free Europe etc. They shamelessly broadcast NATO threats before the bombing aiming to induce panic in our people and Army. Also during the bombing they gave false numbers of casualties and effects of bombing.

Do you still remember the "free", "independent" and "truthful" information about 100,000 killed Albanian civilians, about "Racak massacre", about 200 destroyed Serb tanks, etc.? By repeating this stuff, the "free" Yugoslav media took part in the NATO aggression. But they were still left in existence by the Yugoslav "authoritarian" regime till now.

Now when those media started to call on Yugoslav people for an "uprising", "armed resistance", killing of democratically elected state leaders and violent change of political system, they had to be shut down. Everything is clear if we know that Studio B was led by the Serbian Renewal Movement and its leader Vuk Draskovic, who after the criminal and disastrous bombing of Yugoslavia kissed the bloody hands of Madeleine Albright. NATO couldn't conquer Serbia militarily, and it wants now to destroy it from inside,

through such instrumental mercenaries. It is obvious that the call for uprising by Draskovic and Studio B is the continuation of NATO aggression on Serbia and its system, and that Studio B and other likely "free" media were just NATO's instruments to provoke inner conflicts and civil war in Serbia.

That is why they had to be shut down. They were shut down according to Yugoslav Constitution, where nobody has right to call publicly for violence and civil war, and no media can transmit such a call uncritically and repeatedly from day to day, as Studio B did."

8. Canadian Commanders Admit Their Pilots Killed Civilians (updated May 22, 2000)

OTTAWA, May 22 - A TiM reader from Canada has sent us a clip from today's story in the Canadian national daily newspaper, Globe and Mail. Unlike the earlier reports that were boastful of the supposed Canadian pilots' "heroism" during NATO's 79-day bombing campaign against Serbia, this report offers a somber assessment by some senior Canadian military commanders who have now admitted that "their pilots probably killed innocent civilians during the Kosovo air war."

Here's an excerpt from this story:

"Despite (precautionary) those measures, the commanders say, the odds are that Canadian bombs caused unintended damage, injury and death.

In evidence presented recently to a parliamentary committee, the government acknowledged that 28 per cent of the laser-guided "smart" bombs dropped by Canadian pilots missed their targets. That means about 100 of the 361 laser-guided bombs exploded somewhere other than on a military target.

"I do believe we caused collateral damage. I'm certain that we did," air force Colonel Dwight Davies, the Canadian task force commander for most of the Kosovo campaign, said.

"Some civilian structures were knocked down that we didn't intend to. There is a distinct possibility that some civilians were killed that we never intended to," Col. Davies, now wing commander at the fighter base at Bagotville, Que., said in a recent interview. "But to my knowledge, I can't tell you when or which mission that it might have occurred on."

Rear Admiral Bruce MacLean, the director of security policy for the Canadian Forces, told the parliamentary committee that "conflict is and always will be very dirty and very ugly and there will always be accidents and there will always be miscues, but that's the nature of the business."

The North Atlantic Treaty Organization has never identified Canadian pilots with any of the high-profile mistakes, such as the bombing of a passenger train south of Belgrade three weeks into the war."

TiM Ed.: But we did. The two pilots (McIntosh and Stewart), who killed at least 14 civilians on that train, were from the Cold Lake Squadron in Alberta, according to our sources, who provided that information to TiM on condition of anonymity. The two Canadian pilots were sent home shortly after the Grdelica bombing... (see TiM Editor's letter to Mclean's).

Only five of the 18 NATO countries dropped bombs on Yugoslavia: the United States, Britain, France, Spain and Canada. Ambassadors from all 18 countries set the strategy for the campaign at meetings of the North Atlantic Council in Brussels.

TiM Ed.: Interesting. Last we heard, there were 19 members of the NATO alliance. Wonder which country had quit NATO while the going's still good? Or is it just a Globe and Mail factual faux pas?

It was rare, but pilots sometimes made mistakes identifying targets. They might release their bombs and then realize, "Oh my God, this is not the target. This is something else. This is a farm," Col. Davies said. But the smart-bomb technology allowed the pilots to point the laser target "designator" in another direction and steer the bomb off into a field or some other safe place. This happened 1 or 2 per cent of the time, Col. Davies estimated."

TiM Ed.: TiM Ed.: Wonder how many civilian lives, including children's, were snuffed out by the "1 or 2 per cent" of the 23,000 bombs and missiles NATO had dropped?

For the full Globe and Mail story, check out - <http://www.theglobeandmail.com/gam/National/20000522/UBOMB.html>

NOTE: To cancel the e-mail editions of our reports, just reply REMOVE or UNSUBSCRIBE, followed by your e-mail address.

Bob Djurdjevic
TRUTH IN MEDIA
Phoenix, Arizona
e-mail: bobj@djurdjevic.com

Visit the Truth in Media Web site <http://www.truthinmedia.org/> for more articles on geopolitical affairs.

VS: 18-5-2000
Verbijsterend rechtssysteem

In de Verenigde Staten worden zwarte jongeren zwaarder gestraft dan blanke jongeren die vergelijkbare misdaden begaan. Ook jonge hispanics worden zwaarder gestraft. De ongelijke behandeling van etnische minderheden blijkt zich voor te doen bij alle fases die jongeren doorlopen als ze met de justitie in aanraking komen. Jongeren van minderheden worden vaker gearresteerd, vaker tijdelijk vastgehouden, vaker voor de rechter gebracht, vaker als volwassene terecht, vaker veroordeeld en zwaarder bestraft. Van de jongeren, beschuldigd van een geweldsmisdrijf, worden zwarten negen keer zo vaak tot celstraf veroordeeld als blanken. Van degenen die terechtstaan voor misdrijven met verdovende middelen krijgen zwarte jongeren 48 keer zo vaak celstraf als blanke jongeren. Zwarte jongeren (onder de achttien) maken vijftien procent uit van hun leeftijdsgroep, maar 26 procent van de jongeren die gearresteerd worden, 44 procent van degenen die in de jeugdgevangenis belanden, en 58 procent van de jongeren die in gevangnissen voor volwassenen terechtkomen. (NRC, 27-4-2000)

VS:
Amnesty meldt marteling

De Verenigde Naties moeten Washington veroordelen wegens de voortdurende marteling en mishandeling van verdachten

Dat vindt de mensenrechtenorganisatie Amnesty International. Vandaag is de VN-Commissie tegen Misdaden bijeen in het Zwitserse Genève. Arnhem is vooral bezorgd over de vaak lange en eenzame opsluiting van sommige gevangenen en over het gebruik van pepperspray en traangas. Demonstranten zijn de mensenrechtengroep een doorn in het oog. Het gebruik van stroomstoten om gevangenen in het gareel te houden, keurt Amnesty International af. (HC, 10-5-2000)

Brandend kaarsje voor ikoon Curuvija

Servie
Abe de Vries

12-5-2000
BELGRADO - Meer dan vierduizend Serviers kwamen gisteren in het centrum van Belgrado bijeen om Slavko Curuvija te gedenken. Curuvija - journalist, uitgever en uitgesproken criticus van Milosevic - werd tijdens de NAVO-bombardementen op 11 april 1999 voor zijn huis door onbekenden doodgegeschoten.

Een verzoek van de oppositie in het Servische parlement om een minut stiltte in acht te nemen werd afgewezen door vice-president Vojislav Seselj van de Radicale Partij. Curuvija is niet gestorven als een journalist, maar als een crimineel", aldus Seselj, bondgenoot van Milosevic. Curuvija wordt door velen in Servië gezien als een martelaar van het verzet tegen de persekivering door het regime van Milosevic. Hij was eigenaar en hoofdredacteur van het dagblad Dnevni Telegram en het weekblad Evropljani.

Een week voor zijn dood bevoordeelde de staatspers dat Curuvija instemde met de NAVO-bombardementen. Zijn diensten aan de agressor zouden niet worden vergeven of vergeten. De Servische oppositie is ervan overtuigd dat de opdrachtgevers voor de moord moeten worden gezocht in regeringskringen, maar de politie heeft nog steeds niets gezegd over het onderzoek. In de hal voor zijn woning werd een gedenksteen onthuld. De samenkomst had een bijna religieuze karakter. Wie hem eer wilde bewijzen, kon een brandend kaarsje zetten in een bak met zand, iets wat Serviers ook doen in de orthodoxe kerken.

Tegen was Curuvija niet altijd de ikoon van de protestbeweging. Ooit begonnen als informatie-analist bij de Joegoslavische geheime dienst, was hij begin jaren negentig hoofdredacteur van de krant Borba. Toen was het blad nog niet de spreekbuis van Milosevic die het nu is, maar ver van de regering stond het ook niet. In 1994 werd Curuvija uitgever van Dnevni Telegram was de eerste Servische krant die geen staatsgeld gedom was. Tot ongeveer een half jaar voor zijn dood onderhield Curuvija nauwe contacten met de Milosevic-familie. Hij was een 'insider', die nauw verbonden was met Jovica Stanisic, chef van de Joegoslavische staatsveiligheidsdienst. Stanisic viel in oktober 1998 bij Milosevic in ongenade na een conflict over de strategie in Kosovo. In dezelfde maand publiceerde Curuvija samen met journalist Tijanic - ex-minister van informatie en ook een 'insider' - een vijmscherpe aanval op de president: Wat nu, Milosevic? Sindsdien werden hij en zijn kranten onder de draconische Servische wet op de informatievoorziening met het ene na het andere proces geconfronteerd.

De verjaardag van zijn dood valt samen met een nieuw offensief van Milosevic tegen de persvrijheid. De afgelopen weken zijn ettelijke kritische tv- en radio stations gesloten. Oppositie-nieuwe media worden veroordeeld tot het betalen van torenhoge boetes. Zijn vriend Tijanic herinnerde zich Curuvija zo: "Het feit dat wij hier zijn en hij niet, betekent niet dat hij dood is of dat wij leven. De waarheid is dat hij is ontsnapt, terwijl velen van ons dat niet zal lukken."

VAN DE WEEK

Elsbeth Etty

3-6-2000

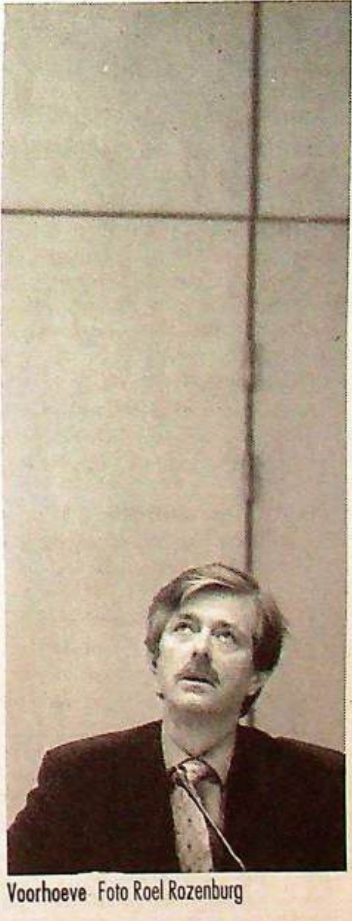
Schuld?

land niet kunnen, voorspelde hij, omdat het te pijnlijk is. Pijnlijk is het hoe dan ook, deprimerend en schokkend. Die constatering staat voor mijn gevoel echter ver weg van het stellen, laat staan beantwoorden van de schuldvraag. Het zou zelfs onverantwoordelijk zijn een onderzoek naar de besluitvorming over de Nederlandse bijdrage aan internationale vredesoperaties in die termen te willen gieten. De politieke inschattingfouten, de mogelijk te gretige bereidheid Dutchbat in te zetten, de scoringsdrift van sommige politici, de competentiestrijd tussen departementen, de

gebrekkige internationale communicatie, de geringe Nederlandse zeggenschap: wie dit hele complex van nationale en internationale verantwoordelijkheden, deze caleidoscoop van fouten, tekortkomingen, blunders en twijfelachtige motieven in een handomdraai bestempelt tot medeplichtigheid aan genocide, beschikt over een bijzonder comfortabel wereldbeeld. In dat beeld fungeren de werkelijke plegers van genocide als een soort natuurverschijnsel en rust de aansprakelijkheid voor het aangerichte leed bij degenen die de natuurramp onvoldoende

hebben bestreden. De genocide in Srebrenica moet de daders worden aangerekend, die bij naam en toenaam bekend zijn. Een Nederlands politiek onderzoek kan geen betrekking hebben op schuld aan de genocide - dat is een onderwerp van internationaal strafrecht en behoort tot de competentie van het tribunaal in Den Haag - maar op het falen van de door achtereenvolgende Nederlandse kabinetten gevoerde illusiepolitiek en alles wat daarmee samenhangt. Het hantieren van de doofpot, het wegmoffelen van bewijs, het afschuiven van verantwoordelijkheden: dat is ernstig, het wordt terecht onderzocht en daar moeten consequenties uit worden getrokken. Maar wie betoogt dat hier sprake is van medeplichtigheid aan genocide, bepleit in feite een toekomstige totale afzijdigheid van Nederland. Een dergelijke benadering leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat wij de wereld onze rug toekeren, voortaan onze ogen sluiten voor schending van mensenrechten en agressie en dat Nederland zich in de Verenigde Naties voorgoed doof en blind houdt. Naar mijn smaak - en daarom

hield Voorhoeve zich in mijn ogen kranig - was het merendeel van de tot dusver voor de commissie-Bakker afgelegde verklaringen te veel doortrokken van de schuldvraag en van de angst om de schuld te krijgen. Niet ik, ik ben het niet, niet ik, riep de ene generaal na het andere Kamerlid, niet ik heb het land opgezadeld met het trauma Srebrenica. Het was mijn voorganger, het was mijn collega, het waren de hoge ambtenaren, het was de Defensiestaf, het was Kofi Anan, het waren de Fransen, het waren, ja hoor, de media en de publieke opinie. Want de media waren zo onverantwoordelijk schokkende beelden uit Bosnië te tonen, de publieke opinie liet zich hierdoor opzweepen en de Tweede Kamer bezweek voor de televisiebeelden en de zware pressie van de publieke opinie. Deze klacht over de media en de publieke opinie is inmiddels tot doctrine verheven door minister Van Aartsen. Zoals bekend houdt deze Van Aartsen-doctrine in dat de zogeheten CNN-factor een bezonnen oordeel over de internationale politiek ernstig bemoeilijkt. Deze week is de Van Aartsen-doctrine trouwens overgepland

Voorhoeve Foto Roel Rozenburg

durfde de Veiligheidsraad niet en het had ook niet geholpen. Ik was onder de indruk van deze tragische Voorhoeve. Natuurlijk had hij indertijd moeten aftreden. Ik vermoed dat hij zelf het liefst die uitweg had gekozen - de enig juiste handelwijze voor een minister die een falende politiek heeft gevoerd - maar hij bleef ook na de val van Srebrenica een gevangene van de omstandigheden. De regering wilde niet de schijn op zich laden achteraf afstand te nemen van de Nederlandse militairen die door de VN voor een onmogelijke opgave waren geplaatst. Had Voorhoeve door af te treden de smaad van Dutchbat kunnen wegnemen, of zou dat gebaar zijn uitgelegd als een schuld-bekentenis van medeplichtigheid aan genocide? Schuld, schuld, schuld. Is de schuldvraag hier de juiste vraag? Mient Jan Faber van het tkv zei woensdagavond in het televisieprogramma Nova dat de commissie-Bakker moet vaststellen dat Nederland medeschuldig is aan de gepleegde massamoord in Srebrenica. Het zou de nabestaanden van de slachtoffers helpen als Den Haag de schuld op zich neemt, maar dat zal Neder-

Illusiepolitiek was het geweest. Niets had Voorhoeve eraan kunnen veranderen. Niet meedoen? Maar Dutchbat zat er al en kon niet weg. Aflossing en versterking vragen? Geen enkel land wilde zijn vingers eraan branden. De Serviërs bombarderen? Dat

Steun het herstel van scholen in Joegoslavië 18-5-2000

De NAVO-aanvallen hebben Joegoslavië zware schade toegebracht. Hun isolement van de rest van Europa maakt het er ook niet beter op. Hulporganisaties staan niet in de rij om grootschalig hulp te bieden vanwege de politieke gevoeligheid. Veel organisaties zijn namelijk afhankelijk van grote giften. En er wordt nu eenmaal niet zoveel geld uitgetrokken om de gebieden in Joegoslavië, die zich in een noodtoestand bevinden, te voorzien van hulp.

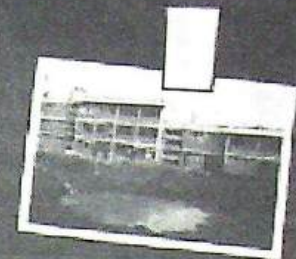
Tijdens de bombardementen op Joegoslavië zijn 197 basisscholen zwaar getroffen en nog eens 150 scholen hebben schade geleden door aanvallen op de gebieden dicht in de buurt... De kinderen zouden niet de dupe moeten worden van de 'grote mensenpolitiek'. De stichting Opbouw Basisscholen Joegoslavië (OBJ) in Tilburg hoopt gehoor te vinden voor de noden van kinderen in Joegoslavië en vraagt hulp bij de wederopbouw van hun scholen.

Op dit moment zijn in alle steden en dorpen in de getroffen gebieden mensen bezig om hun scholen eigenhandig op te bouwen, zodat er weer les gegeven kan worden. Eigenhandig, ja, want geld voor materiaal is er bijna niet. Stichting OBJ voert landelijk actie voor het herstel van de getroffen scholen in Joegoslavië. Daarbij wil stichting OBJ alle scholen die nog

gesloten zijn wegens grote schade direct financiële hulp bieden. Deze financiële hulp gaat in de vorm van geld of goederen rechtstreeks naar de scholen. De geboden hulp vindt plaats onder toezicht van een contactpersoon van de stichting ter plaatse, om te controleren of de hulp ook daadwerkelijk daar terechtkomt waar het hoort: bij de scholen!

Eén doel van de actie is de basisschool Scetovar Markovic 'Toza' in Novi Sad. Tijdens de NAVO-bombardementen is deze school driemaal gebombar-

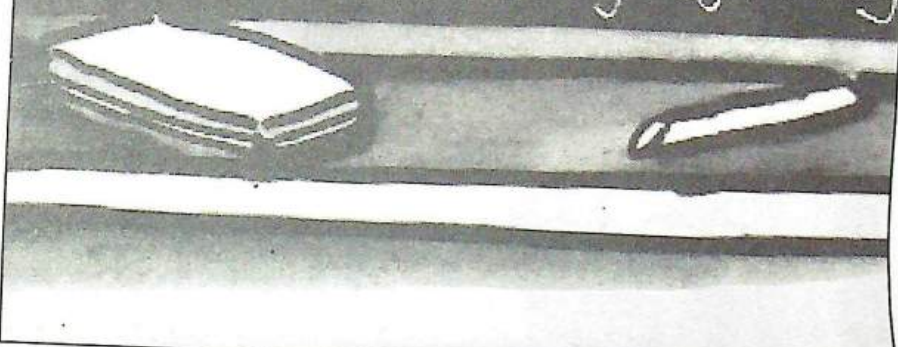
Nederland herstelt scholen Joegoslavië

ACTIE giro

8289610

t.n.v. stichting OBJ, Tilburg

de elektriciteit. Dit is een probleem waar alle getroffen scholen in Joegoslavië mee te maken hebben. Stichting OBJ wil scholen dan ook vooral voorzien van elektro-aggregaten.

De kinderen zijn de toekomst, is een gezegde. Bedenk dat in een land, waar het de kinderen onmogelijk wordt gemaakt gewoon naar school te gaan en ze elke dag ge-confronteerd worden met de angst die de bombardementen teweeg hebben gebracht, de toekomst er voor hen niet zorgeloos uit zal zien!

Via onderstaand adres en telefoonnummer is meer informatie verkrijgbaar over stichting OBJ en de situatie m.b.t. de getroffen basisscholen in Joegoslavië en informatie over de toestand in Joegoslavië in het algemeen. Stichting

OBJ werkt samen met het Ministerie van Onderwijs in Joegoslavië.

Stichting OBJ is afhankelijk van uw steun!

Stort uw bijdrage op actiegiro 8289610 t.n.v. stichting OBJ, Tilburg Postbus 1322 5004 BH Tilburg

Ook kunt u steunkaarten bestellen om de actie te steunen K.V.K. Tilburg 18055690 Telefoon en fax (013) 545 59 22 Mobiel (06) 54 90 72 17

Bin Laden in Kosovo

PRISTINA - Eén van de meest gezochte internationale terroristen, de van oorsprong uit Saudi-Arabië afkomstige Osama bin Laden, heeft zich in Kosovo, het broeinest van het Europees terrorisme, gevestigd. Na zich jarenlang in Afghanistan te hebben verscholen is hij via Albanië kortgeleden de Servische provincie binnengekomen. Tot voor kort leidde hij een trainingskamp voor vijfhonderd mujaheddinstrijders uit verschillende Arabische landen in de buurt van de Albanese steden Podgrade en Korce. De groep mujaheddinstrijders vormt een kwart van de geplande hoeveelheid extremisten, die tot taak hebben een nieuwe golf van geweld uit te lokken. Dit zou met name moeten gebeuren in Zuid-Servië, in het gebied van de steden Presevo, Bujanovac en Medvedja, waar een Albanese meerderheid woont. In het gezelschap van Bin Laden bevindt zich Abu-Hassan, die verantwoordelijk wordt gehouden voor de moord op drie Britse toeristen in 1998. De aankomst van Bin Laden heeft tot grote onrust geleid bij met name de Amerikaanse troepen in Kosovo. De Verenigde Staten hebben een beloning uitgelooft van vijf miljoen dollar voor zijn aanhouding. (Tanjung)

Servische hongerstakers sturen brief aan Kouchner

KOSOVSKA MITROVICA - Servische gedetineerden die in hongerstaking zijn in de gevangenis van Kosovska Mitrovica vanwege de veroordelen van de rechtbank tegen hen, hebben een brief gestuurd aan Bernard Kouchner, VN-chef van de Servische provincie Kosovo. In de brief wordt geëist dat alle Serviërs die al zes maanden zonder officiële aanklacht in voorarrest zitten, worden vrijgelaten in afwachting van de rechtszitting.

De gedetineerden eisen dat de rechtszaken worden gehouden in overeenstemming met de noodprocedures, dat ze onpartijdig moeten zijn, onbevooroordeeld, gebaseerd op de wet en concreet bewijsmateriaal, zonder politisering, ongeacht de etnische samenstelling van rechtbanken. De gehele staf van aanklagers en het personeel van de gevangenis van Kosovska Mitrovica bestaat uit etnische Albanen. De gevangenen Serviërs vragen Kouchner de gevangenis te

bezoeken en eisen dat vertegenwoordigers van de Joegoslavische wetgevende macht, die met de Verenigde Naties samenwerken, deelnemen aan de herziening van de rechtszaken. Verder eisen zij dat het arts wordt toegestaan de gezondheidstoestand van gevangenen te volgen en dat leden van alle etnische gemeenschappen dezelfde behandeling krijgen. Een team van artsen van de medische faculteit van de universiteit van Pristina heeft

onlangs een bezoek gebracht aan de hongerstakers. Stevan Baljosevic, een van de artsen, zei dat de Servische gevangenen tekenen vertonen van volledige uitputting en dat voortzetting van de hongerstaking zal leiden tot schade aan de interne organen, vooral op cardio-vasculair gebied, het spijsverteringsstelsel en het zenuwstelsel. De stakende Serviërs vertonen ook tekenen van depressie en angst. Hij stelde dat hun situatie verslechtert. (Tanjung)

Videofilm: "Onder de bommen van de NAVO"

Met onmiddellijke ingang kan - bijvoorbeeld voor een bijeenkomst ter herdenking van het feit dat het op 24 maart één jaar geleden was dat de NAVO begon met de bommenoorlog tegen Joegoslavië - de video-film "Onder de bommen van de NAVO - 15 Belgen in Joegoslavië" worden besteld. Het gaat om een indrukwekkende reportage van 45 minuten van de bekende journalist, Balkan-specialist, Michel Collon en een groep Belgen, die in mei 1999 op bezoek waren bij hulpverleners in Joegoslavië. De zeer professionele film geeft niet alleen beelden van de "smerige oorlog" van de NAVO en de westerse oorlogsmisdaden, zij geeft ook uitleg over de strategie van de NAVO, de media-strategie en over de geostrategische doelen op de lange termijn van

de VS en Duitsland. Maar vooral getuigt hij van de waardigheid en cultuur van het Servische volk, dat, ondanks de weergaloze verguizing door de media-concerns, de wereld een bemoedigend voorbeeld toont van handhaving van het zelfbewustzijn en verzet tegen de éénpolige Nieuwe Wereldorde van onderdrukking door de VS en een paar metgezellen. Michel Collon, auteur van een standaardwerk over de verwoesting van Joegoslavië, heeft deze video geproduceerd in samenwerking met "Regards Croisés" te Brussel.

Bestellen: NCPN-kantoor in Amsterdam of email: 106057.1021@compuserve.com Kosten: f 22,50 (exclusief verzendkosten)

Kroatische extremisten dreigen met geweld

VAN DE REDACTIE

11/1 2000

Kroatische extremisten zijn furieus over een onderzoek naar oorlogsmisdaden in de stad Gospic door het Joegoslavië Tribunaal. In deze in het zuidwesten gelegen stad zouden grote aantallen Serviërs bij het begin van de Kroatische oorlog zijn geëxecuteerd. Rechtse facties binnen de voormalige regeringspartij HDZ van de onlangs overleden Kroatische president Tudjman hielden op 19 april een protestbijeenkomst toen de onderzoekers van het Tribunaal in Gospic arriveerden.

Zo'n tweeduizend mensen namen deel aan het protest. Zij riepen daarbij hun aanhangers op om de regering met geweld omver te werpen. Eerder op 6 maart vond een omvangrijke protestbetoging plaats in Zagreb tegen het vonnis van het Tribunaal van de Kroatische generaal Tihomir Blaskic. Deze werd tot 45 jaar gevangenis veroordeeld.

Ooggetuige

Tot op heden is er geen enkel behoorlijk onderzoek geweest naar Kroatische oorlogsmisdaden, ondanks talloze ooggetuigenverklaringen. Volgens een ooggetuige, Milan Levar, die op dat moment bij een sabotage-eenheid opereerde, werden rond de honderd Serviërs in Gospic vermoord. Volgens Levar, die al verschillende malen voor het Tribunaal heeft getuigd, werd ook een groot aantal Kroaten uit het eigen leger en politieapparaat die in conflict waren gekomen met de extremisten, omgebracht.

De politiecommandant van Gospic, Ivan Dasovic, verklaarde tegenover de Kroatische autoriteiten dat er op massale wijze executies van Servische burgers hebben plaatsgevonden. Ante Katic, voorzitter van het crisishoofdkwartier, belast met de verdediging van de stad, noemt Tihomir Oreskovic, de secretaris

van het crisishoofdkwartier, en Mirko Norac, de militaire commandant van Gospic, als de voornaamste schuldigen. Oreskovic heeft voor korte tijd gevangen gezeten maar kwam door interventie van de toenmalige minister van Defensie, Gojko Susak, snel op vrije voeten. Norac is nog steeds generaal in het Kroatische leger.

Tribunaal

Na de dood van Tudjman en het dramatische verlies van zijn Kroatische Democratische Unie (HDZ) bij de parlements- en presidentsverkiezingen aan het begin van dit jaar, werd de socialist Racan premier en Meciar president. De nieuwe machthebbers hebben hun volledige steun toegezegd aan het Joegoslavië Tribunaal.

De overwinning van Meciar is in het Westen begroet als een overwinning van de democratie. Meciar was de laatste president van de oude Federale Republiek Joegoslavië en zijn medewerking aan het openbreken van de republiek heeft hem tot een goede vriend en bondgenoot van het Westen gemaakt.

Fascisten

Hoewel ook van hem bekend is dat hij op jonge leeftijd verbonden was aan de fascistische Ushtasi, de Kroatische handlangers van de Duit-

se SS, was vooral Tudjman het symbool van het herleeft Kroatische fascisme. Enerzijds was Tudjman een trouwe westerse bondgenoot, vooral van Duitsland waarvan hij een groot aantal wapens kreeg voor de strijd om zich van Joegoslavië af te scheiden, maar aan de andere kant zorgde zijn openlijke uitingen van herleef fascisme voor het nodige ongemak bij nogal wat westerse regeringen. Om niet tegenover hun eigen bevolking in diskrediet te raken en de mythe van 'de Serviër als hoofdschuldige' in stand te houden, werd Tudjman opvallend gespaard in de media.

Comeback

Kroatië zit economisch aan de grond en is volledig van westerse steun afhankelijk. Het Westen zit met een probleem. De bereidheid van Meciar om een aantal extremisten op te offeren om zo zichzelf en het blazen van het Westen op te poetsen, komt daarom niet onverwacht. Door de daling van de populariteit van de HDZ en de beperkte omvang van het protest zal de regering waarschijnlijk niet onmiddellijk in gevaar komen. Maar wanneer de regering er niet in slaagt om de levensomstandigheden van de getergde bevolking te verbeteren, dan zou extreem-rechts van de sociale spanningen gebruik kunnen maken om een electorale comeback te maken. (Bron: Oisjeck)

DUITSE POLITICUS HAALT UIT TEGEN DE NAVO-OORLOG

Servië laatste multi-etnische staat op Balkan

DOOR RAINER RUPP

11/1 2000

Willy Wimmer, vice-president van de parlementaire assemblee van de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) en lid van de Duitse Bondsraad voor de conservatieve CDU van voormalig kanselier Helmut Kohl, heeft er nooit een geheim van gemaakt dat hij scherpe kritiek heeft op de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië. Maar zijn uitspraken van 3 april jongstleden in de lobby van de Bondsdag hebben tot een schokgolf in de Duitse politiek geleid en kregen ruime aandacht in de media. Wimmer waarschuwde dat "het een jaar na begin van de aanvallen van de NAVO in toenemende mate duidelijk wordt dat de Kosovo-oorlog voor een waterscheiding heeft gezorgd voor wat betreft de verdere ontwikkelingen in de wereld."

Verwijzend naar recente gesprekken in Moskou benadrukte hij dat Rusland, na een jaar teruggevoerd te worden op een vruchtbare dialoog met de Verenigde Staten en Europa, een nieuwe militaire doctrine heeft ingesteld "speciaal op Europa en de Verenigde Staten gericht". (De NAVO is in de nieuwe doctrine een potentiële bedreiging voor Rusland). "Wat brengt Moskou er toe om haar strategie te veranderen en het eerste gebruik van nucleaire wapens mogelijk te maken," vraagt Wimmer zich af en geeft tegelijkertijd het antwoord. "Welke andere reden dan de oorlog tegen Joegoslavië?"

Ook in Peking waait de wind uit een andere hoek, merkte Wimmer op na gesprekken daar. Ondanks alle Amerikaanse retoriek en argumenten zijn de Chinese menwerper vanuit de Verenigde Staten naar Belgrado vloog om de Chinese ambassade te treffen. "Ondanks het feit dat

de NAVO spreekt van een 'humanitaire oorlog' stelt Wimmer dat de Europeanen de juiste conclusies moeten trekken uit deze operatie "die er in essentie op was gericht om de expansie van de NAVO veilig te stellen evenals haar geloofwaardigheid".

Wimmer's visie op de NAVO-operatie in Kosovo is dat deze "uit de hand gelopen is". Verwijzend naar westerse kranten vertelt Wimmer "dat de joden uit Kosovo bijna allemaal naar Belgrado zijn gevlucht". Hij voegt daar aan toe dat "het UCK zonder twi- fel de hele provinciale etnisch heeft gezuiverd. Zelfs Albanese intellectuelen verhalen Kosovo en vluchten naar Belgrado."

Deze observaties brengen de conservatieve afgevaardigde Wimmer tot de slotsom dat Belgrado "de enige overgebleven multi-etnische staat op de Balkan is". Hij meent dat Kosovo "op de rand staat van een burgeroorlog tussen twee rivaliserende Albanese groepen,

beiden door drugsbaronnen ondersteund. En wat doet de NAVO dan? Een verderende terugtocht of een nieuwe oorlog?"

Met nadruk waarschuwt hij tegen een nieuwe oorlog tegen Servië en maakt de beweringen van de NAVO belachelijk. "Wat is er over van de grote mond van de NAVO en jaar geleden dat het het Joegoslaviëse leger zou vernietigen?" vroeg hij. "Na 78 dagen oorlog en ongeveer 36.000 missties vertelt het Joegoslaviëse leger Kosovo niet gepoëstie tanks?"

Volgende keer verwacht Wimmer dat de NAVO er niet zo makkelijk vanaf komt: "Het is zeer de vraag of een nieuw conflict in Kosovo volgens het oude patroon zal verlopen, of dat president Poetin net als Jeltsin zal weigeren om de moderne S-300 luchtafweertanketjes aan Joegoslavië te leveren. De luchtdeelnemers vinden voornamelijk plaats tussen de moderne Amerikaanse technologie en Russische techniek uit de jaren zeventig. Dat zou wel eens kunnen veranderen."

Tot slot wijst Wimmer nog op de toenemende spanningen tussen Europa en de Verenigde Staten en roept de Europeanen op om de volgende keer eerst na te denken alvorens akkoord te gaan met een avontuur op de Balkan: "Europeanen zouden zichzelf moeten afvragen wat hun eigen rol is bezien tegen de achtergrond van Amerikaanse defensie-nichlijnen? In een Pentagon document wordt overduidelijk gesteld dat alle Amerikaanse inspanningen er op gericht moeten zijn om de opkomst van een rivaliserende macht te voorkomen en verder de NAVO in stand te houden teneinde de Amerikaanse invloed in Europa te handhaven en als een instrument om de Europese besluitvorming te beïnvloeden."

Refererend aan Den Haag ziet Wimmer, vice-voorzitter van de parlementaire assemblee van de OVSE "niet veel toekomst" voor het Internationale Oorlogsmisdaden Tribunaal. Een hoge regeringsvertegenwoordiger in Duitsland citeert zegg hij: "het tribunaal zou snel worden opgeheven indien het op serieuze wijze de aanklachten tegen de NAVO zou gaan onderzoeken."

(Bron: Author.com)

Goede huisvesting is mensenrecht

DOOR THALIF DEEN

11/1 2000

NEW YORK - De Mensenrechtencommissie van de Verenigde Naties heeft tijdens haar jaarlijkse zitting in Genève beslist voor het eerst een speciale verslaggever over huisvestingsrechten aan te stellen. De commissie stuurt vooral gezanten op pad om in de VN-lidstaten foltering, politieke moorden en andere schendingen van de burgerlijke en politieke rechten van de bevolking te onderzoeken. Maar langzamerhand besteedt de instelling ook meer aandacht aan sociale rechten. Nadat er eerder al een speciale verslaggever was benoemd die schendingen van het recht op

onderwijs in kaart moet brengen, geeft de Mensenrechtencommissie aan dat ook goede huisvesting een mensenrecht is dat regeringen ernstig moeten nemen.

De Verenigde Naties schatten dat er wereldwijd meer dan een miljard mensen slecht behuisd zijn. Vrouwen en kinderen vormen de meerderheid in die groep. Meer dan honderd miljoen wereldburgers hebben helemaal geen dak boven het hoofd of hebben hun huis in de steek moeten laten, op de vlucht voor oorlogen of natuurrampen. "Goede huisvesting en woonzekerheid zijn fundamentele mensen-

rechten," stelt Klaus Töpfer, plaatsvervangend directeur van het VN-Centrum voor menselijke nederzettingen in Nairobi. "En bovendien is een huisvestingsbeleid een belangrijk instrument om tot meer rechtvaardigheid, gelijkheid, vrede en ontwikkeling te komen, vooral in de steden."

De VN-Mensenrechtencommissie bevestigde onlangs opnieuw unaniem dat ook het 'recht op ontwikkeling' een fundamenteel mensenrecht is. "Wijdverbreide armoede maakt immers voor velen het ten volle uitoefenen van hun rechten onmogelijk," stelde de commissie. Het recht op ont-

wikkeling werd voor het eerst erkend in 1993 tijdens de VN-Mensenrechtenconferentie in Wenen, maar verscheidene rijke landen trokken zich later terug, omdat ontwikkelingslanden uit die beslissing een recht op ontwikkelingshulp en zelfs op schuldkwijtschelding zouden kunnen afleiden. Vorig jaar november nam een meerderheid van de lidstaten in de Algemene Vergadering van de VN een resolutie aan over het recht op ontwikkeling, maar Canada, Denemarken, Duitsland, Hongarije, IJsland, Japan, Liechtenstein, Nederland, Zweden en de VS stemden tegen. (IPS)

10-6-20

Parasitaire economie dreigt in Kosovo

Door onze correspondent
Aart Heering

PRISTINA - De door de Serviërs vernielde huizen worden weer opgebouwd, maar de door de NAVO gebombardeerde bruggen liggen nog in puin. De scholen functioneren, maar bijna niemand betaalt belasting. Winkels en restaurants doen goede zaken, maar landbouw en industrie zijn nog amper op gang gekomen. Een jaar na de bevrijding van Kosovo, die maandag met een groot volksfeest wordt gevierd, is de balans van de wederopbouw tweeslachtig. Aan internationale steun en aan particulier initiatief ontbreekt het niet, maar een zelfstandig productieapparaat is nog ver te zoeken. In plaats daarvan bestaat het risico van een parasitaire, slechts van

hulp en handel levende economie, die drijft op internationale steun. Het beleid van de Europese Unie, die in Kosovo belast is met de economische aspecten van de wederopbouw, is er daarom in de eerste plaats op gericht om dat te vermijden. De internationale gemeenschap was vorig jaar verbaasd over de snelheid waarmee de gevluchte Kosovaren terugkeerden en de energie waarmee zij hun huizen begonnen op te bouwen. De massale repatriëring was inderdaad een aangename verrassing voor West-Europa, dat al vreesde voor een

nieuwe Albanese immigratiegolf. Maar de komst van 850.000 mensen in een land met 120.000 vernielde huizen en een kapot gebombardeerde energievoorziening, stelde de hulpverleners in Kosovo zelf voor grote problemen. Na een chaotisch half jaar, waarin de steun zich noodgedwongen beperkte tot voedselhulp, levering van bouwmaterialen en verstrekking van goedkope stookolie (waarvan prompt een deel op de zwarte markt werd doorverkocht als benzine), is het nu tijd voor meer structurele maatregelen. Dat mag ook

wel, want inmiddels heeft zich een klasse gevormd van medewerkers en leveranciers van de internationale gemeenschap die de normale economische verhoudingen volledig verstoort. Zo verdienen de vele honderden inheemse chauffeurs en veiligheidsambten waarmee de 'internationalen' zich omringen minimaal 1200 mark per maand en doet een huurwoning in Pristina 2000, terwijl een ambtenaar 200 mark verdient en een hoogleraar 300.

„De Kosovaren zijn nu uitsluitend geconcentreerd op handel en dienstver-

lening. Maar ze moeten terug naar de echte productieactiviteiten. Daarom concentreren we ons nu op landbouw en infrastructuur”, zegt EU-voorzitter Irène Mingasson. Vorige maand werd voor de wederopbouw een plan ontvouwd, waarvoor in 2000 en 2001 in totaal 2,6 miljard Duitse markten zijn begroot. Een miljard is bestemd voor het herstel van woningen, ziekenhuizen, wegen, bruggen, waterleidingen en energievoorziening. (Kosovo heeft slechts twee hope-loos verouderde en afschuwelijk vervuulende kolencentrales.) Als regel

wordt zo veel mogelijk gebruik gemaakt van inheemse bedrijven. Zo werd vorige week een contract voor de levering van 40 miljoen mark aan bouwmaterialen, waarop honderd bedrijven uit heel Europa hadden ingeschreven, gegund aan 13 Kosovaarse firma's en één Macedonische. Een aanzienlijk deel van de hulpverlening gaat nu nog rechtstreeks in de overheidskas. Van de 560 miljoen mark die de Kosovaarse begroting voor 2000 bedraagt, bestaat de helft uit steun. „Daar moet snel verandering in komen, want het Kosovaarse

overheidsapparaat moet zichzelf kunnen bedruipen”, betoogt Mingasson. Zodoende is een begin gemaakt met het innen van belastingen en de registratie van voertuigen. Verder zal er nog veel tijd, aandacht en geld - 130 miljoen DM in 2000/01 - nodig zijn voor scholing. Tien jaar lang, van 1989 tot 1999, zijn de Albanese Kosovaren uitgesloten geweest van belangrijke functies in overheid en bedrijfsleven, die alle door Serviërs werden bezet. Daardoor heeft het land een schreeuwend tekort aan bestuurders en gespecialiseerde arbeidskrachten, die in de komende jaren moeten worden opgeleid. Pas wanneer die met buitenlandse steun zijn opgeleid, kan er verder worden gewerkt aan de economische ontwikkeling van Kosovo.

AMERIKAANSE WILDWEST IN EUROPA

Jesse Helms claimt beloning

10-6-2000

VAN DE REDACTIE

De voorzitter van de Amerikaanse senaatscommissie voor Buitenlandse Zaken, Jesse Helms, heeft het State Department van informatie voorzien over de verblijfplaats van de Joegoslavische president Slobodan Milosevic en de Bosnisch-Servische leiders Radovan Karadzic en Ratko Mladic, en heeft de beloning van vijf miljoen dollar hiervoor opgeëist. Geheel in Amerikaanse wildwest stijl heeft het State Department in Servië, Bosnië en andere plaatsen posters verspreid, waarin een beloning van vijf miljoen dollar werd uitgelooft aan diegene die informatie heeft over de verblijfplaats van de drie leiders. Milosevic, Karadzic en Mladic worden door Washington beschuldigd van oorlogsmisdaden.

„Ik ben gefascineerd door de 'gezocht' posters die het State Department in openbare gebouwen in Bosnië, Servië en andere delen van Europa heeft laten ophangen”, schreef Helms aan minister van Buitenlandse Zaken Albright. „Ik heb de informatie waar jullie naar op zoek zijn”, zegt hij. „Milosevic en Mladic

wonen allebei in Belgrado. Milosevic heeft onlangs een krans gelegd op het graf van de Onbekende Soldaat op de berg Alava, ter gelegenheid van de eerste verjaardag van de NAVO-bombardementen op Servië. Zijn adres is: Presidential Palace, Uzicka straat 15, district Dedjine in Belgrado.”

„Mladic”, schrijft Helms, „maakte op 24 maart een wandeling door de Knez Mihailova straat, waar hij inwoners van Belgrado toewuifde en kort daarna deel nam aan een voetbalwedstrijd in het Stadion van Belgrado.”

Wat betreft Karadzic schrijft Helms „hij woont in het gebied van Pale in Bosnië, temidden van duizenden NAVO-vredestroepen, waar hij in de afgelopen maanden regelmatig in het openbaar is gezien”. Helms concludeert dat hij met deze informatie recht heeft op de beloning en schrijft „de beloning moet worden overgemaakt naar 'Ds. Franklin Graham's Samaritan's Purse', een bekende en zeer gerespecteerde liefdadigheidsorganisatie in North Carolina”.

**Up To \$5 Million Reward
Wanted**

Milosevic, Karadzic, and Mladic have been indicted by the United Nations International Criminal Tribunal for the Former Yugoslavia for crimes against humanity, including murders and rapes of thousands of innocent civilians, torture, hostage-taking of peacekeepers, wanto destruction of private property, and the destruction of sacred places. Mladic and Karadzic also have been indicted for genocide.

To bring Milosevic, Karadzic and Mladic to justice, the United States Government is offering reward of up to \$5 million for information leading to their transfer to, or conviction by, the International Criminal Tribunal for the Former Yugoslavia of any of these individuals or any other person indicted by the International Tribunal.

If you believe you have information, please contact the nearest U.S. embassy consulate, or write the U.S. Department of State, Diplomatic Security Service at:

Slobodan Milosevic
President of the Federal Republic of Yugoslavia

Radovan Karadzic **Ratko Mladic**

For genocide and crimes against humanity

REWARDS FOR JUSTICE
Post Office Box 96781 • Washington, D.C. 20090-6781 U.S.A.
Email: mail@dsrewards.net • www.dsrewards.net
1-800-437-6371 (U.S.A. Only)

De Nieuwe Wereldorde à la Tombstone

**EU opent poort
WTO voor Kroatië**

ZAGREB - Kroatië en de Europese Unie hebben gisteren een protocol ondertekend dat voor de regering in Zagreb de weg vrijmaakt voor toetreding tot de Wereldhandelsorganisatie (WTO). De EU erkent in het protocol de democratische hervormingen in het land dat tot dusverre werd geweigerd. Het Kroatische parlement moet het protocol nog goedkeuren. Het zal, daarna, ongeveer twee maanden duren voordat Kroatië officieel tot de WTO toetreedt. De ontwikkeling is illustratief voor de integratie van Kroatië in de Europese gemeenschap en het Westen. Sinds in januari pro-westerse leiders aan de macht kwamen is Kroatië toegelaten tot onder meer het Partnerschap voor Vrede van de NAVO. Georgië trad gisteren wel al officieel toe tot de WTO. Het is de vierde voormalige Sovjet-republiek die lid wordt.

Rechter en verdachte krijgen slaap van oorlogsmisdrijven

door Joost Ruempol 10-6-2000

AMSTERDAM, zaterdag

Een slapende rechter, eentje die zelfs in de rechtszaal snurkt. Het lijkt haast ondenkbaar, maar tijdens het Celebici-proces voor het Joegoslavië-Tribunaal tegen drie Bosnische moslims en een Bosnische Kroaat deed de Nigeriaanse rechtbankpresident Adolphus Karibi-Whyte met enige regelmaat een dutje.

En om het nog erger te maken was een tweede rechter, Elizabeth Odio Benito, naast haar onpartijdige functie als rechter ook nog vice-president van Costa Rica en commissielid van het VN-fonds voor slachtoffers van martelingen. Volgens de regels van het in Den Haag gevestigde Tribunaal mag een rechter naast zijn functie bij het VN-hof geen andere (rechterlijke) functies bekleden die belangen zouden kunnen verstrengelen.

„De verdachten zijn door rechters veroordeeld die geen rechter bij het Tribunaal hadden mogen zijn”, aldus advocaat Peter Murphy.

Schoenen uit

Afgelopen week behandelde de Kamer van Beroep van het Tribunaal het hoger beroep van de Celebici-zaak. De drie verdachten — de vierde, de Bosnische moslim Zejnir Delalic, was vrijgesproken wegens gebrek aan bewijs — zaten ontspannen in het beklagdenbankje. Zo ontspannen zelfs dat kampcommandant Zdravko Mucic zijn schoenen uitdeed en regelmatig uitgebreid zat te gapen.

De Bosnische Kroaat Mucic (44) had zeven jaar gekregen omdat hij als commandant van het Celebici-kamp verantwoordelijk is geweest voor de gruweldaden van zijn ondergeschikten. In 1992 werden in het kamp in Centraal-Bosnië Serviërs opgesloten, mishandeld, verkracht en vermoord door moslims en Kroaten. Dit proces was het eerste en tot nog toe enige waarbij het ging om Servische slachtoffers.

Naast Mucic zat de 27-jarige

Esad Landzo tijdens de zittingen aantekeningen en grapjes te maken. Landzo was tot 15 jaar veroordeeld, onder andere voor het in brand steken van Serviërs, en had volgens het vonnis „een pervers plezier in het pijnigen en vernederen”.

De laatste in het rijtje, Hazim Delic (36), nam niet eens de moeite naar de Servo-Kroatische vertaling te luisteren. Gehuld in een trainingspak zat hij onderuitgezakt de behandeling van het hoger beroep aan te horen. Zijn advocaat vecht het vonnis van twintig jaar voor moord, mishandeling en verkrachting aan. Delic was ondercommandant in het kamp en vormde samen met Landzo een duo dat een waar schrikbewind voerde.

De Britse professor Peter Murphy, die als advocaat van Landzo optrad, geneerde zich dat hij tegenover de nu wel alerte rechters in hoger beroep hun collega's van desinteresse moest betichten. Samen met Cynthia Sinatra-McMurray, de vrouw van Frank Sinatra jr., probeerde hij de rechters ervan te overtuigen dat het negentien maanden durende

•Advocate Cynthia Sinatra-McMurray

een samenvatting van totaal 142 dagen van het proces in eerste instantie, was volgens hem te zien dat Karibi-Whyte vast sliep. „Soms was hij technisch misschien wel wakker, maar niet in staat het proces naar behoren te volgen”, betoogde Murphy. Ook werd duidelijk dat de rechter regelmatig onsamenhangend aan het brabbelen was of zelfs, nadat hij begonnen was te snurken, door een andere rechter wakker gepord moest worden. Karibi-Whyte is niet langer rechter van het VN-hof.

De aanklager had tegen het argument van de slapende rechter weinig in te brengen. De advocaten van de vier verdachten willen een nieuw proces. Alle 122 getuigen moeten dan opnieuw gehoord worden.

„De gedachte aan een nieuw proces is een nachtmerrie voor de aanklagers en voor het Tribunaal als geheel”, zei advocaat Howard Morrison, die Mucic verdedigt na afloop van het hoger beroep.

Juist nu het VN-hof de banden met alle voorheen strijdende partijen, behalve Joegoslavië, flink heeft aangehaald en draait als een soepele

Despotovic, Ruza

Van: Despotovic Ruza [despot@wishmail.net]
Verzonden: zaterdag 19 februari 2000 2:21
Aan: Ruza Despotovic
Onderwerp: Is the CIA Murdering Yugoslav Leaders? (<http://www.iacenter.org/ciayugo.htm>)

Is the CIA Murdering Yugoslav Leaders? IAC Condemns Bulatovic Assassination

The International Action Center condemns the murder of Yugoslav Defense Minister Pavle Bulatovic. The minister was gunned down in a Belgrade restaurant Feb. 7. The assassination was "part of a chain of organized terrorism orchestrated from abroad," Yugoslav Information Minister Goran Matic charged at a Feb. 9 press conference. It coincided with a new wave of terror against Serbs who have refused to leave their homes in the NATO-occupied province of Kosovo.

Over the past three years at least a dozen Yugoslav officials have been assassinated. Most were members of the Yugoslav United Left or the Serbian Socialist Party. Is this a CIA "executive action" campaign to destabilize the government of Yugoslavia?

Last October, at a session of the information committee of the United Yugoslav Left, Goran Matic had "warned that subversive and terrorist actions are being planned abroad in order to destabilize the country's political and economic system," the Yugoslav press agency Tanjug reported. He charged that Washington's policy would "increasingly rely on destructive and illegal activities ... relying on an existing network of secret agents."

During the US-NATO bombing of Yugoslavia last spring, US missiles destroyed the bedroom of Yugoslav President Slobodan Milosevic, and the Pentagon openly declared Yugoslav political leaders to be military targets. This was in brazen violation of the Geneva Convention, which prohibits political assassination. To set the stage for the bombing, the CIA-backed "Kosovo Liberation Army" murdered dozens of Kosovar Albanians, Serbs, Roma and others who opposed secession from Yugoslavia.

As well as being Yugoslavia's defense minister, Bulatovic was a leader of the Montenegro Socialist People's Party, which wants Montenegro to stay part of Yugoslavia. The US and NATO have been encouraging a separatist movement in Yugoslavia, as they did previously in Slovenia, Croatia, Bosnia and, most recently, Kosovo. The Pentagon has gone so far as to warn the Yugoslav government not to "interfere" in Montenegro's affairs. Montenegro has been a part of Yugoslavia since that country was founded.

>From the 1961 murder of Congo President Patrice Lumumba through the repeated attempts on the life of Cuban leader Fidel Castro, from Operation Phoenix in Vietnam to the murder of tens of thousands of Latin Americans by CIA-supervised death squads, the CIA and Pentagon have long used assassination as an instrument of war and policy. The CIA overthrow of Salvador Allende's pro-socialist government in Chile in 1973 was preceded by a wave of political assassinations. Nor can we forget the FBI-CIA domestic assassination program—the COINTELPRO murders of members of the Black Panther Party, the American Indian Movement and other activist organizations in the '60s and '70s. There is evidence that Dr. Martin Luther King was among COINTELPRO's victims.

The corporate-owned major US news media have not even raised the question of a US hand in the assassinations in Yugoslavia. Ignoring the Yugoslav government's statements, they have implied the victims were involved in criminal activity—a classic "make 'em look dirty" means of blunting outrage—or insinuated the Yugoslav government itself had carried out the murders. The media made similar allegation about the January murder of anti-NATO Serb nationalist leader Zeljko Raznjatovic, popularly known as Arkan.

This is the same corporate news media that uncritically repeated wild and now disproven Pentagon allegations of mass murder by the Yugoslav army in Kosovo, claims used to justify last spring's undeclared war. They have refused to report non-government efforts to investigate NATO war crimes in Yugoslavia, such as the Independent Commission of Inquiry founded by former US Attorney General Ramsey Clark. They have completely censored any news of the recent US-orchestrated presidential coup in Ukraine, which threatens to bring US troops to Russia's border. This level of media complicity with the State Department and Pentagon has not been seen since the height of the Cold War in the 1950s.

The Bulatovic assassination and the new attacks on Serbs in Kosovo coincide with other bellicose moves by the US toward East Europe and the former USSR. The past few weeks have also seen a pro- NATO coup against Ukraine's parliament, the US Navy seizure of a Russian ship in the Persian Gulf and the State Department's declaration of support for anti-government forces in the former Soviet republic of Belarus. The Pentagon has also revived its "Star Wars" program and is planning NATO military exercises in July in Ukraine, Bulgaria and Estonia. For decades the Washington warmakers have dreamed of the military conquest of East Europe and what was once the Soviet Union. Now they appear to believe they can make this dream a reality. They must be stopped.

International Action Center
39 West 14th Street, Room 206
New York, NY 10011
email: iacenter@iacenter.org <<mailto:iacenter@iacenter.org>>
<<http://www.iacenter.org>>
phone: 212 633-6646
fax: 212 633-2889

Back to: NO to NATO <<http://www.iacenter.org/bosnia/balkans.htm>>

press releases <<http://www.iacenter.org/press.htm>> <http://www.iacenter.org/iac_home.htm>

Despotovic, Ruza

Van: Despotovic Ruza [despot@wishmail.net]
Verzonden: dinsdag 25 januari 2000 1:00
Aan: Ruza Despotovic
Onderwerp: 9 (http://news.suc.org/bydate/Jan_24/9.html)

<<http://news.suc.org/>>

Search suc.org:

[<http://news.suc.org/images/black1px.gif>](http://news.suc.org/images/black1px.gif) Choose S.U.C. Page About S.U.C. S.U.C. Activities News from Serbia Kosovo Crisis Bosnia, Croatia Help children BLAGO Fund Serbian History Serbian Art Book Library Become a member
[<http://news.suc.org/images/black1px.gif>](http://news.suc.org/images/black1px.gif) [<http://news.suc.org/images/suc_grb.gif>](http://news.suc.org/images/suc_grb.gif)

[<http://news.suc.org/images/1px.gif>](http://news.suc.org/images/1px.gif)

Globalization, militarism & the U.S./NATO war against Yugoslavia, Workers

World, Jan 27

By Richard Becker

Excerpts from a speech at the No to WTO/People's Assembly, Seattle
Nov. 28, 1999

The world's attention this week is on Seattle, the World Trade Organization, and the struggle against what has become one of the buzzwords of the 1990s, "globalization." But what is "globalization"? Is it a new phenomenon? I'd like to read a few words from a pamphlet written more than 150 years ago.

"The need of a constantly expanding market for its products chases the bourgeoisie over the whole surface of the globe. It must nestle everywhere, settle everywhere, establish connections everywhere The bourgeoisie, through its exploitation of the world market, gives a cosmopolitan character to production and consumption in every country. ...

It compels all nations, on pain of extinction, to adopt a bourgeois mode of production. It compels them to introduce what it calls civilization into their midst, in other words to become bourgeois themselves In a word, it creates a world after its own image."

Those words are from the most popular and widely translated work ever written, "The Communist Manifesto." It shows that globalization is not new.

Our definition of imperialist globalization is the process of breaking down all barriers to the free movement of capital and its right to freely exploit the resources and labor of all countries.

Some in the left have misunderstood this to mean that capital has become denationalized. There was a theory in the early 1990s of "global mobile capital," that capital had become detached from its national roots. This is like an old theory called ultra-imperialism. It's a false theory that conveniently—and not coincidentally—relieves its proponents of the need to fight against their own ruling class.

It allows some on the right, and the social-democratic left as well, to argue that the U.S. capitalists have become unpatriotic--as if at some point they were patriotic to anything besides profits.

U.S. capital in driver's seat

The Pentagon, the U.S. Army, Navy, Air Force and Marines do not exist to defend capital in the abstract or in the general sense. They exist to protect and serve U.S. capital--not only to extend and maintain its domination in what used to be called the Third World, the oppressed countries, but also vis-a-vis its imperialist allies and rivals. The domination of U.S. capital is the overall strategic objective of U.S. policy.

Maximization of profit is, of course, what drives the system. But maintaining U.S. hegemony is the guiding principle of U. S. strategic doctrine. Globalization yes, but globalization with U.S. capital in the driver's seat.

How does all this relate to the U.S./ NATO war against Yugoslavia? What is the relationship between globalization and militarism?

Ten years ago, neither Yugoslavia nor Iraq would have seemed likely targets of U.S. military attack. Both are key countries in key strategic regions.

While the United States had been fiercely hostile to both of them after their respective revolutions--Yugoslavia in 1945, and Iraq in 1958--it seemed to change over the years. Ten years ago the U.S. policy toward both countries was officially friendly.

In 1990 and 1991 however, all this friendliness suddenly evaporated. The benign mask dropped away, revealing the true face of U.S. policy. The U.S. rulers proceeded to first demonize and then to devastate both countries--tearing one to pieces, and inflicting on the other a human-made famine and deadly epidemics.

Both the Yugoslav and Iraqi people have suffered immense human, productive and cultural losses. Both were subjected to nearly a decade of war, blockade and subversion. Today the U.S. government's official policy toward both countries is called "regime change." The imperialists are continuing their aggression against both countries.

What happened to bring about such a cataclysmic change? Was there a dramatic change in the government of either country? No, those governments are basically the same today. Did they change their basic orientation? No, not at all. Did either one of them menace the United States? No, neither is in a position to do so.

The real change that took place was inside neither Iraq nor Yugoslavia.

What happened was a sharp change in the balance of forces in the world brought about by the disintegration and then collapse of the Soviet Union and the socialist bloc in Europe in the period of 1989 to 91. Imperialism's friendliness toward Iraq and Yugoslavia lasted exactly as long as the existence of the socialist camp.

First the governments in the newly reunified Germany and subsequently Britain, France, Italy and above all the United States set out to carve up the Yugoslav Federation, fanning the flames of chauvinism while arming the most reactionary nationalist elements within that country.

U.S./NATO role destroying Yugoslavia

The destruction of Yugoslavia with its extremely diverse and intermingled population required a

bloody civil war. The imperialists were only too glad to do everything they could to make the civil war as atrocious and brutal as possible. The United States and the other NATO powers used an integrated, economic, military and diplomatic strategy to destroy the former Yugoslavia.

The economic austerity plan implemented by the International Monetary Fund and the World Bank in the 1980s played a major role in heightening the tensions between the different republics and provinces of Yugoslavia that had different standards of living, within the federal state.

The threat of trade sanctions and other penalties was used to support the secessionist movements in Yugoslavia in 1991 and 1992. Economic sanctions—a total blockade of the country that was based on the sanctions implemented two years earlier against Iraq—were brought to bear on Yugoslavia in 1992 and imposed until 1996.

Both the U.S. and German regimes, but increasingly the U.S., armed, funded and trained the Croatian and Bosnian military. Washington insisted that NATO must carry out the bombing of Bosnia in the summer of 1995. Meanwhile the U.S.-retrained-and-led Croatian army ethnically cleansed half a million Serbs from the Krajina region of Croatia where they had lived for many centuries.

This was the integrated strategy. The combination of sanctions, blockade, economic and financial measures, NATO bombing and U.S. intervention forced the Yugoslav government to sign the Dayton Accords in 1995.

And 1999 brought a new round of war—a massive 78-day bombing campaign by NATO, led by the Pentagon, and then new economic sanctions, which exist today. Washington justifies this policy by claiming it was standing up for human rights!

U.S. capitalism grew wealthy largely through the exploitation of millions of people who were enslaved, carried out the greatest ethnic cleansing in history on this continent by clearing out the Native inhabitants, and put its nation together by war and conquest. What right do U.S. rulers have to speak to any people anywhere in the world about human rights? None.

Washington's goals in Balkans war

Washington and NATO launched a war against Yugoslavia for the same reasons the U.S. army invaded Cuba, Puerto Rico and the Philippines in 1898. They want to subject Central and Eastern Europe to a new form of colonial domination. They don't care about the lives of any of the peoples of Yugoslavia any more than they cared about the rights of workers and farmers in Cuba or Puerto Rico or the Philippines a hundred years ago.

Just since World War II, Washington has fought the Korean War; overthrown the elected governments of Guatemala, Iran, Chile, Indonesia; fought wars against the people of Central America; invaded Lebanon; carried out a genocidal war in Indo china, in which millions of Vietnamese, Cambodians, Laotians and more than 50,000 U.S. troops died; and enforced an economic blockade against Iraq that has taken the lives of more than a million and a half people, half of them children under the age of 5.

Given this horrific and bloody record, are we to believe President Clinton or Madeline Albright or Gen. Wesley Clark on certain days wake up in the morning and say, "Human rights are being threatened somewhere in the world—we must act!" No, of course not; it's ludicrous to think so.

The real objective of the war on Yugoslavia is to re-balkanize the Balkans—to break up Yugoslavia into small, easily controllable and digestible pieces, in order to insure U.S./NATO, and especially U.S., domination of this key strategic region.

While 10 years ago it had none, today the United States has military bases in Albania, Macedonia, Hungary, Bosnia and Croatia. Washington and its NATO partners have cut up Kosovo into little pieces, occupation zones.

I want to read a quote from Thomas Friedman, who writes for the New York Times--a thoroughly despicable individual who is now held up as the highest example of U.S. journalism. Friedman wrote approvingly on March 28, 1999:

"For globalization to work, America can't be afraid to act like the almighty superpower that it is. The hidden hand of the market will never work without a hidden fist. McDonald's cannot flourish without McDonald-Douglas, the designer of the F-15, and the hidden fist that keeps the world safe for Silicon Valley's technology is called the United States Army, Air Force, Navy and Marine Corps."

New U.S. military buildup

A new military buildup is already under way, despite the fact that the United States today already spends more on its military than the rest of the UN Security Council combined. Having spent \$19 trillion since 1940 on the military, the U.S. government proposes to spend an additional \$1.2 trillion in the next four years.

The purpose of this military buildup is to provide security for corporate America's far-flung empire. It is part of the globalization strategy.

It is also designed to assure that U.S. capital is pre-eminent over all others. This was laid out in a Pentagon "White Paper" publicized in March 1992, soon after the collapse of the Soviet Union, called the Defense Planning Guidance Document. It stated forthrightly that the top U.S. aim in the post-Soviet era should be to prevent any potential rival from even considering the possibility of trying to achieve competitive balance with the United States.

U.S. military superiority is the key to U.S. imperialist global economic domination. The United States does not have superiority over its rivals just by virtue of its economic system and technology. But what it does have is this vast military apparatus to implement its will.

There are many in the anti-war movement who were deluded into thinking that the demise of the Soviet Union and the end of the Warsaw Pact would usher in a new era of peace and demilitarization. Those who held this hope did not understand that imperialism is still imperialism. And the imperialist leaders, instead of thinking about peace, saw the changed relationship of forces in the world as a new opportunity to secure domination over key markets, labor and resources.

Instead of becoming more peaceful, they became more aggressive.

We do not live, unlike what so many in academia tell us now, in some post-modern era. We still live in the era of imperialism--of imperialist war and socialist revolution. Imperialist globalization, based on the maximizing of super-profits and the transnational banks and corporations, is laying waste to the world and to its people.

At the same time, this process expands every day in every country the ranks of those who were described in that same pamphlet that I quoted earlier as the gravediggers of the system--the working class.

Today imperialism appears to be riding high; the imperialists feel strong. But I want to quote another great revolutionary leader, Fidel Castro, who once said, to paraphrase, that "every ruling class thinks itself invincible until history teaches it otherwise." Our job is to organize the

movement that teaches them otherwise.

- END -

(Copyright Workers World Service: Everyone is permitted to copy and distribute verbatim copies of this document, but changing it is not allowed. For more information contact Workers World, 55 W. 17 St., NY, NY 10011; via e-mail: ww@workers.org. For subscription info send message to: info@workers.org. Web: <http://www.workers.org>)

home <<http://news.suc.org/>> | suc home <<http://www.suc.org/>> | suc info
<<http://www.suc.org/sucinfo/>> | site map <<http://www.suc.org/sitemap.html>> | membership
<<http://www.suc.org/membership.html>> | contact <<http://news.suc.org/comments.html>>
© 1996-99 Serbian Unity Congress.

Despotovic, Ruza

Van: Despotovic Ruza [despot@wishmail.net]
Verzonden: zaterdag 19 februari 2000 1:45
Aan: Ruza Despotovic; Globalreflexion
Onderwerp: NATO to target Yugoslav TV and radio stations (<http://www.marxist.com/Europe/di>)

British TV documentary exposes NATO lies about Kosovo

During the NATO bombings in Serbia and Kosovo the propaganda machine of the media in the West, with a few noble exceptions, obediently put forward the line that it was necessary to concentrate the armed might of the nineteen most powerful nations of the world, in order to stop the "ethnic cleansing" of the Kosovar Albanians. All the news was aimed at justifying everything NATO was doing.

At the time we published a series of articles explaining the real reasons for the bombing: to impose the strategic interests of Western imperialism on the Balkans. When we wrote these articles we were "going against the stream", especially in countries like Britain where the barrage of propaganda was enormous. Many honest workers and youth may have been taken in by this propaganda and may even object to us calling it "propaganda", but propaganda it was, nevertheless.

On 16th January ITV (a British TV channel) broadcast a documentary by Jonathan Dimbleby which confirms everything we said throughout the bombing campaign. It is a pity it was shown late on a Sunday evening, so we think it worthwhile to highlight the most significant parts of the programme and to quote at length from Dimbleby himself.

His mission was to "find out if there really was a victory in Kosovo, whether good did triumph over evil." Dimbleby shows how, in reality, the bombing destroyed the basic infrastructures that make for a civilised existence, both for the Albanians and the Serbs.

He describes K-for (the UN troops) as the "military wing of a colonial governor, better known as the Security Council of the United Nations," and shows how it is only the presence of 50,000 NATO and UN troops from 23 different countries that is preventing a new explosion of violence.

NATO lies exposed

The most interesting parts of the documentary are those where Dimbleby exposes the lies of NATO. We all remember how we were led to believe that possibly hundreds of thousands of Kosovar Albanians had been massacred by the Serb forces. In one scene we see corpses of those killed being dug out, and Dimbleby's comment is, "In the early days of the war, as if to justify the bombing of Belgrade, NATO fuelled speculation that the massacres in Kosovo had been apocalyptic in scale. But the evidence so far, with just over 2000 bodies recovered, suggests that the final toll will be far lower than some of the wilder claims fostered by war time propaganda."

course even the killing of one innocent civilian is unjustified, but as he points out, "by comparison with atrocities committed elsewhere in the world, the Kosovo killings, though dreadful, were clearly on a modest scale, and, for me at least, a dubious pretext for turning most of this region into rubble." As he points out the message that had to be got across was: "Something must be done. Do it now!"

The Rambouillet provocation

He explains how the so-called Rambouillet Accords were worded in such a way that no country could have accepted them. He says that at Rambouillet, NATO delivered a "take it or leave it ultimatum" which involved autonomy for Kosovo and a referendum three years later on self-determination, a chance for the Albanians of Kosovo to achieve outright independence.

But, he adds, "Any lingering chance of a deal finally collapsed when the allies inserted a last minute clause into the Rambouillet Accords giving NATO freedom of movement not only in Kosovo but throughout Serbia, and complete immunity from all Yugoslav law. Serbia rejected NATO's ultimatum as a gross violation of national sovereignty, well aware that this would mean war."

And what about the argument, pushed so vehemently by NATO spokespersons at the time, that it was all necessary to save lives? Dimpleby explains that, "NATO had no mandate from the UN, a violation of international law, which the allies justified by claiming that the purpose of the campaign was to avert a humanitarian disaster. But so far from being averted, the disaster was compounded. As NATO intensified its onslaught against Serbia, Milosevic accelerated the ethnic cleansing in Kosovo. This was the very opposite of what the bombing was supposed to achieve... NATO had expected Milosevic to crumble under the aerial onslaught. He didn't."

Dimpleby admits what we pointed out at the time. It was only thanks to the Russian intervention that a deal was brokered. He also shows that the withdrawal of Serb troops "was very far from that rabble which NATO spin doctors had predicted." He also explains that Milosevic withdrew his troops only after having "extracted two remarkable concessions": NATO no longer insisted on the right to enter Serbia "at will", but it also revoked the promise of a referendum on independence and confirmed that Kosovo would remain a "constituent part of the Federal Republic of Yugoslavia".

Couldn't all this have been averted?

It is on this question that Dimpleby makes the most significant statement of his documentary: "It was a remarkable outcome, and it surely isn't unreasonable to ask what might have happened if the same terms had been on offer before the war as after it. If NATO had not insisted on freedom of movement throughout Serbia, and if Milosevic had been told that an autonomous Kosovo would remain within the Federal Republic of Yugoslavia, might we have avoided all that misery, bloodshed and destruction?"

And what about a "democratic" and "multiethnic Kosovo"? He asks the question if Kosovo is "free" and his answer is that it clearly is not. He visits Pristina and finds that ethnic cleansing of the Serb minority has taken place and continues to take place on a massive scale. He visits a hospital and finds that not only are the staff totally Albanian, but there are also no Serb patients to be found anywhere! The Serb population is too frightened of going to the hospital. They are terrified of KLA intimidation. In fact those among the staff who would be prepared to treat Serbs would be risking their lives at the hands of the KLA.

Now the Serbs are being "ethnically cleansed"

Dimpleby goes on to explain that, "Since the end of the war there has been ethnic cleansing in Kosovo on a monstrous scale, an outrage which K-for failed to arrest, that the leaders of NATO's moral crusade have ignored, and from which the Western media, for the most part, has averted its gaze." He points out that 150,000 Serbs, 75% of the original population, have been "cleansed". The rest live in enclaves, in theory "protected" by K-for troops. As he says, K-for is, in reality, paralysed and cannot stop the rape, murder and pillage. One Serb woman is shown preparing to leave the house she had lived in for forty years, and she expresses her anger at the West: "The world doesn't care about us!"

The aim of the UN had been to create a local police force, made up of both Albanians and Serbs, but that is impossible in the given conditions. At the same time, as a British Army officer explains, the risk is that the Albanians begin to see NATO as the enemy! The Albanians want independence, but NATO is not going to let them have it, (as we explained in several articles at the time).

A colonial dictatorship

So what is the real role of NATO in Kosovo? Dimpleby confirms what we always maintained, when he says that, "Instead of a government, there's K-for and the UN. In effect, a colonial dictatorship, an administration which is benevolent, but also invested with absolute power..." On the "benevolence" of a force that killed some 2,000 civilians we would have some doubts! But in the essentials what he says is absolutely true: what we have in Kosovo is a dictatorship, a NATO protectorate, whose aim is to defend the strategic interests of western imperialism. It is not there to defend the interests of the ordinary people, the Serb and Albanian workers and peasants.

The KLA have not disarmed. Only a tiny fraction of their arms have been handed in and NATO is powerless to find all the remaining armoury. The nationalists on both sides have committed terrible crimes against the peoples of Kosovo. This has created mutual hatred on both sides.

At the end of the documentary Dimpleby seems to have no hope for Kosovo. He says, "For me there has been no victory of good over evil here, and so far there is very little to celebrate... Anyone who thinks that this venture represents the triumph of an ethical foreign policy, or is the blueprint for a new world order should, I believe, think again. As it is, we, that is the Western allies, are here for a very long time to come."

Dimpleby has all the shortcomings of a liberal bourgeois news reporter. He cannot see the underlying causes of the conflict. But he at least exposes a lot of the spin we had to endure during the bombing campaign. He points to the truth. Of course all this is shown late on a Sunday evening months after the events. When it really counted, the evening news bombarded us with propaganda, but at least we can use this documentary to show that the Marxists had the courage to tell the truth in the heat of the bombing campaign, when it really counted.

We must also go beyond simply denouncing the lies of NATO. We must offer an alternative to the peoples of the Balkans. That can only be achieved on the basis of a struggle to unite the workers of different nationalities in a common struggle against the real enemies, the capitalists, the Mafia and the ex-Stalinist bureaucrats, who are all responsible, who have all played the nationalist card to divide the workers along ethnic lines, in order to more easily remain in power. But for this we suggest you read, or re-read the material we published during the bombing campaign itself.

by Fred Weston,
London, 25th January 2000

Read the other material about the crisis in the former Yugoslavia -- [Crisis in the Balkans - A Socialist Analysis](http://www.marxist.com/balkans.html) <<http://www.marxist.com/balkans.html>>

[Back to In Defence of Marxism] <<http://www.marxist.com/>> [Back to Europe]
<<http://www.marxist.com/europe.html>>